

23rd December 1953]

IV.—MOTION UNDER RULE 22 (3) OF THE ASSEMBLY RULES.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I am sorry I have to move for changing the order of business of the House again. A large section of the Members of the House desire that they should discuss Harijan Welfare immediately in view of a certain Bill which is likely to be introduced in Parliament. I am quite prepared to give precedence to that. I hope the Leader of the Opposition would concur. Therefore I move—

‘ That instead of Demand XV—Education, Demand XXII—Harijan Uplift be taken as the next item and that Demand XV—Education be taken up to-morrow (24th December 1953). ’”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ பல ஹரிஜன அங்கத்தினர்களும் இந்த மோஷனில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். ”

DR. K. B. MENON :—“ Since a Bill to remove the disabilities of Harijans is pending discussion in Parliament, I request the Speaker to address the Secretariat to give us a brief resume of the Bill, if information is available with them. ”

MR. SPEAKER :—“ I do not know whether it has been published. ”

DR. K. B. MENON :—“ Sir, we have not been able to study the Bill and hence we will not be able to make any contribution to the debate. Therefore I request a short resume of the Bill may be furnished to us. ”

MR. SPEAKER :—“ I shall look into the matter. The question before the House is—

‘ That instead of Demand XV—Education, Demand XXII—Harijan Uplift be taken as the next item and that Demand XV—Education be taken up to-morrow (24th December 1953). ’ ”

The motion was put and carried.

V.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE SECOND SIX MONTHS OF THE YEAR 1953-54—cont.

MR. SPEAKER :—“ The Hon. Minister for Harijan Welfare will move the demand. ”

(4) DEMAND XXII—HARIJAN UPLIFT.

THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 39,89,200 under Demand XXII.—Harijan Uplift. ’ ”

AN HON. MEMBER :—“ May I know, Sir, when the Demand under Agriculture would be taken up? ”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member may wait till to-morrow and see. ”

[23rd December 1953]

MR. SPEAKER :—“ The motion before the House is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 39,89,200 under Demand XXII—Harijan Uplift.’

“ I fix four hours for this Demand. As usual, ten minutes will be allowed for each hon. Member to speak. The hon. Sri Ratnam may move his cut motions.”

* SRI A. RATNAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I move the cut motion standing in my name, namely,

‘ That the allotment of Rs. 39,89,200 under Demand XXII—Harijan Uplift be reduced by Rs. 100.’

10-16
a.m.

“ இப்பொழுது பட்ஜெட்டில் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக ரூ. 39,89,200 ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ராஜ்யத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய ஜனத் தொகை ஒரு கோடி; இந்த மக்களுக்கு ஆறு மாத காலத்திற்கு சுமார் 40 லட்சம் ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு சரியான முறையில் பணம் செலவு செய்யப்படுகிறதா என்பது பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து பெரும் பகுதி சம்பளத்திற்காகவும் ஜில்லாக்களில் அமைக்கப்பட்ட பல ஸ்தாபனங்களுக்கும் செலவு செய்யப்படுகிறதேயொழிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் நேரடியாக செலவு செய்யப்படும் தொகை 6½ லட்சம் ரூபாய்தான் கணக்கிடப்பட்டு வருகிறது. ஏனென்றால் அவர்களுடைய சுகோட்டுக்கு, கிணறு முதலியவைகள் வெட்டுவதற்கு ரூபாய் ஒரு லட்சத்து 31 ஆயிரத்து 500 ரூபாய் அவர்களுக்கு பாதித் தொகையை கொடுத்தாலும் அவர்கள் நிலத்தை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கும், வீடு கட்டிக்கொடுப்பதற்கும் ரூபாய் லட்சத்து 71 ஆயிரத்து 200 எனவே பாடசாலை உதவிகளுக்காக 2,66,900 ரூபாய் தான் நேரடியாக செலவுகிறது என்பதாக நான் கூறுகிறேன். குறிப்பாக அவர்களுக்கு சுமார் 6½ லட்சம் ரூபாய் தான் சேருகிறது. அதாவது ரூ. 6,51,600 தான் அவர்களுக்காக செலவு செய்யப்படுகிறது. இந்த நேரத்தில் இந்த ராஜ்யத்தில் ஐந்து கோடி ரூபாய் பொது மக்களின் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குச் செலவு செய்யப்படுகிறது. இதனை எடுத்துக் கொண்டால் தலை ஒன்றுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நாலு தம்படி வீதம் தான் கல்வி முறையில் அவர்களுக்கு செலவு செய்யப்படுகிறது. ஆனால் எட்டிலும் பிரசாரத்திலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு திட்ட வட்டமாக ஏழுகொடி ரூபாய் செலவு செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தலைக்கு 4 தம்படி என்றால் அது கேவலமாக இருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்று சொல்வது கேவலமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது சர்க்கார் அவர்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கிறார்களா வென்றால் மலபாரில் ஒரு சென்ட் கூட கொடுக்க வில்லை. அது மட்டுமல்ல மற்ற மாவட்டங்களிலும் ஏழை தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பது இல்லை. பதினைந்து சென்ட் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் தஞ்சை ஜில்லாவில் ஒரு சிலருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. சிலருக்கு வீட்டு மனைக்கட்டுகள் அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். கடன் கொடுக்க வேண்டும். விவசாயக் கடன் கொடுக்க வேண்டும். பண்ணைகள் ஏற்படுத்தி விவசாயம் செய்வதற்கு சளகாயம் செய்துகொடுக்க வேண்டும். இன்னும் சுகோடு அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். நடைபாதை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். வைத்திய வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். வாசகசாலைகள் கட்டித் தர வேண்டும். இவ்வாறு பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பல திட்டங்கள் போட்டு இந்த சர்க்காருக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் எங்களுக்கு உரிமை செய்து கொடுக்க வேண்டும்

23rd December 1953] [Sri A. Ratnam]

என்று இருந்தாலும்கூட இந்திய ராஜ்ய சர்க்கார் அல்லது அதிகாரிகள் இவர்களுக்கு இன்னும் செய்து கொடுப்பது இல்லை. எங்கு போய் கேட்டாலும் யாருக்காவது வீடு கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லவே இல்லை. சர்க்காரில் வேலை செய்யும் சர்க்கார் ஊழியர்கள் கார்ப்போரேஷன் ஊழியர்கள் முதலியவர்களுக்கு சர்க்கார் வீடு கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்களா என்றால் கிடையாது. வீடு வசதி அற்று இன்னும் பல சிக்கல்களில் இந்த ஊழியர்கள் வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். விவசாய நிலத்தில் இருப்பவர்கள் நூறுக்கு அநேகம்பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜனத்தொகையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நூறுக்கு ஐந்து சதவிகிதம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது நிலம் இருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை. அவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாலும் கூட விவசாயத்திற்கு நிலம் அளிக்க வேண்டி இருந்தாலும் கூட யார் நேரடி விவசாயம் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்தால் தான் விவசாயம் பெருகும். அதனால் விவசாயத்தை பெருக்க முடியும். அவ்விதம் பெருக்கி மக்களுக்கு உணவு அளிக்க முடியும். நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு விவசாயம் செய்வதற்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும். நேரடியாக விவசாயம் செய்யும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் இந்தியா சட்டம் கூறுகிறது, அரசியல் சட்டம் கூறுகிறது, விவசாயகளுக்கு நிலம் அளிக்க வேண்டும் என்று. ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. ஆனால் ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் அளித்ததாக அரசாங்கத்தில் புள்ளி விவரம் கிடையாது. ஏழை விவசாயிகள் குறிப்பாக ஆயிரக்கணக்கான ஹரிஜனங்கள் அரசாங்கத்திற்கு மனுக்கள் அனுப்பிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவைகளை கண்காணித்து அவர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வருவது கிடையாது.

“இன்று ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீசர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவ்விதம் நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஹரிஜன வகுப்பை சேர்த்தவர்களை நியமித்து இருக்கிறார்களா என்றால் ஒருவரையும் நியமிக்க வில்லை. ஏன் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டால் ஒருவரையும் போடவில்லை. என்ன செய்கிறார்கள் என்றால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் ஹரிஜனங்களும் அப்ளிகேஷன் போட்டால் அவர்களுக்கு பதில் கொடுப்பது கிடையாது. மனுக்களை பல நாள்நாள் வைத்துக் கொண்டு விட்டு அதற்கு சர்க்குப்போக்கு சொல்லி அந்த பலனை அனுபவிக்க முடியாதபடி இடையூறுக இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஹரிஜன ஆபீசர்களும் வெல்பேர் ஆபீசர்களும் இருக்கிறார்களே தவிர குறிப்பாக ஹரிஜனங்களுக்கு வேலை செய்யும் மனமும், அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவர்களுக்கு இல்லை. இப்பொழுது ஹெல்த் வெல்பேர் ஆபீசர்களை போடப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவர் தான் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அது ஏன் அப்படி என்று கேட்டதற்கு முதல் மந்திரி என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் ரெவின்யூ இலாகா அனுபவம் வேண்டும் என்றும் நம்பிக்கை வாய்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றும் பதில் அளித்திருக்கிறார். ஏன் ஹரிஜன நிதியிலிருந்து பணத்தை ஒதுக்கப்படுகிறது? அந்தக் காரியங்களைச் செய்யாமல் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கும் அவர்களுடைய அபிவிருத்திக்கும் நேர்மாறாக அவர்கள் வேலை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஹரிஜனங்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் முன்னுக்கு வரக்கூடாது என்றும் அவர்களுக்கு எதிராகவும் ஹரிஜனங்கள் முன்னேறக் கூடாது என்றும் அவர்கள் வாசிக்கக்கூடாது என்றும் நிலம் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் சம்பளம் வாங்கக் கூடாது என்றும் உதவி பெறக் கூடாது என்றும் படிக்கக்கூடாது என்றும் உயர்வுக்கு வரக் கூடாது என்றும் அந்த வெல்பேர் ஆபீசர்கள் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்று நீனைக்க வேண்டி இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் தான் இப்பொழுது ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீசர்கள் மாவட்டங்களில் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இன்னும் மற்ற ஊழல்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி சொல்ல வேண்டியது அவசியம் இல்லை. குறிப்பாக தென்னாற்காட்டில் ஒரு ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீசர் இருக்கிறார். அவர் வெல்பேர் வேலை செய்வதே இல்லை. அவர்களிடம் படிக்க ஸ்காலர்ஷிப் வேண்டும் என்று மனுகொடுத்தால்

[Sri A. Ratnam]

[23rd December 1953]

அதை கவனிப்பது இல்லை. பல புகார்கள் வந்திருந்தும் மஹாடு கூட்டம் போட்டு தீர்மானம் தீட்டப்படும் ஆட்சியாளர்களுக்கு அறிவித்திருந்தும் இது வரை அந்த வெல்பேர் ஆபீசர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகக் காணோம். எனது தொகுதியாகிய கடலூர் தொகுதியில் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் நாங்கள் பல குறைகளை வெல்பேர் ஆபீசரிடம் சொல்லியிருந்தும் கூட அதிகாரிகள் அவைகளை புறக்கணித்திருக்கிறார்கள். காரணம் அவர் இதைத் தைச் சேர்ந்தவர்கள் இல்லாததாலும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாத காரணத்தாலும் அதற்கு வேண்டிய மனப்பான்மை இல்லாத காரணத்தாலும் அவர்கள் கெடுதி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். மலபாரிலிருந்து வரும் அங்கத்தினர்களும் அங்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். அங்குள்ள ஆபீசர் என்ன செய்கிறார் தூங்குகிறார் என்று தெரியவில்லை. இதைப் பற்றி ஆட்சியாளர்களிடம் அறிவித்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு விளம்பரம் இல்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக வேலை செய்யும் அதிகாரிகள் இல்லை. சம்பளம் பெறக் கூடிய அதிகாரிகள் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் பணத்தை விழுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான அதிகாரிகள் இருந்தால் ஹரிஜனங்கள் எந்த மாதிரியான முன்னேற்றமும் அடைய முடியாது. எந்த விதமான நன்மையும் ஹரிஜனங்கள் அடைய முடியாது. இந்த நிலையில் இன்று நாடு சென்று கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல அரசாங்கத்தினிடம் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. 1948-ம் ஆண்டில் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக திட்டம் தீட்டி இருக்கிறார்கள். ஒரு கமிட்டியை நியமித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்து பல திட்டங்களை தீட்டி இருக்கிறார்கள். கனம் பிரகாசம் காலத்தில் அவர் பிரதமராக இருந்த காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்து ஒரு கமிட்டியையும் அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டியில் ஹரிஜனங்களுக்குப் பதிலாக ஆரியர்களைத் தான் போட்டிருந்தார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த ஆரியர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தை எப்பம் விட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிதியைப் பூராவும் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்து இருக்கிறார்களா? ஆனால் என்ன நடந்திருக்கிறது. கணக்குக் கொடுத்து சமாதானம் சொல்லக் கூடிய அளவில் இருக்கிறது. முன் மந்திரி சபை என்ன சொல்லி இருக்கிறார்கள். செலவு செய்யப்படவில்லை அப்படியே இருக்கிறது. செலவு செய்யப் போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அதற்கு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு எவ்வளவு செலவு செய்திருக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இதுவரை முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்களா? அவர்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு வீடுகள் கட்டி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வளவு கல்வி வசதிகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு வேண்டிய புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கக் காணோம். இது வரையிலும் ஹரிஜனங்களுக்கும் ஆதிதிராவிடர்களுக்கும் சர்க்கார் என்ன செய்துகொண்டு வருகிறார்கள்? ஹரிஜன சேவா சங்கம் இருக்கிறது. அந்த சங்கத்தின் வேலைகளைப்பற்றி சொல்ல வேண்டும். சில நிமிஷம் தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவைகளைப்பற்றி இரண்டு மணி நேரம் கொடுத்தாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றி பேச தயாராக இருக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய நேரம் எனக்குக் கொடுக்கப்பட வில்லை.

MR. SPEAKER :—“ ஒவ்வொருவரும் உங்களைப் போல் பத்து நிமிஷங்கள் பேச வேண்டும். கனம் சகஜாநாந்தாவை பேசச் சொன்னால் அவர் ஒரு நாள் பூராவும் பேசுவார்.”

***SRI A. RATNAM :—**“ தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மிகவும் மோசமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் கவர்னர் அவர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் ஏராளமான பணம் செலவழிக்கப்படுகிறது. அவைகளுக்கு பணம் இருக்கிறது. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு வேண்டிய பணம் செலவழிக்கப்படுவது கிடையாது. குறைவாக அவர்களுக்கு பணம் செலவழித்தால் அவர்கள் ஒரு நாளும் முன்னேற்றமடைய மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி

23rd December 1953] [Sri A. Ratnam]

வைத்து அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபட ஒரு தனி கமிட்டி நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the allotment of Rs. 39.89,200 under Demand XXII— Harijan Uplift be reduced by Rs. 100.’ ”

* SRI A. S. SAHAJANANDA.—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக சர்க்கார் ஏறக்குறைய 40 லட்சம் ரூபாய் வரையில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். செலவு இனங்களைப் பற்றியும் கனம் ரத்னம் அவர்கள் விளக்கினார்கள்.

“ஹரிஜன முன்னேற்றம் சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னையில் ஆதிதிராவிட மகா ஜன சபை ஒன்று இருந்தது. அதற்கு ஷாப்பு சுப்ரமணியம் பிள்ளை தலைவராகவும், ஸ்ரீ எம். சி. ராஜா காரியதரிசியாகவும் இருந்தார். அப்பொழுது அடிக்கடிவந்த வைசிராய்களிடம் நாங்கள் சென்று ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டோம். வில்லிங்டன் ப்ரபு அவர்கள் சென்னை கவர்னராயிருந்தபோது ஸர் ஜார்ஜ் பாடிசன் என்பவர் போர்டு மெம்பராயிருந்தார். அவரைத் தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பி ஒரு ரிபோர்ட் சமர்ப்பிக்கும்படி லார்டு வெல்லிங்டன் சொன்னார். அந்த முறையிலே அவர் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள கஷ்டங்களை யெல்லாம் விளக்கினார். அதன் பிறகு சர்க்கார் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்குத் தனியாக ஒரு இலாகாவை ஏற்படுத்தினார்கள். அதுதான் இப்பொழுது ஹரிஜன் முன்னேற்ற வேலை செய்து கொண்டு வருகிறது.

“அந்த சமயத்திலே தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு கமிஷனரை டிபுடி கலெக்டர் கிரேடில் போடப்பட்டிருந்தார். அவர் ஸ்ரீமான் அருளானந்தம் பிள்ளையாவார். நன்றாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். ஜஸ்டிஸ் கட்சிக் காரர் பதவிக்கு வந்தபோது, டெபுடி கலெக்டர் கிரேடில் ஒரு ஆபீசர் இதற்காக என்னத்திற்கு என்று சொல்லி, டெபுடி தாசிஸ்தார் கிரேடில் ஒரு ஆபீசரைப் போட்டுவிட்டு, முதலில் இருந்தவரை எடுத்து விட்டார்கள். அதன் பிறகு இந்த வேலையில் குந்தகம் ஏற்பட்டது. காங்கிரஸ் சர்க்கார் பதவிக்கு வந்த பிறகு, ஹரிஜன முன்னேற்றம் சம்பந்தமாக தீவிரமாக வேலையை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஒரு டிபுடி கலெக்டரும் ஏழு தாசிஸ்தார்களும் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள்.

“தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலும் அந்த டிபார்ட்மெண்டு வேலை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அதன்படியே 1921-வது ஆண்டில் வேலை துவங்கியது. முப்பது ஆண்டுகளாக நன்றாக வேலை செய்துக் கொண்டு வந்தார்கள். சென்ற ஒரு வருஷ காலமாக அந்த வேலை குந்தகமாகியிருக்கிறது. ஹரிஜன முன்னேற்ற வேலை இப்பொழுது தடைப்பட்டிருக்கிறது.

“ஹரிஜன முன்னேற்ற மந்திரி கனம் ஸ்ரீ பழனிசாமி கவுண்டர் தென்னாற்காடு ஜில்லாவிற்கு 10 நாளைக்கு முன் வந்திருந்தபோது ஹரிஜன் வெல்பேர் கமிட்டியைக் கூட்டினார்கள். அப்போது ‘இந்த ஜில்லாவில் பிரிந்த போன ஹரிஜன பள்ளிக்கூடங்கள் இன்னும் ரிபேர் செய்யப்படவில்லை’ ஒரு புதிய பள்ளிக்கூடம் வைக்க வில்லை. ஸ்கூல்கள் ரிபேர் செய்யப்படவேண்டும் என்று நான் சொன்னேன். ஆனால், கவனிக்கப்படவில்லை. ஹரிஜனங்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்காமல் அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்படும் பணங்களெல்லாம் செலவழிக்கப் படாமல் டிபார்ட்மெண்டுக்கு திரும்புகிறது. சிதம்பரம் நத்தனார் பள்ளி ஹாஸ்டல் கட்ட ஒரு லட்சக் ரூபாய் சர்க்கார் அனுமதித்தார்கள். அவற்றை செலவழிக்காமல் அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள். தொகை திரும்பிப் போகிறது. வேலைகள் சரியாக நடக்கவில்லையென்று ஒரு பெரிய மெமோராண்டம் எழுதி, கனம் மந்திரி அவர்களிடம் கொடுத்தேன், கலெக்டரிடமும் கொடுத்தேன். கல்வி மந்திரி கனம் ஸ்ரீ சுப்ரமணியம்

[Sri A. S. Sahajananda] [23rd December 1953]

அவர்களிடமும் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால், அங்கு இருக்கின்ற ஆபீசர்கள் என்ன செய்கிறார்களென்றால் உபாத்தியாயர்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்திற்கு திடீரென்று தூக்கிப்போட்டு விடுகிறார்கள். உடனே போய் அந்த அதிகாரியைக் காணவேண்டும். அவரைப் பரீதி செய்யவேண்டும். கண்டு கொள்ளாவிட்டால் கடுமையாக தண்டனை அளிக் கப்படுவார்கள். போகும்போது இரண்டு பாக்கெட் சிகரெட்டும் பழங்களும் தட்சிணையும் கொண்டு போகவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் விமோ சனம் இல்லை.

“ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடுகிறோம் என்று சொல்லப்படு கிறது. சிதம்பரம் நந்தனார் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஆண்டுகள் தோறும் சுமார் ஒரு லட்சம் ரூபாய் என்று ஒதுக்கிவருகிறார்கள். அங்கே மந்திரிகள் கனம் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்களும், கனம் ஸ்ரீ பழனிசாமி கவுண்டர் அவர்களும் கனம் ஸ்ரீ சுப்ரமணியம் அவர்களும் சம்பீதத்தில் வந்து நேரில் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்த ஹாஸ்டலிலுள்ள சமையலரை விழுந்து இரண்டு வருஷங்களாகிறது. மூன்று மந்திரிகள் வந்து பார்த்திருக்கிறா கள். கலெக்டரும் பார்த்திருக்கிறார். ஹரிஜன வெல்பேர் டைரக்டரும் டிப்டி டைரக்டரும் பார்த்திருக்கிறார். இன்னும் ரிபேர் செய்யப்படவில்லை. எவ்வளவு பரிதாபகரமான விஷயம். மழை பெய்யும்போது, பிள்ளை கள் சேற்றிலும், மழையிலும் நனைந்து கொண்டு பார்ப்பதற்கு மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன் நான் சில ஜாகைகளை அவசர ரிபேர் செய்தேன். அந்த ஆபீசர் தீவிரமாக முயற்சி எடுத்திருப்பார்களேயானால் இரண்டே நாட்களில் முடித்திருக்கலாம். அந்த மாதிரி ரிபேர் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு எண்ணம் கிடையாது.

“சமையல் பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசப்படாமல் இருப்பதால் பிள்ளை களுக்கு வயிற்று வலி, சீதபேதி, சொறி சிரங்கு போன்ற வியாதிகள் வந்துவிடுகின்றன. ஈயம் பூசப்பட்டு ஒரு வருஷம் ஆகிறது. எத்தனை முறை எழுதியும் ஏனென்று கேட்பாரில்லை.

“நான் பெளண்டர் சூப்பர்வைசராக இருக்கிறபடியினால் அடிக்கடி குறை களை சர்க்காருக்கு சொல்லிக் கொண்டிருப்பேன். அதனால் பெளண்டர் சூப்பர்வைசர் அதிகாரம் செலுத்தமுடியாதபடி செய்திருக்கிறார்கள். ஹெட் மாஸ்டர்கள், உபாத்தியாயர்கள் எல்லாம் அதிகாரிகள் சொல்படி நடக் கிறார்கள். அதையெல்லாம் மந்திரிகளிடத்தில் நான் தெரிவித்திருக்கிறேன். அந்த அதிகாரியை மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். இன்னும் செய்யவில்லை. ஹரிஜன வெல்பேர் மந்திரி அவர்களைக் கேட்ட போது, உமது மெமோராண்டத்தை ஹரிஜன வெல்பேர் டைரக்டருக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம் என்றார்கள். கலெக்டருக்கும், டெப்டி கலெக்டருக் கும் போயிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கனம் டெப்டி கலெக்டர் விசாரணை என்று வந்தார். அவரிடம் உண்மைகளைத் தெரிவித்தேன். அவர் சரியாக விசாரித்துக் குறித்துக்கொள்ளவில்லை. ஒருவர் ரூ. 175 லஞ்சம் கொடுத்தேன் என்றும் வேறொருவர் 200 ரூபாய் கொடுத்தேன் என்றும் ஹாஸ்டல் கிரான்ட் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டபோது 50 ரூபாய் கொடுத்ததாகவும் வார்டன் ஒருவர் எழுதி கொடுத்திருக்கிறார். இவ் விஷயங்களை கனம் டெப்டி கலெக்டர் எழுதிக் கொள்ளவில்லை, எனக்கு அது வேலையில்லை என்றார். ஆகையால் அந்தந்த அதிகாரிகள் ஒரு வருக்கொருவரை காப்பாற்றுவதற்கு நினைக்கிறார்கள். உள்ளபடி நடக் கிற அக்கிரமத்தைக் கவனிப்பாரில்லை. லஞ்சம் வாங்குவது மிக மிக அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. ராஜாஜி ஆட்சியில் லஞ்சம் ஒழிந்துவிடும் என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால், பகிரங்கமாக வாங்குகிறார்கள். என் பதை பார்க்கும்போது இதை எங்கு போய்ச் சொல்வது?

“ஹரிஜன வாதியார்கள் நான்கு பேர்கள் மனு போட்டார்கள். ஆனால் ஹரிஜனரல்லாத முத்தையா பிள்ளை என்பவருக்கு உத்தியோகம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்

“நந்தனார் ஆண், பெண் விடுதிகளுக்கு உணவுக்காக டெண்டர் விட்ட காலத்தில் காய்கறி சப்ளை ஹரிஜன் ஒருவர் எக்ஸ் மில்பரிமேன் செய்து வந்தார். அதை எடுத்து அய்யர் ஒருவருக்கு கொடுத்திருக்கிறார். ஹரிஜன்

23rd December 1953] [Sri A. S. Sahajananda]

முன்னேற்றம் இந்த மாதிரி இருக்கிறது எங்கள் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில். கேள்வி முறையில்தான். ஹரிஜன் முன்னேற்ற இலாகா ஹரிஜனங்களல்லாதவர் முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படுகிறது.

“தயிர் கொடுக்கிறவன் அதிகாரியை வந்து பார்க்கவில்லையென்ற காரணத்திற்காக 200 ரூபாய் அபராதம் போடப்பட்டான். அந்தத் தயிர்க்காரி என்ன செய்வான்?

“உடனடியாக பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசப்படவேண்டும். 1953-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் ஈயம் பூசியதற்கு 1953-ம் ஆண்டு டிசம்பர் வரை பணம் கொடுக்கப்படாமல் தடைப்பட்டிருக்கிறது. பிரிந்திருக்கும் ஸ்கூல் ஹாஸ்டல்களை ரிபேர் செய்ய டெண்டர் விட்டபோது வெல்பேர் ஆபீஸர் உடனே பணம் கொடுக்கமாட்டாரென கண்ட்ராக்ட் எடுக்கச் சென்ற இஸ்மாயில் டிபாசிட்டு கட்டாமல் திரும்பிவிட்டார்.

“ஹரிஜன் முன்னேற்ற வேலைகள் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் சரியாக நடைபெறாமல் மோசமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயங்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டும். நந்தனார் ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்களை மாற்றினார். மாற்றும் போது ஊஸ்டிங் உத்தரவு போடுவதால் அவர்கள் செர்விஸ் கெட்டுப் போகிறது. நந்தனார் பள்ளியிலிருந்து பஞ்சமா தேவிக்கு மாற்றப்பட்ட ராஜலிங்கம் என்பவருக்கு கனம் ரத்னம் அவர்கள் எம்.எல்.ஏ. சிபார்சு பண்ணினார். எம்.எல்.ஏ. சிபாரிசு செய்த காரணத்தினால் ஒழித்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி ராஜலிங்கத்திடம் சமாதானம் கேட்டிருக்கிறார்கள் மக்களிடமிருந்து வோட்டு பெற்று வந்தவர் சிபார்சு செய்வதற்கு உரிமை இல்லையென்று சொன்னால் வேறு எங்கே போவது?

“ஆனால் எம்.எல்.ஏ.க்கள் அதிகாரிகளையோ, மந்திரிகளையோ பார்க்கக் கூடாது என்று சொன்னால் எம்.எல்.ஏ.க்களாக வந்து என்ன பிரயோஜனம்? ஹரிஜனங்களின் நிலைமை ரொம்ப ஆபத்தாக இருக்கிறதென்று சொன்னேன். தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள அதிகாரியை மாற்றவேண்டுமென்று கனம் கலெக்டருக்கு ஸ்டைட் எழுதினேன். மாற்றவில்லை. இப்படியே நீடித்துக்கொண்டு போகுமானால், ஹரிஜனங்கள் கதி அதோ கதிதான்.

“கிராம முன்னேற்றம் என்று சொல்லுகிறார்கள், சமூக நலத் திட்டங்கள் (Community projects) என்று சொல்லுகிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் ஏழைகள். ஜனங்களெல்லாம் மனைக்கட்டு இல்லாமல் வாய்க்கால் வரப்புகலெல்லாம் குடிசை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இடமில்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு மனைக்கட்டுகள் மிக அவசியம். மனைக்கட்டுகள் வாங்கிக்கொடுத்தால் கிராமத்தார் மூன்றில் ஒரு பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஹரிஜனங்களின் பங்கை வெல்பேர் டிபார்ட்மென்டில் கொடுத்து மனைக்கட்டுகள் வாங்கி வீடு கட்டிக்கொடுக்கலாம்.

“பத்து வருஷ சலுகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். பத்து வருஷ சலுகைக்கு மாறாக காரியங்கள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன. அரசாங்கம் இதில் தீவிரமான கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

“நந்தனார் ஹாஸ்டலில் பிள்ளைகளுக்கு நெய் போட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அதை சர்க்கார் நிறுத்திவிட்டார்கள். பிள்ளைகளுக்கு காய்கள் தான். மாமிசம் கிடையாது. இரண்டு வேளை நெய்க்குப் பதிலாக ஒரு வேளை ஊற்றிக்கொண்டு வந்தோம். அதுவும் இப்பொழுது கிடையாது. ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் 15 ரூபாய் வீதம் சர்க்கார் செலவு செய்கிறார்கள். அது போதவில்லை. மற்ற சர்க்கார் ஹாஸ்டல்களுக்கு ரூ. 22, 17 என்றெல்லாம் செலவழிக்கிறார்கள். ஆனால், சிதம்பரம் நந்தனார் பள்ளியிலுள்ள மாணவர்களுக்கு மட்டும் 15 ரூபாய் வீதம்தான் கொடுக்கிறார்கள். இதுவும் சர்க்கார் ஹாஸ்டலாயிருந்தும் மற்றைய ஹாஸ்டல்களுக்கு அதிக மும், நந்தனார் ஹாஸ்டலுக்கு சப்ஸி ஹாஸ்டல்போல் 15 ரூபாய் கொடுப்பானே? தென்னாற்காடு ஹரிஜன் வெல்பேர் நிர்வாகம் ஊழல் நிறைந்திருக்கிறது. ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட் தீவிரமாக கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

[23rd December 1953

10-40
a.m.

“ഏകനാട് താലൂക്കിനെ സംബന്ധിച്ച പരയുകയാണെങ്കിൽ ഹരിജനങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ പോപ്പുലേഷൻ (population) ഉള്ള സ്ഥലമാണ്. ഇന്ത്യയ്ക്കു കൊല്ലമായി അടിമകളായി ജീവിച്ചിരുന്ന അതേ നിലയാണ് ഇന്നു സ്ഥിതിയുണ്ടെന്നു ഇന്ത്യയിൽ അവർ അനുഭവിക്കുന്നത്. ഒരു മാറ്റവും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്നും വന്നിട്ടില്ല. മലബാറിലെ ഹരിജന വെൽഫേർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് ഏകനാട്, വള്ളുവനാട് താലൂക്കുകളിൽ നിവസിക്കുന്ന ഹരിജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും യാതൊരു വിധ പരിവർത്തനവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല എന്നു പറയേണ്ടി വന്നതിനു അത്യധികം വ്യസനിക്കുന്നു. ഇന്നു ഹരിജനങ്ങൾ പത്തും ഇരുപത്തഞ്ചും മുപ്പതും കോളനികളായി താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു വെള്ളം കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന ജാതി വിവിധതകൾ കണ്ടുകെട്ടിനിന്നു വെള്ളം കോരുകയാൽ ഇന്നും ഹരിജനങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെ വെള്ളത്തിനുമേലായി വിചാരിക്കുന്ന ഏകനാട് താലൂക്കിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്ക് ഒരു കിണറുപോലും കൃഷിക്കൊടുത്തിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. ഹരിജനങ്ങൾ അധികം പേരും മുസ്ലീംകളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നാണ് ഇന്നു വെള്ളം എടുക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു മലബാറിലെ ഹരിജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുവാൻ ഞാൻ ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിയോട് വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുകയുള്ളു. ഇതിനായി മലബാറിലെ ഗസറ്ററിയ്ക്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥനായേണ്ട നീട്ടേഴ്സൺ കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുള്ളു. ഹരിജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു അറിയാണെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തുവെന്ന് അന്വേഷിച്ചു വോളിംഗ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനാകട്ടെ വെട്ടു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനാകട്ടെ

[Sri A. Vadivelu] [23rd December 1953]

மின்றியும், உடுக்க உடையின்றியும், உண்ண உணவின்றியும், சமுதாயத் துறையிலும், கல்வித்துறையிலும், பொருளாதாரத்துறையிலும் சீர் குலைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மற்ற சமூகத்துடன் வாழ்வதற்கு சம அந்தஸ்து கொடுக்கப்படவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இவ்வாறு பெருவாரியாக இருக்கும் மக்களை இந்த மந்திரி சபை எந்த வகையில் உயர்த்த உதவியிருக்கிறது? குறிப்பாக இந்த நாட்டில் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் ஆதிதிராவிட மக்கள் மிகவும் பின் தங்கியவர்களாக சமூகத்தில் கேவலமாக நடத்தப்பட்டு மதிக்கப்படுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்காக நிலங்களும் கிடையாது; வீடுகளும் கிடையாது; கல்வி வசதிகளும் சரியாக அளிக்கப் படுவதில்லை. அவர்கள் இந்த நிலைமையில் உழைத்து உழைத்து உருகுலேகிறார்கள், வறுமையால் வாடுகிறார்களே, பட்டினியால் சாகிறார்கள் என இது ஏன் என்று யாராவது சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா? இந்த நாட்டிலே ஒருவன் செய்யும் தொழிலை மதிப்பதில்லை. ஒருவன் ஏதாவது சிறிய தொழிலிலும், கஷ்டமான வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தால் அவனுக்கு மதிப்புக்கொடுப்பதில்லை. கேவலப்படுத்துகிறார்கள். இந்த நாட்டின் பழங்குடி மக்களாகிய ஆதிதிராவிட மக்களை, பாடுபடும் பாட்டார்களை, இந்த நாட்டுக்கே உணவைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சமுதாயத்தை இன்றைய தினம் பட்டினியாலும் பசியாலும் வாடும்படியாகச் செய்கிறார்கள். மிகக் கேவலப்படுத்துகிறார்கள். அப்படி கொடுமை படுத்தும் துரோகிகள் மிகு ஏதாலும் நடவடிக்கை எடுத்துத்தான்? அப்படி எடுக்காத காரணமென்ன? இன்றைக்கு சமுதாய அமைப்பிலே நான் ஒரு எம்.எல்.ஏ. வாக இருக்கிறேன்; நான் இங்கு ஒரு ஜாதி விரிந்து வீட்டில் 20 ரூபாயைக் கொடுத்து ஒரு அறையை எடுத்துக்கொண்டேன். நான் குடிபுகப்போகிறேன் என்றதைத் தெரிந்தும் ஆதிதிராவிடர்கள் என்ற காரணத்திற்காக அந்தக் கட்டம் என்னிடம் வாடகைக்கு விடப்படவில்லை என்பதையும் சமூகத்தில் இவ்வளவு சீறழிவு இருக்கிறதென்பதையும் சபை கவனத்திற்கு வருத்துதான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சுதந்திரம் வந்து ஆதிதிராவிட வகுப்பாக இருந்தவர்கள் ஹரிஜனங்களாக மாறினார்களே தவிர வேறு என்ன கண்டார்கள்? அடக்குமுறைக் காலத்தில் அவதிக்குள்ளானார்கள் என்பதை சபை கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஓரளவுக்கு ஆதிதிராவிடர்களில் வாழ்க்கையில் உயர்த்திக் கொண்டிருப்பவனுக்கே இந்த நிலை என்றால் மற்ற பழங்குடி மக்களின் கதி என்ன ஆவது? அவர்களின் நிலை என்ன ஆகப்போகிறது? இந்த சர்க்காருக்கு எவ்வளவு சொன்னபோதிலும் செவிடன் காதிற் றாதிய சங்ககத்தான் இருந்துவருகிறது. இந்த நிலைமை நீடித்தால் பழங்குடி மக்களின் நிலை என்னவாகும்?

“இன்னும் அரசியல் சட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு பல உரிமையளிக்கப்படவில்லை. அப்படி அளிக்கப்படாவிட்டாலும் அதிகாரிகள் அமுல் நடத்துவதில்லை. படித்து முன்னேறுவது என்பது அவ்வளவு ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு சுலபமான காரியமல்ல. எங்கள் சமுதாயத்தில் இரண்டு மூன்று பேர்கள்தானே படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில படித்தவர்களுக்கு வேலைகொடுக்க முடியவில்லை என்றால் இதை என்ன வென்று சொல்லுவது? ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மெண்டு என்ற ஒரு இலாகா ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக இருக்கிறது. ஆனால் இதன் மூலமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒருவித நன்மையும் ஏற்படாதாகத் தெரியவில்லை. கிராமங்களில் எவ்வளவோ தாழ்த்தப்பட்டவர்களைத் தங்களுக்கு இருக்கும் கொஞ்ச நிலங்களை விற்றுவிட்டு அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு பட்டணத்திற்கு வந்து படிக்கலாமென்றாலோ, வேலை தேடலாமென்றாலோ வருகிறவர்கள் அதற்காக சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து கையில் உள்ள காசுகளை செலவழித்துவிட்டு படிக்கும் பையன்கள் படிக்க முடியாமலும், வேலை கிடைக்காமலும் வேதனையோடு, ஆதரவற்ற நடுத்தெருவில் பிச்சையெடுக்கிற நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்று அநேக ஹரிஜன எம்.எல்.ஏக்கள் இருந்தபோதிலும் இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க ஒருவித ஏற்பாட்டையும் செய்யமுடியவில்லை. அப்படி செய்ய முன்வந்தாலும் ஒரு சிலரின் சூழ்ச்சிக்கு இறையாகி விடுகிறார்கள். ஆதிதிராவிடர்கள் இந்த

23rd December 1953] [Sri A. Vadivelu]

சமுதாயத்தில் யாருக்கும் சளைத்தவர்களல்ல. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். நல்லெண்ணம் கொண்டவர்கள் அனைவரும் சிந்திக்கவேண்டும்.

“ குறிப்பாக இன்றைக்கு தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆதிதிராவிடர்கள் குடியிருக்கும் சேரிகளைப் பாருங்கள். எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கிறது. அப்படியே பிராமணர்கள், பிராமணரல்லாதார் வசிக்கும் இடங்களைப் பாருங்கள். எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது. இவர்கள் இன்னும் கேவலமாகவே மதிக்கப்பட்டு, ஒரு பக்கம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த தீண்டாமை நடைமுறையில் ஒழிக்க முன்வந்தால் ஒழிய இந்த விதமான அவல நிலையைப் போக்கமுடியாது. என்னென்னமோ கூட்டங்களுக்கு தடை விதிக்கப்படுகிறது. இது மாதிரியான மனிதனை கேவலமாக மதிக்கும் நிலப்பிரபுக்கள் மீதும், கொள்ளை முதலாளிகள்மீதும் ஏன் கடுபடியான சட்டம் கொண்டுவரக்கூடாது?”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“ எல்லாவற்றிற்கும் தைரியம்தான் முக்கியம். எப்படி நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு சமாளித்து முன்னுக்கு வந்தீரோ, அதுபோல்தான் மற்றவர்களும் முன்னேறவேண்டும்.”

*** SRI A. VADIVELU:**—“ கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் சொல்வது சரியென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அப்படி எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் அந்த கஷ்டத்தில் இருந்து தப்புவது? நான் எம்.எல்.ஏ. வாக வந்திருக்கிறேன் என்றால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்து அவர்களுடைய ஆதரவின் பேரில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தில் வர முடிந்தது. என் நிலையை அவ்விதத்தில்தான் உயர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு குறிப்பாக பஞ்சாயத்து போர்டில்கூட நிற்க விடாமல் தடுத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி நின்றாலோ மற்ற எல்லோரும் சேர்த்துக்கொண்டு அவரை முறியடிக்க முற்படுகிறார்கள். ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு துளிகூட இல்லை. அதிகாரிகளிடம் உள்ள அடக்குமுறையால் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள். தேவஸ்தான கோயில்களில் தேவஸ்தானங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு அங்கம் வகிக்க இடம் தருவது கிடையாது. அவர்கள் குடியிருக்கும் மலைக்கு பட்டா கொடுப்பதில்லை. தஞ்சை ஜில்லாவில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் தரிசாக இருக்கின்றன. அந்த நிலத்தை நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும் ஒதுக்கவேண்டும். இன்னும் வயல் வழியாக ஹரிஜனங்களுடைய பிரேதங்களைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது. அப்படி தூக்கிச் சென்றால் தகராறு ஏற்படுகிறது. தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம் போடுகிறார்கள். தீண்டாமை இவ்வாறு இந்த நாட்டில் நிலவுகிறது. இன்னும் எட்டள விலேயும், பிரசார ரூபத்திலேயும் இருக்கிற இந்த தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை நடைமுறையில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பழங்குடி குகை இருந்து ஆதிதிராவிடர்களாக மாறி, பஞ்சமர்களாக ஆக்கப்பட்டு பிறபாமர மக்களாக இப்போது காந்தியத்தின் பேரால் நடக்கும் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ஹரிஜனங்களாக மாறியிருக்கிறார்கள். அதுவும் சிவனுடைய புத்திரர்களாக. இதுமாறினால் போதாது. அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் என்னைக்கு மாறுதல் ஏற்படுகிறதோ அன்றைக்குத்தான் அவர்கள் கஷ்டமும் தீரும். இந்த நாட்டில் பிடித்திருக்கும் பீடையையும் ஒழிக்க முடியுமெனச்சொல்லி கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI A. K. SUBBIAH:**—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு முன் இங்கு பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்தாலுங்கூட இன்றைய நிலையில் நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். நாங்கள் எத்தனை சொன்னாலும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஆட்சியாளர்கள். ஹரிஜன மக்களுக்கு திட்டவட்டமான எவ்வித நன்மையும் செய்யப்படவில்லை. குறிப்பாக கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டோமானால் முதல் முதலில் அங்கு இருக்கக்கூடிய பெரிய மிராசுதார்கள் ஏழை ஹரிஜனங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த்கிறார்கள்.

பிர

[Sri A. K. Subbiah] [23rd December 1953]

அதை ஒழிக்க சர்க்கார் முன் வர வேண்டும். ஆனால் இன்றைய நிலையில் அவர்கள் ஏதோ சில விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் பிரசாரத்தின் மூலமாக ஹரிஜன மக்கள் சில விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு அதிகாரிகளிடம் போனாலும் அங்கும் அதிகாரிகளால் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகிறார்கள். அதையும் சர்க்கார் கண்காணித்தாகவேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள பணக்கார மிராச்தாரர்கள் சட்டத்தை தங்கனிஷ்டம் போல் உபயோகித்துக்கொண்டு அவர்களை அடக்கி ஆண்டுகொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவேதான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம் உண்மையாக ஹரிஜனங்கள் நன்மை பெற வேண்டுமானால் நேரடியாக ஒவ்வொரு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும், ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய ஜில்லா வெல்பேர் கமிட்டியிலும் அந்த ஜில்லாவிலுள்ள எம்.எல்.ஏக்களை மெம்பராக சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இம்மாதிரியே தேவஸ்தானங்களிலும் ட்ரஸ்டிகளாகவும் இவர்களை அங்கத்தினர்களாக சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் எல்லா ஸ்தாபனங்களிலும் அங்கம் வகிக்க வேண்டும். இதைவெல்லாம் செய்யவேண்டும். அதெல்லாமல் விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கக்கூடிய மனைக் கட்டு உண்டியாக கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். பல ஆண்டுகளாக அவர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டுவந்த நிலங்களை அவர்களுக்கு உண்டியாக பட்டா செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படியே கொடுக்க முன்வந்தாலும் புறம்போக்கு, சடுகாடு போன்ற இடங்களில் கொடுக்கக்கூடாது. அந்த இடத்திலும் அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்ள பணவசதி கிடையாது. இம்மாதிரியாக தஞ்சை ஜில்லாவிலே பல இடங்கள் ஒன்றுக்கும் உதவியில்லாமல் பாழாய் கிடக்கின்றன. குறிப்பாக சிருகளத்தூரில் நெடும்பலம் ஸ்ரீ சாமியப்ப முதலியாரிடமிருந்து வாங்கியுள்ள நிலங்கள் இப்படித் தரிசாக கிடக்கின்றன. இந்த நிலம் எந்த விதமான பிரயோஜனமும் இல்லாமல் தரிசாக கிடக்கிறது, அவர்களிடமே இருந்தாலும் நல்ல முறையிலே பயிரிடப்பட்டு விளைந்து இருக்கும். இன்றைய உணவு நெருக்கடி போக்கச் சற்று ஒத்தாசையாக இருக்கும். ஆகையால் அவர்களுக்கு அந்த மனைக்கட்டுகள் சொந்தமாக்கப்படுவதோடு, பண வசதியும் செய்துகொடுத்தால் வீடு கட்டிக்கொள்வதோடு, விவசாயமும் செய்வார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் சர்க்கார் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வாறு பணம் கொடுப்பதால் சர்க்காருக்கு நஷ்டமாகி விடாது. அவர்கள் அப்பணத்தைக் கூத்தியார் வீட்டுக்குச் சென்று செலவு செய்யமாட்டார்கள். ஹரிஜன விவசாயிகளை நம்பி கொடுக்கலாம். ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய ஹரிஜன அதிகாரிகளின் உதவியோடு கோவாபரேடிச் சொசைடி மூலம் அவர்களுக்கெல்லாம் வீடு கட்டிக்கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு ரோடு வசதி சரியாக கிடையாது. அவர்களுடைய பிரதேசங்களை ரோடு வழியாக எடுத்துச் செல்லக்கூடாது. அதனால் வயல் வழியாக கொண்டு போகிறார்கள். அப்படி கொண்டு போகப்பட்டால் வயலுக்கு சொந்தக்காரர் எப்படி என் வயல் வழியாகப் போகலாம் என்று அபராதம் வாங்கி விடுகிறார். இவற்றுக்கெல்லாம் அவர்கள் மிகவும் பயந்து கொண்டு வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்களையும் ரோடு வழியாக எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும். அல்லது அவர்களுக்காக தனி ரோடு வசதியாவது செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

“அதேமாதிரி கல்விக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆச்சாரியார் சொல்லுகிறார் நீங்கள் எப்படி எம்.எல்.ஏக்களாக வந்திருக்கிறீர்கள் என்று பொருமைப் படுகிறார். ஏதோ தப்பித் தவறி. எங்கள் குடும்பங்கள் கஷ்டப்பட்டு, பண்ணையாட்களாக இரத்தத் திணி இயந்திரம் போல் உறைத்து, ஓரளவு படித்து வந்திருக்கிறோம். நம்முடைய சமூகம் கெட்டுவிட்டது; நாங்களெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். அந்த முறையிலே எங்கள் குறைகளை நீங்கள் எடுத்துச் சொல்லுங்கள் என்று அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எதிர்த்து வாதாடுங்கள் என்று அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நாங்கள் மந்திரிகளாக ஆகவேண்டுமல்ல. எம்.எல்.ஏக்களாக இருந்தே குறைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்காகவே இங்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே அவர்களுக்கு இம்மாதிரியான வசதிகளையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கிறோம்.

23rd December 1953] [Sri A. K. Subbiah]

“ஹரிஜனங்கள், மேல்படிப்பு படிக்க மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றனர். சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து 27 மாணவர்கள் உபகார சம்பளம் கொடுக்காமல் வெளியேற்றப்பட்டனர். அவர்களுக்கு பணம் கொடுத்து படிக்க வசதியில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு உடனடியாக பணம் கொடுத்து மேல்படிப்பு படிக்க வசதி செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுத்தவ வேண்டும்.

“புயல் அடித்ததின் காரணமாக ஹரிஜனங்கள் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு போதிய பண வசதி செய்து கொடுக்கப் படவில்லை. கொடுக்க திட்டமிட்டிருந்த பணம் சரியாக கொடுக்கப்படவில்லை. குடியிருப்பதற்கு இடமும் இல்லாத நிலையில் ஹரிஜனங்கள் சீரழிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகவே இதையெல்லாம் சர்க்கார் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI M. KATTIMUTHU :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன மாயத்தை நான் எதிர்த்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது சபையில் பேசிய பலர் அவரவர்களுடைய கஷ்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் மந்திரியார் அவர்களும் கேட்டு வந்தார்கள். நாங்கள் சொல்வது எல்லாம் ஜனங்களுக்குச் செய்யப்படுமா? செய்யப்படாது? என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சனை. நாங்கள் சொல்லவதெல்லாம் நீங்கள் செய்து விட்டால் நிலைமை மிகவும் திருப்திகரமாக இருக்கும். இந்த வரவுச் செலவுத் திட்டத்தில் அப்படி எதுவும் அவர்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வரவில்லை. சிலருக்கு மனைக்கட்டுகள் இல்லை. குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது என்றெல்லாம் ஹரிஜன மெம்பர்கள் சிலர் சொல்லியுள்ளார்கள். இவைகள் போன்ற பெரிய பிரச்சனைகள் இன்னும் தீர்ந்த பாடிಲ್ಲ.

“இப்போது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை மிகவும் குறைவு. நாங்கள் இந்த சட்டசபையில் 6-ல் ஒரு பங்கு இருக்கிறோம். எங்களுக்கு 6 கோடி ரூபாயாவது ஒதுக்கவேண்டும். அப்படி ஒதுக்கிலைதான் நாங்கள் சொல்லக் கூடிய குறைகளையெல்லாம் தீர்க்கமுடியும். இப்போது ஒதுக்கியுள்ள 39 லட்சம் ரூபாயாகிய சில்லரைத் தொகையை வைத்துக்கொண்டு அதிகமாக எதுவும் செய்ய முடியாது. எதோ ஒரு சிறு பங்கு குறைதான் தீரும். இம்மாதிரி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது.

“ஹரிஜனங்கள் தங்கள் தரிசு நிலங்களை பயிரிடுவதற்காக சிலர் தங்கள் மனைவிமார்களின் தாலியைக்கூட விற்று பயிரிட்டு வருகிறார்கள். ஆகையால் இப்பொழுது அரசாங்கத்தார் அவர்களிடம் வரி வசூல் செய்யாமல் விட்டுவிடவேண்டும். இல்லையேல் அவர்களை எப்படி அரசாங்கம் முன்னுக்கு கொண்டுவர முடியும்? அவர்களுல் பல ஆண்டுகளாக பயிரிடப்பட்டு வந்த நிலங்களை அந்தந்த கிராமங்களிலும், அந்தந்த தாலுக்காக்களிலும் அவரவர்களுக்கே அல்லவைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் செய்தால் தான் அவர்களை முன்னுக்கு கொண்டுவர எது வாகும்.

“ஹரிஜனங்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்றெல்லாம் சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் புதிய கல்வித் திட்டத்தால் முக்கால்வாசி ஹரிஜன குழந்தைகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நூற்றுக்கு இரண்டு பேர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு படிப்பதுகூட பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த அரைநாள் பள்ளிக்கூடத்தால் காலையில் மாடு மேய்க்கப் போகும் பையனுக்கு மாலையில் பள்ளிக்கூடம் வரவேண்டுமென்ற ரூபகமே இருப்பதில்லை. ஆகையால் இப்பொழுது கல்வித்துறையிலும் ஹரிஜனங்கள் பெருமளவு பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த மாதிரி கல்வித் திட்டத்தை விட்டுவிட்டு முழுநேர பள்ளிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். அம்மாதிரியான கல்வித் திட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வந்து ஏழை மக்கள் முழுநேரமும் படிக்க வசதி செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“சில கிராமங்கள் மனைக்கட்டுக்கு கவர்ன்மென்டாருக்கு முன் பணம் கட்டியிருந்தும் நாளது வரையிலும் பதில் இல்லை. கிணறு வெட்ட எஸ்டிமேட்

[Sri M. Kattimuthu] [23rd December 1953]

தயாரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இருந்தும் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. கேட்பால் இன்னும் சாங்குஷ் ஆகவில்லை, ஆந்திரப் பிரிவினியால் தடைப்பட்டிருக்கிற தென்ற சாக்குபோக்கெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறெல்லாம் ஹரிஜனங்கள் அடக்கியாளப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் செய்யவில்லை. ஆகையால் இவ்வித அடக்கு முறையை யெல்லாம் ஒடுக்க சட்டம் செய்து உண்மையிலே ஹரிஜனங்களுக்கு உதவி புரிய சர்க்கார் முன்வரவேண்டும்.

“தீண்டாமை என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சனை. இதற்கு முன் பேசிய பலர் இதுபற்றி அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவந்தார்கள். அது இப்பொழுது பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதை வெறுங் கண்கொண்டு பார்க்காமல் உண்மையிலேயே நிவர்த்திப்பதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்ய வேண்டும். அதோடு ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் பிரசாரகர்களை நியமித்து அவர்கள் மூலம் இந்த தீண்டாமையைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துச் சொல்லச் செய்து, அவர்களிடையே இருக்கும் மனப்பான்மையை சிறிது சிறிதாக ஒழித்து தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“எங்கள் தாலுகாவில் மூன்று ஹைஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. ஒரு ஹைஸ்கூலுக்கு மட்டும் ஹரிஜன ஹாஸ்டல் நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த ஹாஸ்டல் நிர்வகிக்க தகுதி வாய்ந்தவர்கள் இல்லாத காரணத்தால் அங்கு இருக்கிறவர்கள் சரண்டக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் வருகிறது. இந்த மாதிரி விஷயங்களில் மந்திரிகள் கவனம் செலுத்தி அவைகளுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“மூன்றாவதாக எங்கள் தாலுகாவில் லக்ஷத்து ஐம்பதாயிரம் தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் தரிசு நிலங்களை பிற்போக்கு இனத்தவர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் கொடுத்தால் அவர்கள் அரசாங்கத்திலிருந்து ஒன்றுக்குமே எதிர் பார்க்க மாட்டார்கள். அதன் பிறகு எங்கள் தாலுகாவில் பஞ்சம் என்பதே இருக்காது. தற்போது எங்கள் தொகுதி பொருத்த வரைக்கும் அரசாங்கத்தைக் குறை சொல்வதற்கு இல்லை. சென்ற மந்திரி சபை அவர்களுடைய குறைகளை தீர்க்காததால் தான் சென்ற விருத்தாசலம் இடை தேர்தலில் காங்கிரஸ்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். அந்த இடங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டதற்கு எனக்கு திருப்தி தான். நாங்கள் சொல்லக்கூடிய விஷயங்களை கவனித்து வந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அரசியலில் எங்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லியும் எங்களை கேவலமாக நடத்தப்படுகிறது. எங்களை மதித்து நடக்கவில்லை. அவ்விதம் மதிப்பு கொடுத்து நடக்கவில்லையானால் பிற்காலத்தில் அநேகம் இடைஞ்சல்கள் ஏற்படும். இன்றைக்கு அரசியலைப் பார்க்கலாம். நாளைக்கு அது எந்த முறையில் மாறும் என்பது சொல்ல முடியாது. இன்றைக்கு ஈ.வே. ரா. ராஜாஜி இருவரும் ஒரே மேடையில் தோன்றுவது போல பெரியவர்கள் முறை மாரிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே மாறவேண்டிய நிலைமையில் பல மாறுதல்களும் வரலாம். அந்தக் காலத்தில் நீங்கள் இந்தப் பக்கத்தில் வந்தும் நாங்கள் அந்தப் பக்கத்தில் வரும்படியாகவும் ஏற்படலாம். அப்பொழுது நீங்கள் எங்களை கேட்க வேண்டிய நிலைமை வரலாம். ஆகவே எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சகல குறைகளையும் அரசாங்கம் கவனித்து அவைகளுக்கு உடனே ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தப்படியாக ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு சில குறைகள் இருக்கலாம். அரசாங்கத்தினிடம் போய் அவர்களுடைய குறைகளை எழுதிக் கொடுத்தால் அரசாங்கத்தில் உள்ளவர்கள், அரசாங்க சிப்பந்திகள் அவைகளை கவனிக்காமல் அலட்சியமாக நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். நாங்கள் கொடுக்கும் மனுக்களின் மேல் நடவடிக்கைகள் எடுக்காமல் இருப்பதால் மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நாங்கள் கொடுக்கும் மனுக்களை மந்திரிகள் கலெக்டர்களுக்கோ அல்லது தாசில்தார்களுக்கோ அனுப்புவது இல்லை. அவ்விதம் அனுப்பி வைத்து வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்வதும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் எப்பொழுதுதான் எடுத்துக்கொள்ளப் போகி

23rd December 1953]

[Sri M. Kattimuthu]

றார்களோ? கீழ்த்தர சிப்பந்திகளின் பேரில் அநேகம் குறைகள் இருக்கின்றன. இன்னும் எங்களுக்கு அநேகம் குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை தீர்க்க வேண்டும் என்று கேட்பதற்குக் கூட நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் உரிமை கொடுக்க வில்லை. நாங்கள் அரசாங்க உத்யோகஸ்தர்களைக் கண்டு பேசிக் கொள்வதற்குக் கூட உரிமை இல்லாமல் அவமானமான நிலைமையில் இருக்கிறோம். லட்சத்தி ஐம்பதாயிரம் வோட்டர்கள் ஜாப் தாவிவிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்து இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்குக் கூட உரிமை இல்லை. சட்டசபையில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறோம் வந்து பாருங்கள் சட்டமாக்கி விட்டோம். என்று சொன்னால் மக்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டேன் என்கிறார்கள். எங்களால் காங்கிரஸ் சட்டத்தை மாற்ற முடியவில்லை. அந்த வாக்காளர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்த படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால் இந்த அரசாங்கம் இடம் கொடுக்காமல் இருக்கிறது. அதிகாரிகளிடத்தில் பேசுவதற்கும் குறைகளை சொல்வதற்கும் வழி இல்லாமல் இருக்கிறோம். அரசாங்கம் கவனிக்க வில்லை என்றால் கலெக்டரால் சொல்வோம் என்றால் அவரையும் பார்க்க முடியவில்லை. மந்திரிகளைக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. அரசாங்கம் இந்த நிலைமையில் இருப்பது மிகமிக வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு இப்பொழுது குறைகளே இல்லாமல் இருக்கலாம். ஹரிஜன மெம்பர்கள் பொறுத்த வரையில் நிறைய குறைகள் இருக்கின்றன. இந்தக் குறைகளை நமது முதல் மந்திரி அவர்களால் தான் தீர்க்க முடியும். இவர் நாளைக்கும் இருக்க வேண்டும். எதிர் காலத்திலும் இருக்க வேண்டும். அவர் இந்தப் பதவியில் இருந்தால் தான் ஹரிஜனங்களுக்கு எந்தெந்த நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைக் கண்டிப்பாக செய்வார் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. பிற்பட்ட இனத்தவர்களிடமிருந்து அவர்கள் உழுது கொண்டிருக்கும் நிலங்களைப் பிடுங்கி எங்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்ல வில்லை. இப்பொழுது அநேகம் ஏக்கர் தரிசு நிலங்கள் சர்க்காருக்கு சொந்தமான நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் விவசாயத்திற்கு லாயக்குள்ளவைகள். அவைகள் கவர்ன்மெண்டுக்கு உரிமையான நிலங்கள். அவைகளை எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது படையாச்சிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் முன்னுக்கு வர வேண்டும். அவர்களும் பிற்பட்ட வகுப்பில் இருப்பதால் அவர்களுக்கு அந்தந்த சலுகைகளைக் காட்ட வேண்டும். கணம் முதல் மந்திரி அவர்கள் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த போது அவருக்குத் தெரியும், அந்தக் காலத்தில் கணம் பிரகாசம் அவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்தார் என்பது. அந்த ஒரு கோடி ரூபாயிலிருந்து 35 லட்சத்திற்கு வந்து இப்பொழுது ஆயிரக்கணக்கில் வந்திருக்கிறது. இந்த பட்ஜெட்டிலாவது அதிகமாக ஒதுக்குவார்கள் என்று இருந்தோம். நாங்கள் ஜனத்தொகையில் ஆறில் ஒரு பங்கு இருக்கிறோம். இப்பொழுது வருமானம் 64 கோடி ரூபாய். அதிலும் ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுக்க வேண்டும். ஆறு கோடியாவது எங்களுக்குக் கண்டிப்பாக ஒதுக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் நாங்கள் முன்னுக்கு வர முடியும். நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு ஏதாவது ஒரு வழி வகை செய்து வைக்க வேண்டும். இன்னும் பல நன்மைகளைச் செய்ய அவர் நீட்டி வாழ வேண்டும். இந்த சட்ட சபையில் முதல் மந்திரியாகவே இருக்க வேண்டும். அதற்கு நாங்கள் சம்மதிக்கிறோம். எங்கள் கட்சி மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட கட்சி எப்பொழுதும் கீழ் நிலையில் தான் இருக்கிறோம். யார் ஆண்டாலும் எங்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு யார் தயாராக இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு கையைத் தூக்குவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். அதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. ராஜாஜியாக இருந்தாலும் சரி யாராக இருந்தாலும் சரி.”

* SRI T. ANANTA PAI :—“ Mr. Speaker, Sir, while supporting the Demand for Harijan Uplift I would like to pay my compliments for the good work that the Department has been doing in the district of South Kanara. While I am not aware

[Sri T. Ananta Pai]

[23rd December 1953]

of the conditions elsewhere, I am very happy to inform the House that the Harijans in the South Kanara district are on the whole treated well and there has been an awakening in the minds of the people which has made them conscious of the fact that the Harijans are also an integral part of the population of the district. My hon. Friend Sri Ishwara also confirms my views in this behalf. He belongs to that community and he represents the Harijans of the district. There have been complaints that the Civil Disabilities Removal Act is sometimes not very rigidly enforced and here and there, we come across cases where some amount of discrimination is made against Harijans. Therefore I would request the Hon. Minister for Harijan Welfare to see that these disabilities are removed as early as possible. I am sure South Kanara will lead the other districts in this respect and before long the Harijans of South Kanara would be able to make good progress in every walk of life.

"I am very happy to say that the hostels that are run for the Harijans are meeting a good demand in the district of South Kanara. Of course the demand is growing day by day as more and more Harijans are now attending schools. But for the facilities afforded for the supply of food, it would be very difficult for most of these boys to continue their studies. Even with the limited resources of the Government, I hope that the allotment will be increased to enable most of these hostels, which are run very efficiently, to cater to the growing demand from boys for admission.

"Now, I come to the question of classification of a few more communities as Backward Classes. Of course, the Backward Classes Commission is now sitting and it will be for the Government to recommend the inclusion of these communities in the list of Backward Classes. There is one community called 'Deivajnas.' The people of this community are goldsmiths by profession. Of course, there is the Viswakarma Brahman community, who are also goldsmiths by profession and this community has been included as a Backward Class. But this *Deivajna* community, unlike the other community, speaks Konkani and has a population of about 5,000. They are people who originally came from North Kanara and are engaged as goldsmiths and are backward from every point of view. The whole community remains educationally backward for want of educational facilities. I would therefore request the Hon. Minister to consider their request sympathetically and make recommendations to the Backward Classes Commission to classify them as educationally backward and give the children of this community all facilities for education.

"Then there is the community of 'Parel Maddelas' or 'Pariyals'. They are barbers by profession. Originally they were part of the greater community of Billavas. These people came into existence as priests not only for the Billavas but also for the Mozaveeras and some other castes in the district. Because there has not been a separate classification, they are not getting the privileges which have been extended to other Backward Classes.

23rd December 1953] [Sri T. Ananta Pai]

I would request the Hon. Minister to consider their case also sympathetically. When the Hon. the Finance Minister came to Udipi recently, a memorandum was submitted to him requesting the Government to make suitable recommendations to treat this community as backward. So far as the other communities, namely, Rajapuris and Maraties are concerned; representations have been made that though these two communities have been classified as backward, no progress has been made by them so far. Their children are not able to go for higher education. I request that these communities may be continued to be treated as a backward class. Thank you, Sir, for the opportunity given to me to speak."

* SRI V. R. NAGARAJAN :—" Mr. Speaker, Sir, I feel it my duty to convey my gratitude to the Hon. Speaker for having given another opportunity for the Toilers' Party to speak on the Demand under Harijan Uplift. As hon. Members are aware, the Toilers' Party consists of mostly Harijans and members of the Backward Classes of the South Arcot district and certain other surrounding districts. The House may also be well aware that the primary object with which this Party has been founded is for the uplift of the poor people, namely, the Harijans and members of the Backward Classes, of the said tracts. I shall now endeavour to make out a case for a lot of help and attention being diverted to improve the lot of these unfortunate brethren. Most of the things which my hon. Colleagues might have said or may choose to say are well-known to most of us. But still we wish to lay emphasis by talking over and over again because our only object is to secure the advancement of these communities. Nothing else.

" I shall first deal with the Harijans who certainly are in a more disadvantageous position than the other backward communities. Their plight is very pitiable. There are a number of statutes in the Statute Book. Nobody denies that. But if there is not the proper atmosphere and co-operation amongst the people, I am sure all these statutes will prove to be a dead letter. Whether the laws are contained in our great Constitution or in the various statutes passed from time to time either by the Central Legislature or by the State Legislatures, no substantial benefit can flow from them unless the people take to those laws sincerely and seriously. This does not mean that I am finding fault with the people on that account. I am conscious of the fact that the Governments, both the Central and the State Governments, are dealing with this problem at some level, but not adequately. That is our complaint. As the time at my disposal is very short, I would like to rush through. Now, taking the social side of the Harijans, as one hon. Member from the Opposition was pleased to point out, even to-day, in the year 1953, there is no freedom for the Harijans to walk openly in certain streets of the rural parts of India, particularly in the southern districts. There are places where these Harijans are not allowed access for taking water to drink or for their cattle. I have personal experience of this and I have put up some fights even at the cost of some popularity.

[Sri V. R. Nagarajan] [23rd December 1953]

11-30
a.m.

" I do not want to say more about it. If we take the economic side of this unfortunate section of our people, it is as bad as ever. A few Harijans here and there might have found a footing in some Government or quasi-Government service. I think everybody will agree with me that even in their case, the advancement is not as much as it should be, considering the Harijan population and their legitimate aspirations. As has been very well remarked by my hon. Friend Sri Kattimuthu, Harijans are still battling for residential places and battling for their sustenance in life. They have no freedom to cultivate. Even if a good Government are pleased to allot them lands, the benefit conferred by the Government is not allowed to be enjoyed by them by the people in the locality. Most of my hon. Friends here have experience of such trouble, and I have experience of such trouble in respect of the Harijans in my constituency. Even today I submitted a petition to the Hon. Minister for Harijan Uplift regarding the harassment meted out to Harijans in the constituency from which my hon. Friend Mr. Govindaswami hails. Harijans come to us and give us their complaints seriatim. Therefore we have to present petitions from time to time. We have no power in our hands and we cannot do anything for them. I do not want to stress this point any more. Our Hon. Chief Minister and our Hon. Finance Minister and Hon. Minister for Harijan Uplift are present and they will take due note of all things. None of us will grudge the grant of any amount for the relief of these poor and down-trodden people.

" I will say something about the Backward Classes to whose ranks I belong. In South India, Backward Classes form not less than fifty per cent of the population, as might have been evident from the speeches made in this Assembly in previous years by my hon. Friend Sri R. V. Swaminathan who has been consistently putting up a fight for the Backward Classes. (An hon. Member : 'In the last Government.') Even now he has been putting up a fight from time to time. As a lawyer, I have been closely following his speeches and I have drawn inspiration from them. Most of the Members of the 'Toilers' Party were willing to speak on this Demand. But I confess before the Hon. Speaker that I have robbed them of their Chance in a way. My only request to this benign Government and the people of South India is that they must make it a point—I am using the word 'must' not in the language of a dictator but as an indication of the depth and sincerity of my feeling in the matter though actually I am only making a request—to render social, economic and other justice to these down-trodden people because they form the bulk of the population. Masses were dear to the heart of Mahatma Gandhi. Let us carry out the wish of Mahatmaji in respect of these people. "

SRI R. V. SWAMINATHAN:—" Sir, I have to thank the hon. Member Sri V. R. Nagarajan for the kind references he made to my contribution for the Backward Classes."

23rd December 1953]

*Sri M. C. MUTHUKUMARASWAMY :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன் இருக்கும் இந்த ஹரிஜன மான்யத்தை ஆதரிப்பதா அல்லது எதிர்ப்பதா என்ற சந்தேகம் எனக்கு, இருந்தாலும், ஆளும் கட்சியில் நான் சேர்ந்திருப்பதால், ஓரளவில் ஆதரித்து, பிறகு, ஹரிஜனங்களுக்குள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லலாம் என்று ஆசைப்படுகிறேன். 11-35 a.m

“ஹரிஜனங்களுக்கெல்லாம் 10 வருஷ சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்லி தேர்தல் காலங்களிலே காங்கிரஸ்காரர்களில் பலர் பல மேடைகளில் பிரசங்கம் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். கடந்தது போக மீதி இருக்கும் காலத்தில் உங்களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் செய்துவிடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனால், இங்கு வந்த பிறகு என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கும் போது, செய்யக் கூடியது எதுவும் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பத்து வருஷ காலத்தில் சற்றேறக்குறைய 6 வருஷ காலம் கடந்துவிட்டது. இன்னும் 4 வருஷ காலம் பாக்கியிருக்கிறது. இந்த சட்டசபையின் காலத்திற்குள் அதுவும் கழிந்துவிடுமென்று நினைக்கிறேன். இவ் வருஷங்களில் நாங்கள் அடைந்த பலன் எதுவுமில்லையென்று நான் வருத்தத்தோடு சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

“குறிப்பாக, இந்த சட்டசபை ஆரம்பித்த பிறகு மேல் தொகுதிக்கு தேர்தல் நடந்தது. கட்சியின் சார்பில் யார் யாருக்கு வோட்டு அளிக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் சொன்னார்களோ, அவர்களுக்கு சட்டசபை ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் வோட்டளித்தோம். ஆனால் மேல் சபையிலே யாராவது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எம்.எல்.வி.யாக இருக்கிறாரா என்று பார்த்தால், இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது. ஏன் இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்கின்றேன்.

“தேர்தலில் தஞ்சை ஜில்லாவில் என்னோடு நின்று போட்டியிட்ட மதிப்பிற்குரிய ஸ்ரீ சந்தானம் அய்யங்கார் தோற்ற பிறகு, இன்றைக்கு கவர்னராக விந்திய பிரதேசத்தில் ஆட்சி செலுத்துகிறார். அவருடன் நின்று தோற்ற ஸ்ரீ சப்ரமணியம் எங்கு இருக்கிறார் என்று சொல்வதற்கு இட மில்லையென்று சொன்னால் இதைவிட பரிதாபம் வேறு இருக்க முடியுமா என்று கேட்கிறேன். உண்மையைத்தானே கேட்கிறேன்.?”

“ஹரிஜனங்களுக்கு 10 வருஷ சலுகை அளித்திருக்கிறோம், அவர்களுடைய நிலையை உயர்த்தி விடுகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இது வரை என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? இனி என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

“சட்டசபையில் எங்களுக்கு சற்றேறக்குறைய 43 ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதைப்போல ஜில்லா போர்டுகளிலும், பஞ்சாயத்து போர்டுகளிலும் முனிசிபாலிடிகளிலும் ஏன் ஸ்தானங்கள் ஹரிஜன வகுப்பினர்களுக்கு வீதாச்சாரப்படி ஒதுக்கவில்லை? ஏன் அவைகளிலும் நாங்கள் வரக்கூடாது என்று கேட்கின்றேன். கடந்த காலம் போக இருக்கும் காலத்திலாவது எங்களுக்கு சரியான உரிமை வழங்கவேண்டும்.

“தேர்தல் முடிந்த பிறகு எல்லா காங்கிரஸ்காரர்களும் சொன்னார்கள் காங்கிரஸ் தோல்வி அடைந்ததற்கு ஹரிஜனங்கள்தான் காரணம் என்று. ஹரிஜனங்கள் இவ்வளவு காலமாக காங்கிரஸில் இல்லையா? காங்கிரஸ் சர்க்கார் செய்த துரோகத்தைப் பல நாள்களாகப் பார்த்துப் பார்த்து ரொம்பவும் மனம் சகிக்காமல் ஓட்டளிக்காமல் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனம் பொங்குகிறது. ஆகையால், இந்த ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு எந்தக் கட்சிக்காவது ஒழிந்து போகலாம் என்று நினைக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது பொறுத்தமற்றது என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன். ஆறு வருஷம் கடந்துவிட்டது. மீதியுள்ள 4 வருஷங்களில் செய்து விடுகிறோம் என்று 10 வது வருஷக் கடைசியிலும் சொன்னால், ஹரிஜனத் தோழர்கள் யாராவது வெறுப்படையாமல் இருப்பார்களா? எங்களுடைய கஷ்டம் எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களுடைய நிலைமை எங்

[Sri M. C. Muthukumaraswamy] [23rd December 1953]

களுக்குத் தெரியும். ஏன் எங்களுக்கு உள்ள சலுகைகளை கொடுக்க கூடாதென்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். உண்மையில் நாங்கள் எப்படி இருக்கின்றோம் என்று கேட்டால், எங்களுடைய நிலை உயர்வதற்கு பதிலாக. மற்றவர்கள் எங்கள் மீது ஏறி மதிப்பதற்கு நாங்கள் கருவியாக இருக்கிறோமே தவிர, உண்மையிலேயே எங்களுக்கு எந்த வித பிரயோஜனமும் இல்லை. எங்கள் பெயரைச் சொல்லி மற்றவர்கள் உயர்வதைப் பார்த்துக்கொண்டும் நாங்கள் ஏனியைப் போன்றும் தோணியைப் போன்றும் கிடக்கின்றோம். நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள்.

“ஹரிஜன எம்.எல்.ஏக்களே இந்த மாதிரி காங்கிரஸை இழிவு படுத்துகிறார்கள் என்று மதிப்புக்குரிய நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூட சொன்னார்களாம். ஏன் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லவேண்டும்? எங்களுடைய குறைகளை, எங்களுக்கு இருக்கும் கஷ்டங்களை நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லுகின்றோம். நாங்கள் காங்கிரசுக்கு விரோதிகள் அல்ல. எங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை, எங்களுக்கு செய்வதாகச் சொன்ன காரியங்களை எங்களுக்குச் செய்யுங்கள் என்றுதான் நாங்கள் கேட்கின்றோமே யொழிய, காங்கிரஸ் கவிழ்ந்து போகவேண்டும், அழிந்து போக வேண்டுமென்பது எங்களுடைய கருத்து இல்லவே இல்லை.

“திண்டிவனம் ஒழிப்புச் சட்டம் வந்து 6 வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிறது. அந்தச் சட்டம் இதுவரையில் நடைமுறையில் என்ன பலனை அளித்திருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். சேரிகள் அபிவிருத்தி எந்த முறையில் நடந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், சேரிகள் சேரிகளாகத் தான் இருக்கின்றன. பட்டணங்களிலும், சிறிய நகரங்களிலும் போய்ப் பார்த்தால், ஹரிஜனங்கள் தகரக் குவளையைத்தான் ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் அதை சர்க்கார் கவனிக்கக்கூடாது என்று கேட்கின்றேன்.

“ஹரிஜனங்கள் இன்று மிருகத்தைக் காட்டிலும் கேவலமாக நடத்தப்படுகிறார்கள். சாதாரணமாக மிருகங்களுக்கு ஒரு கேடு விளைவித்தாலும், தீங்கு விளைவித்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஆறு அறிவு படைத்த ஒரு மனிதன், நாட்டில் வாழப் பிறந்தவன், அவனுக்கு இம்சையை இழைக்கிறார்கள்; அவர்கள் கேவலமாக நடத்தப்படுகிறார்களென்றால், ஏன் இந்தச் சர்க்கார் அதைக் கண்டு பிடித்து, அதற்குச் காரணமானவர்களைத் தண்டிக்கக்கூடாது என்று கேட்கின்றேன். ஹோட்டல்களில் அவர்கள் தனியாக ஒதுக்கப்படுகிறார்கள். இன்னும் பல பொது இடங்களில் அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் அவமதிக்கப்படுகிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் ஹரிஜனங்கள் எப்படி சகித்துக்கொண்டு இருக்கமுடியும் என்று கேட்கிறேன்.? ஆகையால், காங்கிரஸ் சர்க்கார் எங்களுக்கு செய்யவேண்டியவைகளைச் சரியாகச் செய்தால், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள அத்தனை ஹரிஜனங்களும் காங்கிரஸை நம்புவார்கள். காங்கிரஸை நம்பாததற்குக் காரணம் என்னவென்றால், கடற்கரையில் காங்கிரஸ் ஹரிஜனங்களுக்கு வாக்களித்த காரியங்கள் நடக்கவில்லை யென்பதுதான். அதனால்தான் எல்லோரும் காங்கிரஸை எதிர்த்தார்கள் என்று சொல்லுகிறேன்.

“ஹாஸ்டல்களில் ரூ. 15 வீதம் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் கிராண்டு கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த 15 ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு மூன்று வேளை ஆகாரம் கொடுக்க முடியுமா? அந்தக் காலத்தில் இருந்த சிற்பிகளா நாங்கள் 15 ரூபாயைக் கொண்டு ஒரு மாத காலம் தள்ளுவதற்கு? யாராவது 15 ரூபாய்க்குள் அரிசி, விறகு, மற்ற மனிகை சாமான், இவை களெல்லாம் ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு மாணவனுக்கு வாங்குவதற்குப் போதுமா? அந்தக் தொகையை கொண்டு இத்தனை நாட்களும் நடந்து வருகிறதே என்று கேட்கலாம். எப்படி நடந்து வருகிறதென்றால், காலையில் கஞ்சி, மாலை யில் கஞ்சி, அதற்கு மேல் ஒன்றும் கொடுக்க முடியாது. கஞ்சியைக் குடித்துக்கொண்டுதான் பள்ளி மனைவர்கள் படித்து முன்றோடு வேண்டுமென்றால், அது எப்படி சாத்தியமாகும்? ஆகவே 15 ரூபாய் போதுமா. இன்னும் அதிகம் கூட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். மத்தியான உணவு 2½ அணவுக்கு எங்காவது போட முடியுமா? இங்கிருக்கின்றவர்

23rd December 1953] [Sri A. Veloo]

பலவித அல்லல்களுக்குள்ளாகிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்திலும்கூட இப்படி தீண்டாமை பயங்கரமான முறையில் அனுசரிக்கப்பட்டு வருவது வருந்தத்தக்கதாகும். ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்தில் நல்லெண்ணெயும் அக்கரையும் கொண்ட பல மெம்பர்கள் இச்சபையின் முன் பேசியது வரவேற்கத்தக்கதே. சர்க்காரும், பல மெம்பர்கள் எடுத்துக்கூறிய குறைகளை நீக்க முயற்சிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“ஹரிஜனநலனைக் கவனிப்பதற்கு பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்களையே (தகுதிவாய்ந்த) பதவிகளில் நியமிப்பதுதான் மிகவும் நல்லது. அவர்களுடைய குறைகளை நீக்க இதுவும் ஒரு முறையாகும். ஏன் இவ்வாறு கூறுகிறேன் என்றால் இச்சபையிலேயே, ஹரிஜன நலனைக் கவனிப்பதற்காகவுள்ள கணம் மந்திரியவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கும், ஜாதி இந்துக்களுக்கும் வெவ்வேறு சடுகாடுகள் இருக்கிறதாவென்பதுகூட தமக்குத் தெரியாது என்று கூறியதைப் பார்த்தோம்.”

THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER:—“No, Sir, I said that there is no correct report.”

* SRI A. VELOO :—“அபிஷியல் ரிப்போர்ட் இல்லாவிட்டாலும் நடைமுறையில் இருந்துகொண்டுவரும் ஒரு பழக்கத்தை இல்லையென்று மறுக்க முடியாது.

“தற்போது ரிமுவல் ஆப் சோஷல் டிஸ்ஸபிலிட்டீஸ் ஆக்ட் (Removal of Social Disabilities Act) அமுலில் எட்டாளவிலேயே இருந்துவருகிறது. கிராமப்புறங்களிலும் முன்சிபல் நகரங்களிலும் ‘தீண்டாமை’ பயங்கர முறையிலிருப்பதை எல்லோரும் அறிந்திருந்தும் இந்தச் சட்டத்தை நடைமுறையில் நடத்த முன்வராதிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. கிராமப்புறங்களில் ஜாதி இந்துக்களால் ஹரிஜனங்கள் மிகவும் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ‘ஹரிஜன் ஒருவர் நிலமுடையவராகவோ, பணமுடையவராகவோ இருந்தாலும் கூட ஜாதியின் காரணமாக அவர் மிகவும் கேவலமாக நடத்தப்படுகிறார்’ என்று நண்பர் ஒருவர் இப்போது குறிப்பிட்டார்.

“ஜில்லாதோறும் ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீஸ்கள் இருக்கின்றன. பெரும்பாலான ஜில்லாக்களில் இந்த டிபார்ட்மென்ட் பள்ளிக்கூட சூப்பர் விஷன் (supervision) செய்துவருவதைத்தவிர முனிசிபல் நகரங்களிலும் பஞ்சாயத்து போர்டுகளிலுமாவது (The Removal of Social Disabilities Act.) ஐ நடைமுறையில் கொண்டுவர முயற்சி யெடுக்கக்கூடாதா? ஆகவே, ஹரிஜன வெல்பேர் டிபார்ட்மெண்ட்டார் இந்த சட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்ய சர்க்கார் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் படிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப்புக்காகப் பணம் ஒதுக்கப்படுகிறது. சரியான காலங்களில் பணம் கிடைக்காமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். குடும்பகோணம் கல்லூரியிலும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்த பல மாணவர்கள் மிகவும் கஷ்டத்துக்கு ஆளாகிறதோடு சிலர் படிப்பையும் விட்டுவிட வேண்டியவர்களாகிவிட்டார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனித்து, இப்படி நடவாமை கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்கும் சரியான காலத்தில் ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

“கடைசியாக, ஹரிஜன நலனைக் கவனிப்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ள டிபார்ட்மென்டில் பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்களை நியமிக்கவேண்டும் என்றும் ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கு ஹரிஜன மந்திரி, டைரெக்டர் ஆப் ஹரிஜன் வெல்பேர் (Director of Harijan Welfare) சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் இன்னும் ஹரிஜன முன்னேற்றத்தில் அக்கரைகொண்ட பலரையும் கொண்ட ஒரு கூட்டம் கூட்டி குறைகள் நீக்குவதற்கு உருப்படியான திட்டங்கள் தீட்டவேண்டும் என்றும் அதன்மூலம் ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளை விரைவில் நீக்க ஆவன செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

[23rd December 1953]

12
noon

* SRIMATHI (Dr.) SOUNDARAM RAMACHANDRAN:—“கனம்

சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப்பற்றி நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். என் அச்சமயத்தில் சொந்த அனுபவத்தைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். செய்யக்கூடிய சேஷமாபிவிருத்தி திட்டங்கள் எதுவாக இருந்தாலும் அது ஹரிஜனங்களுடைய எதிர்கால நன்மைக்காகவே செய்யப் படுகிறது. பிற்போக்கான மக்கள், ஹரிஜனங்கள் ஆகியோருக்கு பல திட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன; அவர்கள் உயர்வடைய, அவர்கள் நிலைமை உயர அபிவிருத்தி திட்டங்கள் செய்யப்படுகிறதில் அநேகமாக யாருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் இருக்க முடியாது. எந்தத் திட்டத்திலும் சில குறைகள் இருக்கத்தான் இருக்கும். அப்படிப் பார்த்தால் இதுவரை நடந்துள்ள வேலைகள் போதுமானது என்று நான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன். ஆனால் நண்பரோருவர் காங்கிரஸ்காரர்கள் தீண்டாமைப் பற்றியும், ஹரிஜனங்களுக்கும் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று சொன்னதை நான் அறவே எதிர்க்கிறேன். அதைப்பற்றி எனக்கு பல வருஷ சொந்த அனுபவம் இருக்கிறது. அதிலும் நான் குழந்தைப் பருவம் முதல் இந்த ஹரிஜன முன்னேற்றத்திலும், அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதிலும் தொடர்பு கொண்டவன். இதில் தாங்கிரஸ் என்ற பிரச்சினை இடமில்லை. அனுவசியமாக கட்சிப் பிரச்சினையைக் கொண்டுவந்து இதில் குழப்ப வேண்டாம். எல்லோரும் சேர்ந்து அதை ஒழிக்க அணுகவேண்டும். எவ்வளவு சட்டங்கள் சர்க்கார் செய்து வைத்தாலும், அது காங்கிரஸ் சர்க்காராக இருந்தாலும், வேறு எந்த சர்க்காராக இருந்தாலும் அந்த சட்டத்தால் ஒன்றும் தீராது. இது விஷயத்தில் எல்லோரும், எல்லா வகுப்பாரும் செய்கையிலே இந்த தீண்டாமையை, பிற்போக்குத்தன்மையை ஒழிக்க முன்வந்தாலொழிய அறவே ஒழிக்க முடியாது. அப்படி நம் மக்கள் முன்வரவும் மாட்டார்கள். அது அல்லாமல் உலகத்திற்கே சட்டம் செய்தாலும் தீண்டாமை ஒழிப்பை அமுலுக்கு கொண்டுவர முடியாது. நம் ஒழிப்பை சமுதாயத்திலிருக்கிற மாசும் மறையாது. இதை சமூகமாகத் தீர்க்க இப்பொழுது மேலூர் ஆனந்த தீர்த்தர் என்பவர் ரொம்ப தீவிரமாக வேலை செய்து வருகிறார். அவர் ஹரிஜனங்களுக்கெல்லாம் சம உரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்துவருகிறார். இவ்வளவு செய்தும்கூட தீண்டாமை அதிகரித்தே வருகிறது என்பதை சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராமங்களிலே சாதாரணமாக தேவர்களும், மற்றுமுள்ள வன்னியர்கள் முதலியோர் நூற்றுக்கு நூறு பேர் ஜாதி வித்தியாசம் பாராடுகின்றனர். அவர்களுக்கு நேரிலே சென்று இதுபற்றி எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும் மற்றவர்களைவிட எந்தவிதத்திலும் குறைந்தவர்களாக இல்லை. இதை வேல்லாம் பார்க்கும்போது தீண்டாமையை எப்படி ஒழிக்கிறது என்று பயமும், நிராசையும் உண்டாகிறது.”

SRI K. VINAYAKAM:—“இவ்வளவு பிரசாரம் செய்யும் உங்கள் மேலூர் ஆனந்த தீர்த்தர் ஹரிஜனங்களை அணைத்துக் கொள்வாரா?”

MR. SPEAKER:—“The Hon. Lady Member is not yielding.”

THE HON SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“சில விஷயங்கள் எவ்வளவு உண்மையானாலும் அதை எடுத்துச்சொல்வது உசிதமல்ல என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.”

* SRIMATHI (Dr.) SOUNDARAM RAMACHANDRAN:—“அதனாலே படையாச்சி, தேவர்கள் முதலியோர் பிராமணர்களுக்கு எந்த வகையிலும் பின்வாங்கியவர்கள் அல்லர். நான் பிராமணத்தியும் அல்ல. பிராமணர்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கி பேசுவதில்லை. இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால் அவர்கள் மனதுவைத்தால் சீக்கிரம் தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியும் என்பதற்காக. அதனால் இந்த சட்டங்கள் கொண்டு வந்தது பற்றி ரொம்ப சந்தோஷப்படுகிறேன். மெதுவாகப் போகவேண்டும் என்று மேலூர் ஆனந்த தீர்த்தர் சொல்லுகிறார். அதன் பிரகாரம் 30, 40 வருஷங்களாகிவிட்டது. இனிமேல் மெதுவாகப்போகக் கூடாது. வேகமாக போகவேண்டும். ஆனால் அதற்காக சட்டங்கள் எத்தனை கொண்டுவந்தாலும் நிலைமை மாறிவிடாது என்று சொல்ல

23rd December 1953]

[Srimathi Dr. Soundaram Ramachandran]

விரும்புகிறேன். எல்லோரும் தீவிரமாக உழைக்கவேண்டும். கிராமங்களிலே டிஸாபிலிடி (disability)யை விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். அதற்காக நூற்றுக்கணக்கான பிரசாரர்கள் வேலை செய்தாகவேண்டும். அதற்கு முதலில் சட்டசபை அங்கத்தினர்களின் ரெஸ்பான்சிபிலிடி (responsibility) பொறுப்பு அதிகரிக்கவேண்டும். அவர்களிடையே இவ்வெண்ணம் ஏற்பட வேண்டுமென்ற முறையிலே இதைப் பணிவாக எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுடைய பிற்போக்கான நிலைமைக்கு அநேக காரணங்கள் இருக்கின்றன. முக்கியமான காரணம் பொருளாதாரம். இதை நாம் முழுக்க உணரவேண்டும். இந்த பொருளாதாரத் துறையிலேயே அவர்களுடைய நிலைமையை சர்க்காரின் உதவிகொண்டு மட்டும் சரிக்கட்டிவிட முடியுமென்பது முடியாத காரியம். சர்க்கார் ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டியவைகளை செய்துகொண்டு தான் வந்திருக்கிறார்கள். உங்களால் பல யோசனைகள் சர்க்காருக்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இன்றைய பொருளாதார நிலையில் சர்க்கார் முழு வதையும் சமாளிக்க முடியாது. ஆகையால் அவர்கள் எவ்வளவு செய்து கொடுத்தாலும் தங்களுடைய சொந்த முயற்சி பரிபூரணமாக சேரவேண்டுமென்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு மனைக்கட்டு கட்டி கொடுக்க சில யோசனைகள் சில வருஷங்களாக நடந்து வருகிறது. திட்டங்கள் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, பெருமுயற்சி இப்பிரச்சனையை இரண்டு மூன்று வருஷங்களில் தீர்ப்பதற்கான ஒரு வழி செய்தாகவேண்டும். அதிலே காலதாமசம் ஏற்படக் கூடாது. இதற்கு கவரன்மெண்டு திட்டவட்டமான ஒரு டைம்லிமிட் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதிலும் அவர்கள் கோவை பரேஷுவ் டிபார்ட்மென்ட் அதாவது கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் சில வசதிகளை தயாரித்துக்கொடுக்கவேண்டும்.

“சமுதாயத் திட்டத்தின்கீழ் இரண்டு மூன்று லட்ச ரூபாய் செலவில் வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க பல ஐடமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒன்று கூடி தீர்மானம்பண்ணி அதற்காக ஒரு தொகை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறோம். அதன்படி நாங்கள் எந்த இடத்திலே வீடு கட்டிக் கொடுக்கலாமென்று தீர்மானித்திருக்கிறோமோ அந்த இடம் ஹரிஜனங்களுக்கு நிச்சயமாக வசதியில்லை. அதிலும் கோபாவரேடிவ் டிபார்ட்மென்ட் பொருளாதார நிலைமைக்கு தக்கவாறு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலே கட்டிக்கொடுக்க வழி செய்யுமே தவிர, இப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது முடியாது. மனைக்கட்டு விஷயத்தில் அவர்களுக்கு புது சலுகை காட்டி, அதைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI AIYANAR :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது நான் ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பத்து ஹரிஜன மெம்பர்கள் பேசினாலும்கூட எனக்கு முன்பாக பேசிய அம்மையார் அவர்களைப் போன்ற இரண்டு மூன்று பேர்கள் பேசினாலே போதுமானது என்று நான் கருதுகிறேன். 12-10 ஆனாலும் இவ்விஷயங்கள் பற்றி பேசுவதற்கு ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் அதிக நேரம் கொடுக்கும்படி சபாநாயகர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். p.m.

“ஹரிஜனங்கள் ஒருவித முன்னேற்றமும் அடையவில்லை என்று சில மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். அதை நான் மறுக்கிறேன். ஏறக் குறைய முன்னேவிட இப்பொழுது அவர்கள் முன்னேறித்தான் இருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் சமீபத்தில் ராஜாஜி அவர்களுக்கு பல தொல்லைகள், கஷ்டங்கள் இருப்பதால், சிறிது கவனம் குறைந்திருக்கலாம். அதுவும் தீர்ந்துவிட்டது. இனிமேல் முன்போல் வேகமாக முன்னேற்றவதற்கு வேண்டிய வழிகளைச் செய்வார்.

“பல அங்கத்தினர்கள் கூட்டுறவு சங்கத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆனால் இங்கு கூட்டுறவு மந்திரியைக் காணோம். இவ்விஷயங்களில் மிகவும் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்வது அவசியமாகும். இதற்கு முன்பே இதுமாதிரி இருந்திருந்தால் ஹரிஜன சமூகம் மிகவும் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கும்.

[Sri Aiyar]

[23rd December 1953]

“இப்பொழுது இந்த சபையில் 6-ல் ஒரு பங்கு ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் இருப்பதாக பல மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். இதைத் தவிர Backward community மெம்பர்கள் வேறு இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பேரிருந்தும் கோவிலில் தாராளமாக ஹரிஜனங்கள் செல்லுவதற்கு தடை விதிக்கப்படுகிறது. போவதற்குத்தான் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறதே என்று ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப் பற்றியெல்லாம் பேசுகிறோம். குறைகளை யெல்லாம் நிவர்த்தி செய்வதற்கான காரியங்களையும், செய்கிறோம். ஆனாலும் சில இடங்களுக்கு இவர்கள் போக அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகையால் இந்திலே மாற வேண்டுமென்று தயவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது, சில இடத்திலே ஹரிஜன முன்னேற்றக் கமிட்டிகளும் மற்றும் பல கமிட்டிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலெல்லாம் ஹரிஜனங்களையும் அங்கத்தினர்களாக சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

“மேலும், சர்வில கமிஷனில் தேர்வுற்று கெஜட் பதிவானவர்களுக்கு இதுவரை ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். இதுபற்றி அவர்கள் எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஒன்றும் வராதது கண்டு அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆகையால் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்திலே ஆவன செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தவிர, ஹரிஜனங்கள் நிறைந்த கிராமங்களில் ஹரிஜன பெண்களுக்கு என்று ஒரு சென்டர் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களின் நிலை உயரும். இதற்கு முன்னால் மதுரை ஜில்லாவில் ஒரு சென்டர் ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்தும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. மீண்டும் மேற்படி சென்டரை ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஆரம்பித்து சிறிது காலம் நடத்தினால்தான் உற்சாகமேற்பட்டு அவர்கள் முன்னேற முடியும். இப்பொழுதுகூட நம் மந்திரி சபையில் ராஜாஜி அவர்களின் உதவியால் ஒரு ஹரிஜன பெண்மணி மந்திரி ஸ்தானத்தை வகித்திருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் நாம் ராஜாஜி அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். அவர் ஹரிஜனங்களுக்கான நன்மைகளைச் செய்ய எப்பொழுதும் மறக்க மாட்டார். ஆகவே அவர் இதுவரை ஹரிஜன முன்னேற்றத் திற்கான செய்த காரியங்களுக்காக அவரைப் பாராட்டி என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-15
P.m.

* SRI K. MOIDU:—“മിസ്റ്റർ, ഏജിക്ട്, സർ, ഇന്ന് ഞാൻ ഇവിടെ സംസാരിക്കുന്നതിനായി ഹരിജനോദ്ധാരണയെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ഹരിജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടി ഈ ഗവണ്മെന്റ് ഓരോ കൊല്ലത്തിലും വളരെ അധികം പണം വകയിരുത്തുന്നു. താഴെ കാണുന്നത്. എന്നാൽ കറുപ്പനാട്ടു താലൂക്കിലെ ഹരിജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി വളരെ മോശമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. കറുപ്പനാട്ടു താലൂക്കിലും ഹരിജനോദ്ധാരണയിന്നു വേണ്ടി കൊല്ലംതോറും അധികം പണം ചിലവഴിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള ഹരിജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്ര വിദ്യാഭ്യാസമോ കുടിപ്പുറ്റികളിൽ നിന്നു രക്ഷയോ കിട്ടുന്നില്ല. കറുപ്പനാട്ടിലെ ഹരിജനങ്ങളുടെ ദയനീയസ്ഥിതിയിലേക്ക് ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അവിടെയുള്ള ഹരിജനങ്ങൾ വല്ല പ്രകാരത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു വിട്ടു താമസിക്കുവാൻ ഉണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ വല്ല കാരണവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അവനെ കുടിപ്പുറ്റികൾക്കുയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ സമ്പ്രദായം കറുപ്പനാട്ടു താലൂക്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും നിങ്ങൾ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ വളരെ അധികം ഹരിജനങ്ങൾ വഴിതെങ്ങികളായിത്തീരുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഹരിജനമന്ദിരം ഉണ്ടായാൽ അവിടെത്തന്നെ കെട്ടപ്പെട്ട ആളുകളാണെന്ന കാരണം പറഞ്ഞ് പോലീസുകാർക്കുടി അവരെ അകറ്റുകയാണ് ചെയ്യുവതെന്ന്. പിന്നെ അവർ സ്കൂളുകളിൽ ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നിങ്ങൾക്ക് ഇനിയും താമസമുണ്ടെന്നും അധികം അവസാനിച്ചു എന്നും ആണ് പറയുന്നത്. ഹരിജന കുട്ടികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പ് കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റ് വകയിരുത്തിത്തന്നെങ്കിലും, അത്തരം സ്കോളർഷിപ്പുകൾ കൊടുക്കുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഹരിജനങ്ങളെ പല പ്രകാരത്തിലും ഉള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്ക് രാവിലെ മുതൽ വൈകുന്നേരംവരെ അദ്ധ്യാപനിച്ചാൽതന്നെ വളരെ ഉഷ്ണമായ പ്രവിശ്യയാണ് ഇന്ന് കിട്ടുന്നത്. അവർ ജീവിക്കാൻതന്നെ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ഹരിജനങ്ങൾക്കു പ്രവൃത്തിസാധ്യമൊന്നുമില്ല. ഓരോ വകയും കർഷകപോലെ പണി എടുത്താൽതന്നെ ഇന്നു ജീവിക്കുവാനുള്ള സ്ഥിതി അവർക്കു കിട്ടുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രതിനിധിയെപ്പറ്റി കീഴ്തില്ല. പരിനഷ്ടം ഞാൻ

12-50
P.m.

നവം ഹരികന്മാരോട് വീട് കെട്ടി താമസിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വടകരയിൽ ഒരു ഹരിജനനെങ്കിലും ഇങ്ങനെ നവം പരിചയപ്പെടുത്താൻ എനിക്ക് അറിവില്ല. വേണ്ടത്ര വിദ്യാഭ്യാസം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഹരിജനന്മാരും ഉദ്യോഗങ്ങൾ കിട്ടുന്നില്ല. അഥവാ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർക്കുണ്ടെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെന്റ് വളരെ വൈകാരികമാണ്. പ്രശ്നമില്ലെന്നു നോക്കൂ. അതുകൊണ്ട് കരുതുന്നതിനെ ഹരിജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനും ഗവണ്മെന്റ് ഉടൻതന്നെ നടപടികൾ എടുക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുകാരും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ ചെറുപ്രസംഗം ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു."

* 881 A. SENAPATHI GOUNDER :—“ ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும் அவர்களுடைய குறைகளைப்பற்றியும் அநேகம் மெம்பர்கள் சர்க்கார் தரப்பில் இருப்பவர்களும் எதிரீ கட்சியில் இருப்பவர்களும், பேசி இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எங்கள் ஜில்லாவில் சில இடங்களில் பிரக்கா அபிவிருத்தி திட்டம் சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டங்கள் போன்றவைகள் நடைபெற்றுவருகின்றன. அந்த இடங்களில் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு சில ஊர்களில் ஜாதி ஹிந்துக்கள் மனமுபவந்து கிராம அபிவிருத்தி திட்டத்தின் சார்பிலும் சமுதாய திட்டத்தின் சார்பிலும் ஹரிஜன மக்களுக்கு வீடு கட்டித் தரும் திட்டங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நமது ஹரிஜன மந்திரி அவர்களும் நமது ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர் என்றிருந்தாலும் இந்த வீடு கட்டித் தரும் திட்டம் அவருடைய பார்வைக்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. சில கிராமங்களில் ஜாதி ஹிந்துக்கள் ஹரிஜனங்களுக்காக பாதி சிலவை ஏற்று சர்க்கார் பாதி பொருள் உதவியும் என்றும் வீடு கட்டித்தரவேண்டும் என்றும் கேட்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அந்த ஓரளவு சிலவை ஏற்றுக்கொண்டு வீடு கட்டிக்கொடுத்தால் அந்த ஊர்களிலுள்ள ஹரிஜனங்களுக்கு வசதி ஏற்படும். அவைகளில் ஓர் ஊரிலுள்ள குடிசைகொல்லாம் தியில் வெந்து போய்விட்டன. அவர்கள் தற்சமயம் சிறிய குடிசைகளில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வசதியான வீடுகட்ட நல்ல திட்டங்கள் தயாரித்து அவைகளை பிரக்கா அபிவிருத்தி ஆபீசரிடம் கொடுத்து அநேகம் நாட்களாகின்றன. இந்த வருஷத்திலும் அபிவிருத்தி ஆபீசர்கள் எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. கனம் விவசாய மந்திரி அவர்கள் இந்த இடத்திற்கு விஜயம் செய்தபோதுகூட இதைப்பற்றி அவரிடம் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்களும் இதை கவனிப்பதாகச் சொன்னார். மேலும் ஹரிஜன மக்களுக்கு என்னுடைய கிராமத்தில் 50 ஏக்கர் கொண்ட பூமியை கொடுத்து அதைக் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு சர்க்கார் கூட்டுறவு இலாகாமூலம் பொருள் உதவி, ஆரம்ப சிலவு போட்டு விவசாயம் செய்வதற்கு உதவி செய்தால் 120 ஹரிஜன மக்கள் வசதியாக ஜீவனம் செய்ய முடியும் என்று நாங்கள் சொல்லி இருக்கிறோம். அந்த விண்ணப்பம் பல மாதங்களுக்கு முன்னால் அனுப்பியும் இன்னும் ஒரு விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களில் வீடு கட்டித்தரும் விஷயத்திலும் கூட்டுறவு பண்ணைவைத்ததும் விஷயத்திலும் சர்க்கார் உடனடியாக கவனம் செலுத்தினால் ஒருவாறு அவர்களுக்கு நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஹரிஜன நல கமிட்டிகள் மூலமாகவும் அங்குள்ள அதிகாரிகள் மூலமாகவும் ஜாதி ஹிந்துக்கள் ஒத்தழைப்புடன் பூமிகளைப் பெற்று அந்த பூமிகளை ஹரிஜனங்களுக்குக் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் மூலமாக அவர்கள் சாகுபடி செய்யும்படி செய்தால் கூட மிகவும் நல்லதாக இருக்கும். அதைத் தவிர குளங்களில் தண்ணீர்வற்றி இருக்கும் காலங்களில் அந்த இடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு வெள்ளரிச்செடி முதலிய காய்கறிகள் பயிரிடுவதற்கு அனுமதி கொடுத்தால் அவர்கள் அவைகளில் பயிரிட்டு லாபமடைய சௌகர்யமாக இருக்கும். இப்பொழுது அந்த இடங்களில் பெரிய பட்டாதார்கள் பயிர்செய்துவிடுகிறார்கள். ஹரிஜனங்களுக்கு அவ்விடங்கள் அதிகமாகக் கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட குளங்களில் அனைவர்கள் வற்றும் காலங்களில் அவர்கள் பயிரிடும்படி முதலிடம் கொடுத்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

“கல்வி விஷயத்திலும் ஹரிஜனங்களுக்கு பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்க வசதி ஏற்படுவது இல்லை. கிருஸ்தவ பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்கும் இடங்

[Sri A. Senapathi Gounder] [23rd December 1953]

களில்மட்டும் ஹரிஜன பிள்ளைகள் வசதியாக படிக்கிறார்கள். அவைகள் இல்லாத சில இடங்களில் படிப்பதற்கு தடையாக இருக்கிறது. அங்கே ஹரிஜன மக்களை பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்க்காமல் தடை செய்கிறார்கள். இதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்படி செய்யவேண்டும். யாவரும் சமமாக படிக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். மேலும் இப்பொழுது கிராமங்களில் பாதி நேரப்படிப்பு வந்தவுடன் ஹரிஜனப் பிள்ளைகளுக்கு பாக்கி பாதி நேரத்திற்கு, தொழில் கற்றுக்கொள்வதற்கு வசதி கிடையாது. சாதாரணமாக எங்கள் பக்கம் எல்லாம் ஹரிஜனப் பிள்ளைகள் முக்கியமாக தாளங்களையும், தம்பட்டங்களையும் வைத்துக் கொண்டு விளையாடிக்கொண்டு இருப்பது வழக்கம். இப்பொழுது அவர்களுக்கு பாதி நேர ஓய்வு ஏற்பட்டு விட்டதால் அவர்கள் தொழில்களில் ஈடுபடாமல் தாளங்களையும், ஊதல்களையும் வைத்துக்கொண்டு திரிந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு இந்த இரண்டு நேரமும் படிப்பு இருக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அநேகம் கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் வசதிகிடையாது. குடிதண்ணீர் வசதி பல ஆண்டுகளாக சர்க்கார் திட்டத்தில் இருந்தும் கூட பல விண்ணப்பங்களை கவனிக்காமல் இருக்கிறார்கள். நமது கனம் மந்திரி அவர்கள் கிராமங்களில் சுற்றுப் பிராயணம் செய்யும் காலத்தில் இந்த விஷயங்களை கவனித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-27
p m.

* SRI V. S. SIVAPRAKASAM:—“Mr. Speaker, Sir, in supporting the Demand moved by the Hon. Minister for Harijan Welfare, I will just say a few words on the problem of Harijans. As soon as our Chief Minister shouldered the responsibility of the State, he gave out, in the form of a statement, I believe, that he would take every step to improve agriculture and our character. As one belonging to the Scheduled Castes, I really welcomed the suggestion to improve our agriculture, because every step taken to improve our agriculture is a right step to improve the living conditions of Harijans. I have heard several hon. Members mentioning the several disabilities of the Harijans, and requesting that the Government should take steps to remove them. But I would just lay emphasis on the real problem of Harijans, namely, poverty. Unless we root out poverty, it will not be possible for us to solve any other problem facing this country. To solve the problem of poverty, what should we do? We have to improve our agriculture. Unless we produce more food in this country, it will not be possible for us to solve the real crux of the problem. To grow more food, we have to improve our agriculture. To improve agriculture to meet all the needs of our people, we have to tackle the land problem. The land problem overshadows all other problems, because the land problem is the main economic problem of the country. Unless we solve the land problem and the food problem in a satisfactory way it will not be possible for us to create better economic conditions in the country. There is no separate problem as Harijan problem without reference to these problems. So far the Government have been taking many steps in the name of Harijan Uplift. What is the achievement? What has been done is that they have helped people like me to enter the legislatures, because there is the reservation of seats for us. They have also helped us to become Ministers, Speakers, Mayors, etc. But when we go to the villages what do we see? Even in Madras City, we see slums. They are a shame for any

23rd December 1953] [Sri V. S. Sivaprakasam]

self-respecting man. The work so far done has helped only individuals but not community as a whole. I think there is something fundamentally wrong in the way in which we have been proceeding for the uplift of Harijans. The real problem, namely, the economic problem of the community as a whole we have forgotten. The problem of improving the standards and conditions of living can be solved only when we create better economic conditions in this country. We can create better economic conditions only when we solve in a satisfactory manner the problem of land, because, as I said before, the land problem overshadows all other problems. Therefore I can only say that, apart from all other problems facing the Harijans including the backward classes, we have to make every effort to improve our agriculture in order to improve our economic conditions.

“Then, Sir, I come to another point, namely, the exploitation among the Harijans themselves. I am sorry I have to say this. However, I have to bring it to the notice of the Hon. the Minister in charge of Harijan Welfare and also the Government. There has been daylight exploitation of weaker sections of Harijans all these years. There are two sections among Harijans, namely, (1) the advanced section and (2) the backward section. The advanced section are like the Brahmans in South India who occupy all appointments. They take all scholarships. They run hostels which take lumpsum boarding grants. These hostels are run on business lines. Therefore, I am bringing this to the notice of the Government. I have also brought it to the notice of the Hon. the Chief Minister. This exploitation of weaker sections is a sin. I say it is really a great crime against the backward classes among Harijans. I should say that the main backward class is the ‘Chuckler’ class I say this because though I belong to that community, I represent all classes here. Unfortunately nobody talks about this class.”

MR. SPEAKER :—“Mr. Jagjivanram, a Minister in the Union Government, is a Chuckler.”

* SRI V. S. SIVAPRAKASAM :—“I know the Speaker of this Assembly is a Paraya. He is not a different person from me. I am also a Paraya if it includes all Harijans. I have got admissions for my community in the name of Parayas, because if I mention the name of my community as Chucklers, I will not get admissions in the hostels run by them, and I will be committing a mistake by doing so. I know there is this danger if I do not send them in their name. There is deliberate exploitation in the country. For example, the Government have spent a lot of money in the name of residential scholarships. Will the Government be prepared to tell us whether a portion at least of the amount that is allotted under this head has been spent for the benefit of other classes than this privileged sections? Then, Sir, there is the assignment of lands. Can the Government give instances of assignments of land to backward classes among Harijans? No. There are several appointments, namely, District Collectors, Deputy Collectors, District Superintendents of Police, etc. Is there any

[Sri V. S. Sivaprakasam] [23rd December 1953]

post that has been given to a number of the backward section among Harijans? No, unfortunately, I have to say all this. There is this exploitation going on. The main duty of the department must be to see that there is no further exploitation. There must be equal distribution. At any rate, there should not be any injustice done to the backward sections of the Harijans. Because, if injustice is done to them, like the Non-Brahman movement, there will be similar movements from among Harijans. As a representative of all the Harijans, the Government must take a really broad view of the whole problem. They constituted Harijan Welfare Committees and for all the years until I became a Member of the Assembly, there was no Member there except the Members of these advanced sections. Even when I was a Member of Parliament, I wrote that there were no Members except the Members of the advanced sections on the Harijan Welfare Committees. That is a pity. I should not have said all this, if some other hon. Member had said anything about this. But as nobody mentioned these things, I had to mention them. This exploitation of one section by another advanced section must stop. The problem of Harijans is a mixed problem. Nobody understands it clearly, because had he understood it, he would not have allowed this exploitation. I request Government to take note of this and see that the backward sections among Harijans are specially attended to. Administrative instructions also may be given to the heads of offices asking them to give special preference in all matters relating to Harijans and their uplift.

"The other day when we were discussing the 'Land Revenue' Demand, the Hon. the Minister for Revenue was telling us, 'Oh; there are various concessions given to Harijans.' All right; I ask, where are the concessions. He said 'we are allowing so much percentage of valuable lands to be assigned,' and so on. But whenever we send applications to the department for assignment of lands, we get the endorsement 'Returned; this land is not available for assignment'. Nobody in fact knows which land is made available for Harijans. Therefore, I request the Government, if they are really sincere in making these concessions to notify the list of lands with survey numbers, village numbers, the taluk of the district, etc., which are available for assignment. With these words, Sir, I conclude."

* SRI O. KORAN :—"മസ്കർ സ്പീക്കർ, സർ, ഹരിജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച സാധാരണ ബോധങ്ങൾ റാജപ്രസിഡൻ്റ് അവസരത്തിൽ ഹരിജൻ മെമ്പർമാർ മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവർ കൂടി ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ ഈ സഭ മുമ്പാകെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുവാൻ ഗവണ്മെന്റ് ആലോചിക്കുകയോ പരിശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല പഴയ കാലത്തെപ്പോലുള്ള സമ്പ്രദായം തുടരുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. മലബാറിലെ ഹരിജനപ്രശ്നം എന്ന പദത്താൽ എനിക്കു മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ച മാനു മെമ്പർമാർ പറഞ്ഞതുപോലെ ഹരിജനപ്രശ്നം അവരുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ഇന്നാട്ടിലെ ജനതയെ ഉദ്ദേശിക്കുവാനും ഉദ്യോഗാർത്ഥികൾക്ക് അവസരം പണിയെടുക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ ഹരിജനങ്ങൾക്കും എന്നാൽ അവരുടെ ദൈനംദിന ജീവിതം നിലനിർത്തുവാനുതകുന്ന ഒരു വരുമാനം നൽകുവാനുള്ള യാതൊരു നിയമവും ഗവണ്മെന്റ് നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല എന്നു

12.35
p.m.

23rd December 1953] [Sri O. Koran]

പറയുമ്പോൾ ഒരു ക്ഷേമശാസ്ത്രമാണ് തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം എന്ന് ഉൽഘോഷിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെന്റ് അധ്വാനിക്കുന്ന ജനതയുടെ ഉന്നമനത്തിന്നു ഉപയുക്തമായ എന്തെങ്കിലും നടപടി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. 'ഉദ്യമം' ബാഗ്ഗിലും വരണം ചെയ്യണം വീണിലുണ്ടു ഇരിപ്പോർക്കു നിന്ദന ചെയ്യണം എന്നാൽ ഇതുവരെയായിട്ട് ഹരിജനങ്ങളുടെ ബാഗ്ഗിൽസമയം നിജപ്പെടുത്തുകയോ, അവരുടെ കൂലിനിയമിക്കുന്ന ഒരു രീതിയാനമെടുക്കുകയോ ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്തിട്ടില്ല. മറ്റൊന്നു അവരുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനത്തിന്നു കൂടുതൽ കൂടുതൽ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളപ്പോൾ അവർക്കു വഴമാനം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള വഴികൾ ഗവണ്മെന്റ് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഏതൊരു കാര്യത്തെയും പറ്റി പറഞ്ഞാലും ഗവണ്മെന്റിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിന്നു ഒരു വഴിയുണ്ട്. 'ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്, ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്' എന്ന്. ഈ ആലോചന എത്രമാത്രം നീണ്ടുപോകും, ഇതിന്നു വല്ല അധ്വാനവും ഉണ്ടോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഹരിജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനത്തിന്നു ഗവണ്മെന്റിന്നു വളരെ അധികം പണം ചിലവുചെലവാക്കേണ്ടതെന്നു പല കാര്യങ്ങളും ചെലവാക്കുന്നതാണ്. ഇന്ന് കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള പലതും ഉണ്ട്. പാവമടയൽ, കൊട്ടമടയൽ മുതലായവയെ ഗവണ്മെന്റ് പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്ന പക്ഷം അതു ഹരിജനങ്ങൾക്കു വലിയ ഒരു പെരുന്തിയാക്കിയിടും. മറ്റൊന്നു ഹരിജനവിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വന്നാൽ എല്ലാവർക്കും ഉദ്യോഗം കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഹരിജനക്ഷാമികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വന്നശേഷമുള്ള ഉപജീവനവഴികൾ ആരായുവാൻ കൈക്കൊണ്ടിട്ട് ഏതു കഴിയിലുള്ളതെന്നു വളരെ നല്ലതാണ്. കൂടാതെ തുറന്നുപണി പഠിപ്പിച്ചു ഹരിജനക്ഷാമികൾക്കു ഒരു കടിയിൽ വ്യവസായം എന്ന നിലയ്ക്കു ഏല്പിക്കുന്നപക്ഷം അതു അവരുടെ വരുമാനം വലിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു നല്ല പദ്ധതിയാക്കിയിടും. ഇന്നുവരെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റ് അങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരു കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നില്ല. ലബോറിലെ ഹരിജനങ്ങൾ നേരിടുന്ന മറ്റൊരു പ്രശ്നം അവർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്വീകാര്യവകാശം ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ്. അവിടെ ഹരിജനങ്ങളെ കാലോചന കടികഴിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മലബാർ കടിയായ്ക്കു നിയമം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ ഇന്നുവരെ നടക്കുന്നത് കൂട്ടത്തോടെ കടികഴിപ്പിക്കുവാനു എന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ അടിയന്തരശ്രദ്ധയിൽ പല തവണ പെട്ടെത്തിട്ടു യാതൊരു ആളും യാതൊരു കാരണത്താലും കടികഴിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്ന ഒരു കാര്യം നിസ്തർക്കം പാസ്സാക്കുന്നതിന്നു പക്ഷം ഇന്നു ഗവണ്മെന്റ് കുറുകരമായ മെമ്പർ ആണ് അധ്യക്ഷനായിരുന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റി ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ പല പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കിട്ടും ആക്ഷേപങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടും ഇവയൊന്നും കേട്ടിട്ടില്ല എന്ന നിലക്കാണ് ഗവണ്മെന്റ് ഇരിക്കുന്നത്. മറ്റൊന്നു ഹരിജനങ്ങൾക്കു പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ചോദ്യോത്തരവുമായി പരയാറുണ്ട്, പുറമ്പോക്കു സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്കു പരിഗണന നൽകും എന്നും മറ്റും. പതിനഞ്ചു സെൻറു പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ലബോറിലെ പ്രത്യേക പരിഗണനയിലുള്ളതൊന്നാണ് അതു സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ ലബോറിൽ 18 ലക്ഷം ഏക്കറോളം തരിശുഭൂമി ഉള്ള സ്ഥലത്തു ഹരിജനങ്ങൾക്കു അങ്ങിനെയുള്ള തരിശു സ്ഥലങ്ങൾ ഏതുതരത്തിലാണ് പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്? കൂത്താലി എസ്റ്റേറ്റിൽ ആയിരിക്കേണ്ടിൽ ഏതു തരിശു ഭൂമിയുണ്ട്. പൊന്നാനി താലൂക്കിലും എറുത്തോ ഏതു തരിശു ഭൂമിയുണ്ട്. അതു ഹരിജനങ്ങൾക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ പണക്കാരാണ് പതിച്ചുകൊടുത്തത്. നേരെ ചിട്ടു സാധൂക്കൾക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള സമനസ്സ് ഇന്നു ഗവണ്മെന്റില്ല. മറ്റൊന്നു ഹരിജനങ്ങളുടെ മേൽ കേസ്സുകളുണ്ടായാൽ വാടിക്കാൻവേണ്ടി വക്കീലില്ല. മറ്റൊന്നു ഹരിജനങ്ങളുടെ ഒരു കേസ്സു കേസുകൾക്കു ഉണ്ടെന്നു കണ്ടു. എന്നാൽ, ലബോറിൽ ഈ സൗകര്യം ഇന്നു അന്യമായിരിക്കുന്നു. ആലത്തൂർ നിയോജക മണ്ഡലത്തിൽ കഴൽമന്ദം എന്ന സ്ഥലത്തു ഒരു ഹരിജനെ മരിച്ചതായും ഭാര്യയെക്കൂടി മരിപ്പിച്ചതായും വാർകൂടി നിയമത്തിലായിപ്പോയതും ഈ സാധ്യ ഗവണ്മെന്റിനോടു് ഈ കേസ്സു വാടിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു വക്കീലിനെ വെച്ചു തരവാൻ എട്ടു മാസത്തോളം അദ്ധ്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടും ഞാൻതന്നെ കലക്ടർക്കു ഇവനെപ്പറ്റി ഹരജി അയച്ചിട്ട് അതിന്നു ഒരു റിമൈൻഡർ (reminder) കൂടി അയച്ചിട്ടും ഇതുവരെയാവി യാതൊന്നും ചെയ്യുകാണുന്നില്ല. ഹരിജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട ആനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്ന് പറയുന്നതല്ലാതെ അതു ചെയ്യുവാനുള്ള താല്പര്യം ഇന്നു ഗവണ്മെന്റിന്നു കാണുന്നില്ല. 1953-54 ൽ സെൻടൽ ഗവണ്മെന്റ് 50 ലക്ഷം രൂപയിൽ ഹരിജന അവശതാപരിഹാരത്തിന്നു വേണ്ടി നിക്ഷി

23rd December 1953]

[Sri V. Muthu]

“எங்கள் சமூகத்திலுள்ள ஒரு தலைவர் இந்தச் சமையின் சபா நாயகராக இருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறக்க முடியாது. இதைக் காட்டிலும் எங்களுக்கு பெருமையளிக்கக்கூடிய காரியம் இன்னொன்றும் இந்தச் சட்டசபையில் நடந்து இருக்கிறது என்பதையும் பார்க்கிறோம்.

“ஹரிஜன சகோதர மெம்பர்களே, நம்மில் பலர் இதற்குமுன் சட்டசபை மெம்பர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும், 42 பேர் வரை இருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன். நாம் இந்த மாதிரி வந்து கொண்டிருக்கலாம். இனியும் வரப்போகின்றோம். ஆனால், இதுவரை ஆண்களுக்குத்தான் நமது சமூகத்தில் சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்திருக்கிறோம். சமூகத்திலே மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருப்பவர்கள் நம்முடைய ஹரிஜனங்கள். அதிலும் பெண்கள் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருக்கிறார்கள். கிராமங்களிலெல்லாம் படிக்குபடி பிரசாரம் பண்ணுகிறோம். நம்முடைய வாலிபர்கள் படிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள் என்ற நோக்கத்தோடு உத்தியோகத்திற்கு வரலாம் என்பது ஒரு விஷயம். அதைக் கிட்டிலும் இன்றைக்கு சமூக சேவையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடியவர்களில் கல்லூரிப் படிப்பு பெற்றவர்கள் ரொம்பப் பேர் இருக்கிறார்கள். நோக்கம் என்னவென்றால், நாமும் ஒரு காலத்தில் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாக வந்துவிடலாம் என்றும் அதிலும் மந்திரியாகவும் வந்துவிடலாம் என்ற ஒரு அபிலாஷையினால் தான். இது ஆண்களுக்கு இதுவரை இருந்தது. இப்பொழுது அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. இனிமேல் ஹரிஜனப் பெண்களும் சட்டசபைக்கு வரலாம்—சட்ட சபைக்கு வருவது மட்டுமல்ல—மந்திரியாகவும் வரலாம் என்ற ஒரு ஆர்வத்தையைத் தூண்டக்கூடிய ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. படித்தது உத்தியோகத்திற்கு வரலாம், அல்லது சட்டசபைக்கு அங்கத்தினராக வரலாம் என்பதெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க, அரசாங்கத்தில் மந்திரி பதவியும் தாங்கள் வகிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்ற ஒரு அபிலாஷை ஹரிஜனப் பெண்மக்களிடம் ஏற்படும்படியான ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. அது என்னவென்றால், நம் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி ராஜாஜி மந்திரி சபையில் மந்திரி பதவி வகிக்கிறார் என்று சொன்னால், அது பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்த பெண் மக்களுக்கு ஒரு ஊக்கத்தைத் தந்திருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த ராஜாஜிக்குத்தான் அந்தப் பெருமை கிடைக்கும்.

“42 ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்த ஆண்கள் இந்த சட்டசபை விவகாரங்களில் இதுவரையில் கலந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு 43 பேர் இருக்கிறோம் என்பதை நாம் பார்க்கும்போது நாம் எல்லோரும் சந்தோஷப்படுவோம்.

“மேல் சபையில் இடம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஹரிஜனங்களுக்கு என்று நண்பர் ஒருவர் சொன்னார்கள். இங்கு இருக்கின்ற நமது ஹரிஜன சகோதரி மந்திரியவர்கள் அடுத்தாற்போல் மேல் சபையிலே ஒரு மெம்பராகிருந்து வரக்கூடும். அந்த சந்தர்ப்பத்தை நமது கனம் ராஜாஜி அவர்கள் ஒரு வருக்கும் தெரியாமல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக அவருக்கு நாம் நன்றி செலுத்தவேண்டும். இம்மாதிரி பல தடவை யாருக்கும் தெரியாதபடி ஒரே சமயத்திலே இரண்டு பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும்படியாக பல காரியங்களை செய்யக்கூடியவர் ராஜாஜிதான். அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

“ஹரிஜன சமூகத்திலே அநேக குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியதுதான். நானும் சில குறைகளை எடுத்துச் சொல்லப்போகின்றேன். அதற்காக சர்க்காரை ஆதரிப்பதா அல்லது வெறுப்பதா என்ற இரண்டுவித மனப்பான்மையில் பேசுவதற்கு எனக்கு வரவில்லை.

“கிராமங்களில் ஹரிஜன ஊழியர்கள் போகும்போது பார்த்திருக்கலாம். அவர்களுக்கும் தெரியும். காப்பி ஹோட்டல்களில் ஹரிஜனங்கள்

[Sri V. Muthu] [23rd December 1953]

அனுமதிக்கப்படவில்லையென்று கேஸ் போட்டால், ஹரிஜன சர்கோதரர்கள் சாட்சி சொல்வதற்கு வந்தால்தானே கேஸ் ஜெயிக்கும். சட்டத்தின் பிரகாரம் காப்பி ஹோட்டல்காரர்களுக்கு தண்டனை அளிக்க முடியும். அப்பொழுதுதானே சட்டம் சரிவர அமுல் நடத்த முடியும்? ஹரிஜன சர்கோதரர்கள் அவமானத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே யொழிய, கோர்ட்டுக்கு வந்து சாட்சி சொல்ல மாட்டேன் என்கிறார்கள். ஐயமாருக்கு எதிராக எப்படி சாட்சி சொல்வது? நாயக்கமாருக்கு எதிராக எப்படி சாட்சி சொல்வது என்று பயந்துகொண்டு அவர்கள் கோர்ட்டுக்கு வர மாட்டேன் என்கிறார்கள். இப்படியான பயங்கொள்ளித்தனம் அவர்களிடம் இருந்தால், எப்படி சட்டத்தை அமுல் நடத்தமுடியும்? 'குலத்தளவே ஆகும் குணம்.' என்றபடி, அவர்களுடைய பயங்கொள்ளி ஜாதிக் குணம் போகமாட்டேன் என்கிறது. அவர்களுடைய ஜாதிக் குணம் இந்த சட்டசபையிலும் வேண்டாம் என்று அவர்களை நான் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

"காங்கிரஸ் கட்சியிலே இருந்துகொண்டு சர்க்காரை ஆதரிப்பதா, எதிர்ப்பதா என்ற இந்த பயங்கொள்ளிக் கொள்கை எதற்கு? (Interruption). நண்பர் (சிவப்பிரகாசம்) அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், ஹரிஜன் புத்திதான் இருக்குமென்று. அது வேண்டாமென்று சொல்கிறேன் நான்.

"சட்டங்களை மேலும் மேலும் போட்டுக்கொண்டிருப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? இருக்கிற சட்டங்களை சரிவர அமுல் நடத்தவேண்டும். மேற்கொண்டு சட்டம் வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. இருந்தாலும், இருக்கிற சட்டங்கள் சரிவர நடத்தப்படவேண்டும். ஜில்லாக்களிலே இப்பொழுது ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மெண்டு இருக்கிறது. அது சரியாக நடந்தால், பாதிப் பிரசனை தீர்ந்து போய்விடும்.

"நான் ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் போது பலவிதமான அதிகாரங்கள் தேவையாயிருக்கிறது. மனைக்கட்டு கொடுக்கும் விஷயம் ரெவினியூ இலாகா கவனித்துவிடலாம். உணவுப் பிரசனையும் சலபம்தான் ஆனால் தீண்டாமை ஒழிப்புச்சட்டம் அமுல் நடத்தப்படும்போது சில தொந்தரவுகள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்திக்கும்போது போலீஸ் அதிகாரிகள் வேண்டியிருக்கிறது. வெல்பேர் அதிகாரிகள் இருக்கலாம். கலெக்டர் இருக்கலாம். இருந்தாலும் போலீஸ் காரர்கள் அதில் தலையிடவேண்டியிருக்கும். போலீஸ் இலாகாவும் அனுதாபத்துடன் முயற்சி செய்தால்தான் ஒரு கேஸ் ஜெயிக்கும். இல்லாவிட்டால் ஜெயிக்காது. மதுவிலக்குத் திட்டம், அமுல் நடத்துவதற்காக எப்படி தனியாக ஒரு போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டு வைக்கப்பட்டிருந்ததோ அதுபோல இதற்கும் ஒரு தனி போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டு இருக்க வேண்டும்.

"போலீஸ்காரர்கள் அனேக சட்டங்களை அமுல் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம் போன்ற விஷயங்களில் சாதாரண போலீஸ்காரர்கள் அவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. யாராவது கம்பளைண்டு கொடுத்தால்தான் அவர்கள் தலையிடுகிறார்கள். அவர்களாகவே குற்றங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில்லை. ஆகவே இதற்கென ஒரு சில போலீஸ்காரர்களை ஒதுக்கி வைத்தால் நல்லது.

"உதாரணமாக எங்கள் மதுரை ஜில்லாவில் கள்ளர் என்னும் பிற்பட்ட வகுப்பினர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சி.டி. ஆக்ட் இருந்தது. கள்ளர் ரிக்களமேஷன் என்று வைத்து போலீஸ் கையில் ஒப்படைத்திருந்தார்கள். அதுவும் சாதாரண போலீஸ் அல்ல. ஸ்பெஷல் போலீஸ் வைத்து அதற்கென ஸ்பெஷல் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் இருந்தார்கள். இவ்விதமாக தனியாக ஒரு போலீஸ் இருந்ததினால் அவர்களுடைய குறைகள் எல்லாம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு நிவர்த்திக்கப்பட்டன. அதேமாதிரி ஒரு தனி போலீஸ் கொடுத்தால் ஹரிஜனங்களுக்காக இயற்றப்பட்டிருக்கும் சட்டங்கள் எல்லாம் சரிவர நடைபெறுவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும்.

23rd December 1953]

[Sri V. Muthu]

“ஹரிஜனங்களுக்கும் விவசாயத்திற்கும் ஒருவித சம்பந்தம் இருக்கிறது. ஹரிஜனங்களுடைய குறைகள் தீரவேண்டுமானால் விவசாயம் அபிவிருத்தியடையவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் எல்லோரும் பாட்டாளி மக்களாகவும் ஏழை விவசாயி கூலிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உழைப்பதற்கு என்றும் தயாராக இருக்கிறார்கள். “நாடு செழித்தால் கேடு இல்லை” என்பது பழமொழி. சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக மழை இல்லாமல் இருந்து இப்பொழுது நாட்டில் நல்ல மழை பெய்திருக்கிறது. இதையார் செய்த புண்ணியமோ? ராஜாஜி பஜனை செய்ததாலோ அல்லது பெரியார் பிள்ளையாரை உடைக்கச் சொன்னதினாலோ. எப்படி இருந்தபோதிலும் இன்று நாட்டில் ஏதோ மழை பெய்து ஓரளவு செழிப்பாக இருக்கிறது. ஆகவே இனி ஹரிஜனங்களுடைய பிரச்சனைகள் தீரும் என்று நினைக்கிறேன். சபாநாயகர் மணியடித்துவிட்டபடியால், இந்த ஹரிஜன மான்யத்தை மீண்டும் ஒரு முறை ஆதரித்து என்னுடைய சிற்றுவாரை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI S. R. ARUMUGAM:**—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த ஹரிஜன முன்னேற்ற மான்யத்தைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். இந்த அரசாங்கம் ஹரிஜனங்களுக்காக எவ்வளவோ சலுகைகள் காட்டியிருக்கிறார்கள். 12-55 P.M.
ஆனால் தீண்டாமை மாத்திரம் இன்னும் நடைமுறையிலே நீக்கப்படவில்லை. நாட்டில் 100-க்கு 85 சதவிகிதம் உள்ள ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றத்தில் தானே இந்த நாடும்முன்னேற்ற முடியும். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சுதந்திர இயக்கம் ஆரம்பித்தபோது தேசத்திலிருக்கக்கூடிய ஹரிஜனங்கள் சமுதாய, பொருளாதார கல்வித்துறையிலும் முன்னேற்ற வேண்டும். அவ்வாறு முன்னேற்றமடைந்தால்தான் நாடு சுதந்திரம் அடைய முடியும். அவ்வாறு சுதந்திரம் அடைந்த இந்தியாவில் ஓர் ஹரிஜன பெண்மணி முதல் ஜனாதிபதியாக இருக்கவேண்டுமென விரும்பினார். ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றுவதற்கு அறிஞரியாக அவர்கள் இனத்திலிருந்து ஸ்ரீமதி ஜோதி அம்மையார் அவர்களை மந்திரி பதவியில் அமர்த்தியது போற்றத்தக்கதே. அதுவும் நமது கனம் ராஜாஜி அவர்கள் சபையில் வீற்றிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. கல்வித்துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் சமுதாயத் துறையிலும் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றுவதற்கு அதிக தீவிரமாக ஸ்ரீமதி ஜோதி அம்மையார் அவர்கள் பாடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஹரிஜனங்கள் முன்னுக்கு வருவதற்கு கல்வி ஒன்றுதான் முக்கியமாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் இதற்கு வேண்டிய சலுகை அளிக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் இப்பொழுது எந்த வகுப்பிலும் சம்பளமின்றி ஹரிஜனங்களுக்குக் கல்வி போதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவர்களிடமிருந்து ஸ்பெஷல் பீஸ்கள் அதாவது கேம்ஸ் பீஸ், மெடிகல் பீஸ் என்று பலவிதமான சம்பளங்களை வாங்குகிறார்கள். எல்லோரும் ஏழைகளாக இருப்பதால் இந்தப் பணத்தை எல்லாம் கட்ட ஹரிஜனங்களால் முடிவதில்லை. இம்மாதிரியான ஸ்பெஷல் பீஸ்கள் கட்ட முடியாமல் அநேக பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போவதையே நிறுத்திவிடுகிறார்கள். ஆதலால் அரசாங்கம் இந்த ஸ்பெஷல் பீஸை ஹரிஜனங்களிடமிருந்து வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டால் நன்றாக இருக்கும்.”

“கிராமங்களில் எலிமென்டரி பாடசாலைகளில் ஹரிஜன குழந்தைகள் படித்த பிறகு ஹைஸ்கூல் இருக்கும்படியான பெரிய ஊர்களில் சென்று படிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. போதுமான ஹரிஜன ஹாஸ்டல்கள் இல்லாததால் மாணவர்கள் தங்களுடைய மேல்படிப்பை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. அத்துடன் சர்க்காரின் புதிய உத்தரவுப்படி புதியதாக ஹாஸ்டல்களில் மாணவர்களை சேர்க்கக்கூடாதென்றும் உத்தரவு அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். இனிமேற்கொண்டாவது அதிக மாணவர்களை ஹாஸ்டல்களில் சேர்ப்பதற்கும் புதிய ஹாஸ்டல்கள் ஆரம்பிப்பதற்கும் சர்க்கார் உத்தரவு அனுப்பக்கோருகின்றேன். அத்துடன் அவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் வசதியளிக்குமாறு பட்ஜெட்டில் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தை இப்பொழுது குறைத்துவிட்டார்கள். ஏற்கெனவே கொடுத்து வந்த தொகையை கொடுப்பது நலம். பள்ளியில் படிக்கும் ஒவ்வொரு ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு ‘புக்மணி’ வசதியளிப்பதற்கும் அனுமதி

[Sri S. R. Arumugam] [23rd December 1953]

தரவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு 'எஜ் லிமிட்' வைத்திருப்பது அவர்களுடைய கல்விக்கு குந்தகமாக இருக்கிறது. அவர்கள் இம்மாதிரியாக இருந்தால் எப்படி முன்னுக்கு வருவது? எந்த ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் 'பார்க்கிறோம்' என்ற பதில் வருகிறதே தவிர சீக்கிரத்தில் ஒவ்வொரு காரியமும் நடைபெறாமல் நின்றுவிடுகிறது.

"கோயம்புத்தூரைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது அது எல்லாவிதத்திலும் முன்னேறியிருக்கின்றது என்று பேசினார்கள். ஆனால் அங்கு 14, 15 ஹாஸ்டல்கள்தான் இருக்கின்றன. இப்படி ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப்பற்றிய விஷயத்தில் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில்தான் இருக்கிறது. கோயம்புத்தூருக்கு அதிக சலுகை காட்ட வேண்டியிருந்தும் இன்னும் ஒன்றும் கவனிக்கப்படாமல் இருக்கிறது.

"பள்ளிகளில் படிக்கும் ஹரிஜனக் குழந்தைகள் மிகவும் ஏழைகளாக இருப்பதால் மத்தியான உணவு பள்ளிக்கூடத்திலேயே கொடுப்பதற்கு வசதியளிக்கவேண்டும். இவ்வாறு மத்தியான உணவு அளிக்கும் சில பள்ளிகளில் அதிக மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள். இந்தப் புதிய கல்வித்திட்டம் ஹரிஜனங்களுக்கு சாதகமாயிருக்கும் என்றும் அதிகமானவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்ல ஏதுவாகும் என்றும் நினைத்தேன். ஆனால் நிலைமை அவ்வாறில்லை. மத்தியான உணவுகொடுத்தால் கல்வி பயில்வதற்கு வேறு தொழில்களை கற்றுக்கொள்ளவும் சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றது. அதிக மாணவர்கள் பள்ளிக்கும் வருவார்கள். எல்லா பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு மத்தியான இலவச உணவு அளிக்கும்படி கோவை ஜில்லா ஹரிஜன் வெல்பேர் கமிட்டி சர்க்காருக்கு விண்ணப்பித்திருந்தும் இதுவரையிலும் ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை. புறம்போக்கிலுள்ள எல்லா நிலங்களையும் ஹரிஜனங்களுக்கு லாண்ட் காலோனிசேஷன் (land colonization) முறையில் விவசாயத்திற்குக் கொடுப்பதுடன் சர்க்கார் சிலவில் அந்த பூமிகளை டிராக்டர் (tractor) மூலம் விவசாயத்திற்கு லாயக்குள்ள பூமிகளாக பண்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். ஹரிஜனங்கள் அசத்தமாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் குளிப்பதில்லை என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றது. குடிப்பதற்கே தண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படும் அவர்கள் எவ்வாறு குளித்து சத்தமாயிருக்கமுடியும்? நான் சோமநூர் பக்கமுள்ள ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கு ஒரு காட்டில் ஒரு ஹரிஜன பெண்மணி படுத்திக் கொண்டு இருந்தாள். பக்கத்தில் சென்று ஏன் இங்கு படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய் என்று கேட்டபோழுது குடிக்கத் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். கிணறு இங்கிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் இருக்கின்றது. மயக்கம் வந்தது படுத்துக்கொண்டேன் என்று சொன்னாள். அவர்களுக்கு ஓர் கிணறு இருக்கின்றது. அதை ஆழப்படுத்தினால் அவர்களுடைய குடித் தண்ணீர் கஷ்டம் நீங்கிவிடும். அந்தக் கிணற்றை ஆழப்படுத்தும்படி ஹரிஜன அபிவிருத்தி அதிகாரி அவர்களுக்கு எழுதினான். ஷேகிணறு அவர்களுக்கு சொந்தம் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஜில்லா போர்டைக் கேட்டால் அவர்களுடையதும் இல்லையென்கிறார்கள். ரெவின்யூ இலாகாவும் அவ்வாறே சொல்லுகின்றார்கள். ஒருவருக்கும் சொந்தமில்லாவிட்டாலும் ரெவின்யூ இலாகாவாவது அந்தக் கிணற்றை ஆழப்படுத்தி அந்த ஹரிஜனங்களின் குறைவை போக்கியிருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்யவில்லை. ஹரிஜன அபிவிருத்தியிலாவது ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட், ரெவின்யூ இலாகா, ஸ்தல ஸ்தாபன இலாகா ஆகிய மூன்றும் கூட்டாக வேலை செய்யக் கோருகின்றேன்."

* SRI K. R. SAMBANDAM :— "கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன சம்பந்தமாக சென்ற பட்ஜெட்டில் பேசியபோது, பிற்பட்ட வகுப்பார்களுக்கு ஒரு தனி டிபார்ட்மென்ட் அமைத்து, அவர்களுடைய குறைகளை கவனிக்கப்படவேண்டுமென்று சர்க்காரின் கவனத்திற்கு கொண்டுவந்தேன். காரணம் என்னவென்றால் சமுதாயத்தில் மேற்கொண்டு அவர்கள் உயர்வடைவதற்கான வழிகளைச் செய்துகொடுப்பதற்கே. அந்த மாதிரி பார்க்கப் போனால் அவர்களுக்கு சரியான முறையில் எதுவும் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய குறைகள் அதிகம் இருக்கிறது. முக்கியமாக ஹரிஜனங்களும்,

23rd December 1953] [Sri K. R. Sambandam]

பிற்பட்ட வகுப்பாரும் தங்கள் விவசாயத் துறையிலே முன்னேறவேண்டும். இவற்றிக்கெல்லாம் உதவிசெய்ய அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் குறைவாக இருக்கிறது. சரியான முறையில் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் பிற்பட்டவர்களுக்கென்று ஒரு தனி டிபார்ட்மென்ட் வைப்பதோடு, அதிக பணமும் ஒதுக்கப்படவேண்டுமென்று சர்க்காரின் கவனத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டுவருகிறேன்.

“சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட் நடக்கும்போது, கேள்வி நேரத்தில் பிற்பட்ட சமுதாய பிள்ளைகளுக்குச் சர்க்கார் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் சேர்ந்து படிப்பதற்கான வசதிகளைச் செய்யப்போவதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் அது பேச்சு தவிர நடைமுறையில் நடக்கவில்லை. ஆகையால் மறுமுறையும் சர்க்காரின் கவனத்திற்கு கொண்டுவருவது என்னவென்றால், அவர்களுடைய நிலைமையை இன்று கவனியாது விட்டுவிட்டால், ஒரு சமுதாயத்திற்கே பெரும் கெடுதல் செய்தவர்களாவோம். ஜனநாயகம் இல்லை யென்றே சொல்லலாம். இன்று இந்த சபையில் பார்க்கப்போனால் குறிப்பாக ஆதிதிராவிடர்களையும், பிற்பட்டாரையுமே அதிகமாகக் காணலாம். பெருவாரியாக இருக்கக்கூடிய கூட்டத்திற்கு சரியானமுறையில் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுடைய நிலையை இன்று எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும் போது, அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் நட்பாதை வசதிக்கூட கிடையாது. இதற்கெல்லாம் அவர்களுக்கு பணவசதி செய்வதில்லை. இதையெல்லாம் அவர்களுக்கு உடனடியாக செய்யவேண்டும். தஞ்சையிலே பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. நகரத்திலே சிடி டெனன்ட்ஸ் புரொடெக்ஷன் ஆக்ட் என்று சொல்லப்படும் சட்டத்தை கிராமங்களுக்குக் கொண்டுவந்தால், மனைக்கட்டு விஷயத்தில் அவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும், அவர்களை மனைக்கட்டிலிருந்து விலக்கமுடியாது என்பதற்காக சட்டசபையில் ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்தேன், ஆனால் இதுவரையிலும் இதற்கு ஒருவிதமான முடிவும் ஏற்படவில்லை. இன்னும் பல இடங்களில் அவர்களுக்கு மனைக்கட்டு ஜாரி செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த மாதிரி ஏதோ எட்டளவில் பல திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதில் பயனில்லை. அதை பயன்படக்கூடிய அளவுக்கு அமுலுக்கு கொண்டுவரவேண்டும். நாம் இங்கு மந்திரிகளாகவும், எம்.எல்.ஏக்களாகவும் எவ்வாறு வந்தோம் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். பல மக்களின் ஒட்டைப் பெற்று இங்கு வந்துள்ளோம். எதற்காக வந்துள்ளோம்? அவர்களுக்கான நன்மைகளை செய்வதற்காக. ஆகையால் அவர்களுக்கான நன்மைகளை சிபார்சு செய்யக்கூடிய உரைச்சியாவது இருக்கவேண்டும். நாம் இங்கு செனாரிய மாக இருந்துவிட்டுப் போவதற்கு வரவில்லை என்பதை உணரவேண்டும்.

“அடுத்தப்படியாக முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியது, கிராமங்களில் மருத்துவர், வண்ணர், சக்கிலி ஆகிய தொழிலாளிகளுக்கு சரியானபடி பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவில்லை. இவர்களை பாக்வேர்ட் கிளாவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் ஜனத்தொகை வெகு குறைவாக இருக்கிறது. இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஏதாவது ஒரு மாநாடு நடத்தினால் 100 பேர் சேருவதுகூட கடினம். இதனால் அவர்கள் இனங்களுக்குள் தனித்து வாழவேண்டியிருக்கிறது. இந்த சிறுபான்மை தொகையால் கிராமங்களில் அவர்கள் சமூகம் பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. ஹரிஜனங்களைப்போலவே இவர்களையும் ஷெட்யூல் காஸ்ட் வகுப்பில் கொண்டுவந்தால் இவர்களும் சமுதாயத்தில் முன்னேறமுடியும்.

“வண்ணர் ஆடைகளை சுத்தமாக செய்துகொடுக்க தண்ணீர் வசதி முக்கியம். கிராமங்களில் தண்ணீர் வசதி ஓரளவு இருக்கிறது. முனிசிபாலிடிகளிலும், மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களிலும் தண்ணீர் வசதி இல்லை. இந்த நிலைமை மாற்றியமைக்கவேண்டும். கிராமங்களிலே குளங்களை சீர்திருத்தலாம். சென்னையில் செய்து கொடுத்திருப்பது போல் தோபிகானு கட்டிக்கொடுக்கலாம். இதையெல்லாம் அவர்களுக்குச் செய்தால் அவர்களை முன்னுக்கு கொண்டுவந்தவர்களாவோம்.

“எழை விவசாயிகளின் நிலையை கவனிப்போம். தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் விவாய காலங்களைத் தவிர மற்ற நாட்களில் பல

* SRI M. DHARMALINGAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது இந்த சபையின்முன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து முக்கியமான சில விஷயங்களைச் சொல்லப் பிரியப் படுகிறேன். நாங்கள் முன்காலத்தில் என்ன அக்கிரமங்களைச் செய்தோமோ, என்ன பாபத்தைச் செய்தோமோ அதன் விளைவாகத்தான் இப்பொழுது எங்களைப் பள்ளர், பறையர் என்று அழைக்கிறார்கள். எதற்காக இந்த காலத்தில் பிறந்தோமோ தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மணியும் இதைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் நாங்கள் சிந்தித்துக்கொண்டே இருப்பதால் எங்களுக்குப் பல துறைகளிலும் சலுகை காட்டி எங்கள் சிந்தனையைப் தீர்க்கவேண்டும். அவ்விதம் தீர்ப்புதரும் காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவ்வித எண்ணம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. அதை யாரும் தடுக்க முடியாதுதான். அரசாங்கத்தில்கூட எங்களுக்கு பலவித துறைகளிலும் சலுகை காட்டி எங்கள் சிந்தனையை தீர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் கொண்டுவரும்போது பலவிதமான முட்டுக்கட்டைகளால் தடுக்கப்பட்டு நாங்கள் இன்னும் நல்ல முன்னேற்றத்திற்கு வரமுடியவில்லை என்பதை அரசாங்கத்திற்குக் குறிப்பிட பிரியப்படுகிறேன். குறிப்பாக என்னவென்றால் இப்பொழுது சுதந்திரம் அடைந்தம்கூட இந்த நாட்டில் மனிதராய் பிறந்த எங்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லை என்றால் அது எங்களுடைய பாபத்தின் செயல் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் பாபம் என்று சொல்வதில்கூட தப்பு இல்லை. ஏன் இந்தப் பிறவைய எடுத்தோம் என்றுகூட சில சமயங்களில் தோன்றுகிறது. நாய்கூட ஹோட்டலுக்குள் தாராளமாக நுழைந்து தடையின்றியும் சட்ட தேவையின்றியும் வெளிவருகிறது. நாயுக்கு இருக்கிற சுதந்திரம்கூட எங்களுக்கு கிடையாது. ஹோட்டல்களுக்கு எந்தவித தடையின்றியும் போக முடியவில்லை. வெளியே தள்ளப்படுகிறது. எந்த விதமான சட்டங்கள் போட்டும் அது நடைபெறுவது இல்லை. நாங்களும் ஆறு அறிவு படைத்த மனிதர்கள்தான் ஆறு அறிவு படைத்த மனிதன்

1-25
p.m.

[Sri M. Dharmalingam] [23rd December 1953]

ஹோட்டல்களுக்குப் போகக்கூடாதா? அரசாங்கம் சட்டம் செய்த பிறகும் சுதந்தரம் வந்த பிறகும் எங்களால் ஹோட்டல்களுக்குள் போக முடியவில்லை. எங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருந்தும் அவைகளை இந்த அரசாங்கம் அறிந்தும் அதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருப்பதை பாரக்கும்போது நாங்கள் கொஞ்சம் சிந்தனை செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளைப் பற்றி அரசாங்கத்திற்கு புகார் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. உதாரணமாக இரண்டு நாட்களுக்குமுன் கொண்டு வந்த ஒரு கேள்விக்கு பதில் அளிக்கையில் அதற்கு சரியான ரூசு இல்லாமல் இருந்ததால் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று ஹரிஜன மந்திரி அவர்கள் பதில் அளித்தார். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் அதுவும் ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் தன்னுடைய உத்தியோக முறையில் ஒரு டீ ஹோட்டலுக்குள் நுழைய முடியவில்லை என்றால் இந்த அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. அதைப் பற்றி சரியாக விசாரித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டி இருக்க தக்க ரூசு இல்லை என்று பதில் சொல்லப்படுகிறது. போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் எப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். எங்கள் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் ஹோட்டலுக்குள் போக முடியவில்லை என்றால் மற்ற சாதாரண மக்களுடைய நிலை என்ன? ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தருக்கு ரூசு இல்லை என்றால் மற்றவர்களிடையே நிலையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு எப்படி கொண்டு வர முடியும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இவ்விதமான அக்கிரமங்களை செய்யக்கூடாது என்று அவர்களை தண்டிக்க வேண்டும். இதற்கு அரசாங்கம் முன் வர வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் படித்தவனைப் படியாதவன் என்று சொன்னால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தின் சமுதாயத்தில் சமுதாய மக்களைப் பழிவாங்கும் வழக்கமாக இருந்துவருகிறது. இப்பொழுது நக்கும் நடவடிக்கைகளெல்லாம் சட்டத்திற்கு விரோதமாக நடைபெற்று வருகின்றன. இது சமுதாயத்திற்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்பதை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்கள் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் அக்கரை காட்ட மாட்டார்கள். நாங்கள் முன்னுக்கு வர விட மாட்டார்கள். இப்பொழுது எங்கள் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவரிடம் இந்த ஸ்தானத்தைக் கொடுத்தால் அவர் எங்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்வார். எங்கள் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவருக்கு இந்த மந்திரி பதவியைக் கொடுத்தால் அவர் இந்த சமுதாயம் முன்னுக்கு வர வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வார். இந்த சமுதாயம் முன்னுக்கு வரவேண்டிய பொறுப்பை அவரிடத்தில் கொடுத்தால் தான் இந்த சமுதாயம் முன்னுக்கு வர வேண்டியதற்கு வழி காட்டுவார். ஆகவே இந்த இலாகாவை எங்கள் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்பொழுது ஸ்டேட் ஹரிஜன் வெல்பேர் கமிட்டி என்று அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மெம்பர்கள் எல்லோரும் பார்ப்பனர்கள். பெரிய ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மெம்பர்களும் பார்ப்பனர்கள். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுடைய கமிட்டியில் பார்ப்பனர்களை சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பார்ப்பனர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்படும் கமிட்டிகளில் பறையர்களை சேர்ப்பது இல்லை. மற்றும் பல வெல்பேர் கமிட்டிகளை இப்பொழுது ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவைகளில் பறைய எம். எல். எக்களை சேர்க்கவில்லை. ஆனால் இந்த ஸ்டேட் வெல்பேர் கமிட்டியில்மட்டும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஏன்? இந்த பார்ப்பனர்கள் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றமடைய விடாமல் இருப்பதற்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதற்கும் தடுப்பதற்கும் தான் அவர்களை இதில் போட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் முன்னேற்றமடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இல்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆகவே உடனடியாக இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் வெல்பேர் கமிட்டியை பிரித்து அமைத்து ஒவ்வொருவரும் ஹரிஜனனாகவே இருக்க வேண்டும் என்று நான்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உத்தியோக முறையில் ஹரிஜனங்களுக்கு அதிகப்படியான சலுகைகள் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று இந்த

23rd December 1953] [Sri M. Dharmalingam]

அரசாங்கம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது. நான் கேட்ட கேள்வி ஒன்றுக்குக் கூட 15 சத விதிகம் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருவரையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது 5 சத விதிகம் கூட கொடுக்க வில்லை என்ற அதிருப்தியை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மற்றும் 1951-ம் ஆண்டில் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ் சேஞ்சு ஆபீசில் ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்ட ஹரிஜனங்களுக்கு இன்னும் 1953-ம் ஆண்டு வரைக்கும் வேலை அகப்பட வில்லை என்றால் எந்த விதத்தில் அவர்களுக்கு சலுகைகள் உத்தியோக விஷயத்தில் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்று யோசிக்கும்படியாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் தப்பான வழியில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டு வருகிறது. நல்ல வழியில் உபயோகப்படவில்லை. எங்களுக்கு அந்த சட்டம் பயன்பட வில்லை. பயன் படாமல் எதற்காக அரசாங்கம் அந்த சட்டம் செய்திருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். அந்த சட்டத்தை சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்பட வில்லை என்பதற்கு என்னுடைய அதிருப்தியை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு சிறிய உதாரணத்தைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். இப்பொழுது ரிஜுவல் ஆப் சிவில் டிசபிலிடி ஆக்ட் அமுலில் வந்திருக்கிறது. எந்த இடத்திற்குப் போவதற்கும் தடை இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் அநேக விதமான கோயில்கள் இருக்கின்றன. அந்த கோயில்களுக்கு நாங்கள் போகக்கூடாது என்று தடை உத்தரவு இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த இடத்திலுள்ள போரில் ஸ்டேஷனில் வெள்ளையர் காலத்திலிருந்தே ஒருவனாவது கிருஸ்தவன் முஸ்லீம் ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டராக இருக்கக்கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு இருந்தாலும் இப்பொழுது அரசாங்கம் அம்மாதிரி சட்டம் விதித்திருப்பதாக தெரியவருகிறது. அதில் உண்மை இருக்கிறதோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் இப்பொழுது நடந்த ஒரு மாறுதலைக் கண்டு நான் தெரிந்து கொண்ட விஷயம் ஒன்று இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட உத்தரவு அங்கு அமுலில் இருப்பதாகவும் அதற்காகவேண்டி அங்கே போடப்பட்ட ஒரு கிருஸ்தவ சப் இன்ஸ்பெக்டரை அந்த காரணத்திற்காக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார் என்பதைக் காணும்போது எங்களுக்கு இந்த சட்ட சபையில் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்த சட்டங்கள் எந்த மூலையில் படுத்துக் கொண்டு தூங்குகிறதோ அது எனக்கு தெரியவில்லை. ஆராயும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறேன். அப்படிப்பட்ட உத்தரவு பிரப்பிக்கப்பட்டு அமுலில் இருந்து வந்தால் இப்பொழுது இருக்கும் அரசாங்கம் உடனடியாக அதை கான்சல் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பதை நம்பிக்கையுடனும் மிகப்பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“இப்பொழுது பல ஜில்லாக்களில் ஹரிஜன் வெல்பேர் ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்கள். அதில் பிராமணர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். மற்ற ஜாதி ஹிந்துக்கள் ஒருவரும் இல்லை. அப்படி பிராமணர்கள் இருப்பதால் அவர்கள் நாங்கள் முன்னேற்றமடைய விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றம் தடைபட்டு வருகின்றன. ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட ஹரிஜன ஜில்லா ஆபீசர்களை எடுத்து விட்டு வேறு ஆபீசர்களை நியமித்து எங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபடக் கூடியவர்களாக போட வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய திட்டங்களை அரசாங்கம் கொண்டு வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“The House will now adjourn for lunch and meet again at 3 p.m.”

(After lunch—3 p.m.)

* SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன மான்யத்தில் பேச நான் ஏழந்திருக்கும்போது, முதலாவதாக எனது நண்பர்கள் கொண்டு வந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேசுகின்றேன்.

[Sri M. Palaniyandi] [23rd December 1953]

“இந்த ஹரிஜன மான்யத்தில் பேசும் போது, ஹரிஜனங்களுக்கு உள்ள குறைகளைப்பற்றி எல்லாம் பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு சரியாக ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்றும், ஹரிஜனங்கள் குடியிருப்பதற்கு வீட்டு வசதி இல்லை என்றும், புறம்போக்கு நிலங்களை அவர்களுக்கு ஜாரி செய்து கொடுக்க வில்லை என்றும் சொன்னார்கள். அவைகள் எல்லாம் உடனடியாகச் செய்யப்படவேண்டியது மிகவும் அவசியம். இன்னும் நடைபெறவில்லை என்பது வாஸ்தவம்தான்.

“இந்த நிலைமையில் பார்த்தால் இப்பொழுது இருக்கிற வருமானத்தை வைத்துக் கொண்டு இவர்கள் என்னதான் ஒதுக்கினாலும் கூட ஏழை மக்களான சாதாரண ஹரிஜனங்களுக்கு ஏதோ நன்மை செய்து விட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்களே அது முடியாத காரியம். ஏனென்றால் இன்றைக்கு இருக்கும் பொருளாதாரத்தை வைத்துக் கொண்டு, இந்தப் மோசமான பொருளாதார கட்டுக்கோப்பை வைத்துக் கொண்டு இவர்கள் பிற்பட்ட நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு ஏதோ சாதித்து விட்டோம் என்று சொன்னால் அது பகற்கனவாகத்தான் இருக்க முடியும்.

“மேலும், ஏதோ ராஜாஜி அவர்கள் இந்த ராஜ்யத்தின் முதல் அமைச்சராக வந்ததும் சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக ஏற்பட்ட பஞ்சத்தினால் வேதனைப்பட்ட மக்களுக்கு நல்ல காரியங்கள் செய்வார் என்றும் விவசாயத்திலே ஏதாவது மாறுதல் செய்ய மாட்டாரா, தொழில் வளர்ச்சியில் ஏதாவது அக்கறை காட்ட மாட்டாரா என்று மக்கள் உண்மையாகவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மக்கள் எதிர்பார்த்தபடி ராஜாஜி அவர்கள் வந்தவுடன் சிறு சிறு காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளை நாம் வரவேற்கிறோம்.

“தஞ்சாவூர் பண்ணையார் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை அவர்கள் கொண்டு வந்தார். அங்கிருக்கும் விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்கு உள்ள முக்கிய குறைபாட்டை தீர்க்கும் காரியத்தைச் செய்யாவிட்டாலும், அவர்கள் ஓரளவு மூச்சு விடுவதற்காக ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளித்திருக்கிறதே தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

“நண்பர் மீ சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் சொன்னதுபோல், இந்த நாட்டில் என்றைக்கு நிலப் பிரச்சினையை சரியாகத் தீர்க்கின்றார்களோ அன்று தான் ஹரிஜன மக்களுக்கு ஏதாவது நல்லது செய்ததாகச் செல்ல முடியும்.

“ஏதோ பணம் உள்ளவர்களும், உத்தியோகஸ்தர்களும் தங்களுடைய பிள்ளைகளைக் கல்லூரிப் படிப்பிற்கு அனுப்புகிறார்கள். இந்த நாட்டில் பெரும்பான்மையாக அடித்தட்டில் இருக்கக்கூடியவர்களுடைய பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு கல்லூரிகளிலும் உயர்தரப் பள்ளிகளிலும் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படவில்லை.

“திருச்சி தேசிய கல்லூரி மாணவர்கள் 12 பேர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படவில்லை என்று தெரிந்ததும் மந்திரி அவர்களுக்கு கடிதங்கள் எழுதப்பட்டன. அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. வரவேற்கிறோம். இருந்தாலும்கூட படித்த மாணவர்களுக்கு கிடைத்தாய்விட்டது. படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் ஹரிஜன பள்ளிக்கூடங்களில் கொடுக்கிறார்கள். சிலப் பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளுக்கு பகல் உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. அதை யெல்லாம் தவிர இன்னும் ஏழை ஹரிஜன விவசாயிகளுக்கு என்ன செய்துவிட்டார்கள் என்று கேட்கிறேன்?

“சமூகத்தில் அடித்தட்டிலே இருக்கக்கூடிய விவசாய மக்களின் பொருளாதாரத்தை மாற்றினால் ஒழிய அவர்கள் முன்னேற முடியாது. ஏதோ கொஞ்சம் கொஞ்சம் உதவி செய்துகொண்டிருப்பதினால் பிற்பட்ட சமூகத்தாரை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டோம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அது பகற் கனவாகத்தான் முடியும். பொருளாதாரத்தை மாற்றி அமைக்காதவரையில் பிற்பட்ட வகுப்பினர்கள் எழ்மை நிலையில் தான் இருப்பார்கள்.

23rd December 1953] [Sri M. Palaniyandi]

“உடையார்பாளையம், பெரம்பலூர் தாலுக்காக்களிலும், லால்குடி தாலுக்காவில் ஒரு பகுதி மக்கள் எல்லாம் இன்று பிற்போக்கு நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது? அவர்களுக்கு வேண்டியது பள்ளிச் சம்பளம் மட்டுமல்ல. தங்கள் நிலை உயர்வதற்கு புள்ளம்பாடி நீர்தேக்கம்தான். சில மாணவர்களுக்குச் சம்பளமும், ஹாஸ்டல் வசதியும் செய்திருக்கிறதே தவிர ஏழை மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்ததா என்று பார்த்தால் உயரவே இல்லை. படித்த ஹரிஜன மாணவர்கள், பிற்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் இன்று சென்னை மாகாணத்திலே வேலை இல்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? படித்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவேண்டும் என்பதை சர்க்கார் கவனித்து அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். செக்ரிடேரியட் மற்றும் இதர சர்க்கார் காரியாலயங்களில் மட்டும் அல்ல. இந்த நாட்டுத் தொழில்கள் வளம்பெற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இவர்களுக்கு வேலை கிடைக்க முடியும். இந்த நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படாத வரையில் வேலை இல்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது.

“இப்பொழுதிருக்கும் தொழில்களை எந்தமாதிரி நடத்தப்படுகிறது என்று பார்த்தால் தொழில் வளர்ச்சி அடையும் என்று தோன்றவில்லை. ஏதோ 30 லக்ஷம், 60 லக்ஷம், 90 லக்ஷம் அரசாங்கம் பிற்பட்ட ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு ஒதுக்கிவிட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது கண் துடைப்பு வேலையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இதை விட ஏழைகள் பல லக்ஷக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திலே முன்பு ஆரம்பித்த திட்டம் இது. உங்களுக்கு தனியாக சலுகை தந்து மான்யங்கள் ஒதுக்குகிறோம் என்று ஏகாதிபத்தியக் காலத்தில் ஒதுக்கினார்கள். பல வழிகளில் மக்களை பிரித்து, இருந்த வித்தியாசத்தை பெரிதாக்கி, இனங்களைப் பெருக்கி, ஒருவரோடு ஒருவர் போராடிக் கொண்டு, தங்களுடைய பக்கத்தில் சேரவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்காக செய்தார்கள். அதைவே இன்றும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் கையாண்டு வருகிறது. ஏழைகளுக்கு உண்மையாக ஆதரவு அளிக்கவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால் பத்தாவதுவரை இனமாக சகல ஏழை மக்களும் படிக்க வசதி அளிக்கவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் ஏதோ அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று கொஞ்சம் ஒதுக்கிவிட்டு, அவர்களுக்கு நல்லது செய்துவிட்டோம் என்று சொல்வது மிகவும் மோசமான விஷயம். படித்த மாணவர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதற்கான ஒரு திட்டத்தையும் சர்க்கார் வகுக்கவேண்டும். விவசாயச் சட்டத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு பாடுபடவேண்டும். இவ்விரண்டும் முக்கியமான பிரச்சனைகள்.

“காலேஜ் மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதற்காக இந்த ஆண்டில் 60 லக்ஷம், 90 லக்ஷம் என்று ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வருஷம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தொகையை உயர்த்துகிறார்களே தவிர மேல் படிப்பிற்கு ஆண்டு தோறும் உயர்தர பள்ளிகளில் இருந்து தேர்ச்சி பெற்று கல்லூரிக்கு வரும் மாணவர்களுக்கு தகுந்தாவது தொகை ஒதுக்கப்படுவதில்லை. அதைச் செய்ய இந்த அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். அதற்காகப் பல லக்ஷக் கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கப் படவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் பிற்பட்ட ஏழை மாணவர்களுக்கு நல்லது செய்ததாகச் சொல்ல முடியும்.

“கிராமங்களில் விவசாயிகளின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி நண்பர் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் பேசினார்கள். நமக்குத் தெரியும், எந்தெந்த முறையிலே போய்க்கொண்டிருக்கிறதென்று. சாதாரணமாக ஹரிஜனங்களை எடுத்துக் கொண்டால், சக்கிலியர், பறையர், பள்ளர் போன்ற வித்தியாசங்களை மாற்றவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அது பெரும் கஷ்டம். இப்பொழுது இருக்கும் அமைப்பை வைத்துக் கொண்டு இந்த வித்தியாசங்களை மாற்றிவிட முடியாது. பொருளாதாரத் துறையில் அவர்களை முன்னேற்றியும், கல்வி வசதி கொடுத்தும், மேல்ஜாதி என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு நன்கு உணர்த்தியும், அவர்களிடம் இருக்கும் பழக்க வழக்கங்களில் இருக்கும் அடிப்படை

[Sri M. Palaniyandi] [23rd December 1953]

யான தவறை போக்கவும் அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். . இதைத் தவிர வேறு எந்த வழியாலும் ஹரிஜனங்களுக்கு நல்லது செய்து விட்டதாக சொல்லமுடியாது. எல்லாவற்றிலும் மேலாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு தலைக்கு இரண்டு ஏக்கர் நிலம் கொடுக்க அரசாங்கம் முன் வந்தால் அதுவே அவர்களை முன்னேறியதாக கருத முடியும்.”

* SRI M. JAGANNATHAN :—“ Mr. Speaker, while I begin to support the Demand moved by the Hon. Minister for Harijan Uplift, I would like to say a few words on Harijan uplift undertaken by this State Government. Whatever may be the opinion expressed by my colleagues on the floor of the House, I would like to say that this Government have been doing and are still doing quite a great deal towards the problem of uplifting the Harijans in this State. Sir, I do not want to fling the shaft of hostile criticism at anybody and wound the feelings of others. I want to say that the Government have been charitable enough to recognize the magnitude of the problem of Harijans in this State. The Government have been straining every nerve to see that the Harijans of this State are uplifted in every walk of life. It will not be an exaggeration if I say that it is on account of the Government's efforts that the Harijan community is what it is to-day. The Harijan problem has received recognition on all hands and this problem is being solved by the Government efficiently. I should say that it is Rajaji who has evinced much interest in this problem. It will not be unfair if I were to say that it was Rajaji, who above all persons in this State, took up a cudgel, so to say, against the evil of untouchability. Even before the Congress organization interested itself in tackling this problem, it was Rajaji who came forward and did his best in order to attract the attention of the high and low in this country against the evil of untouchability. I would even go a step further and say that even prior to Mahatma Gandhi's efforts to tackle this problem, Rajaji gave his full attention to this problem and did his best in this field. Sir, I do not want to be parochial in my outlook and keep on criticising one person or the other for not doing this or that. People at the helm of affairs do know what exactly is the nature of this problem and they are doing their best to alleviate the suffering of the Harijans throughout the length and breadth of this State.

“ Sir, I have been listening to the speeches of my friends on the floor of this Assembly. Member after Member spoke with emotion, but that emotion is likely to be misunderstood as sterile and violent criticism. This emotion is born out of a righteous indignation. When I used that expression, I hope Rajaji will rightly understand it. This righteous indignation on the part of the Harijans is quite legitimate, because, for thousands of years they have been subjected to the evil of untouchability. For centuries caste Hindus have ridden roughshod over the interests of Harijans. It is a well-known fact that in this country even elementary rights are denied to the Harijans. The Harijans, being the biggest of the submerged racial groups in the whole world, must have some sort of righteous indignation over their oppression

23rd December 1953] [Sri M. Jagannathan]

by the caste Hindus. So, their indignation is quite legitimate and whatever they speak by way of defending their rights is quite likely to be attended with a certain amount of emotion. The Harijan Members in voicing forth their views have demanded their rights with emotion which should not be misunderstood to be hostile criticism. Their demands must be understood in the right spirit in which they are put. With these few introductory remarks, I would like to place some of my requests before the Government with the hope that they will concede those requests and thus help the Harijans in this State.

“ To begin with, I would like to say that the problem of Harijans to-day is not unknown to anyone here. It is purely a problem of economics, which is the foundation of everything. One great writer has said that the foundation of everything is economics and money is money and must be made. Given the economic status to a Harijan, he will acquire every other status and every other facility in life and will be on a par with other communities. Therefore, the problem of Harijan uplift is purely an economic problem and the Government must come forward to see that the economic status of the Harijans is improved. Towards this end, the Government must devise ways and means by which they can provide landless agricultural labourers two or three acres per family. If this is done, they will be in a position to cultivate the lands and thus improve their economic status. If only the Harijans are given adequate money, they will be able to look after themselves and provide themselves with education, decent shelter and every other amenity in life and if I may use the expression they will even pass for Brahmans in the matter of civilization. So, it is economic deficiency which is at the root of these evils.

“ Secondly, I should say that the Harijan problem as such can be best tackled by way of abolishing segregation of Harijans in villages. So long as Harijans are kept in segregation on the fringes of every village, this problem of untouchability can never be solved. As Dr. Ambedkar has once said . . . ”

MR. SPEAKER :—“ Let not the hon. Member cover the mike with his hand.”

* SRI M. JAGANNATHAN :—“ As Dr. Ambedkar has once said, the Harijans will never be in a position to acquire equality with other communities so long as they are kept in segregation in every village. Therefore, the Government must come forward with a scheme to abolish all the so-called churis and encourage the Harijans and also help them to migrate to localities where caste Hindus live and thus mingle with them. Only in this way this problem of untouchability can be effectively solved. Allied to this, there is another problem. Untouchability has been abolished not only by our Constitution but also by various other enactments such as the Removal of Civil Disabilities Act and other Acts which have been introduced by our Government to remove untouchability. I am sorry to say that in spite of these enactments, untouchability still persists in our rural areas.

[Sri M. Jagannathan] [23rd December 1953]

“It is on account of the fact that there has not been a change of heart on the part of the Caste Hindus. No amount of paper legislation has been able to bring about any improvement in the status of Harijans.”

(At this stage, Mr. Speaker called on Sri Periaswami to speak.)

* SRI M. P. PERIYASWAMY :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே ! இந்த ஹரிஜன முன்னேற்றத்தை ஆதரித்துச் சொல்ல பிரியப்படுகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு காங்கிரஸ் அரசாங்கம் எத்தனை தேவையான தகுந்த சட்டங்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் வந்தவுடனே ஹரிஜனங்களுக்குப் பல வறியிகளிலும் தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்து வந்தது. இந்தியாவிலேயே ஒரு சமூகத்தை இழிவுபடுத்தி வந்திருப்பதை சில வருஷங்களில் இவர்கள் உயர்வதற்காக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் பல சட்டங்களை வகுத்து இவர்கள் நன்மைக்காகப் பாடுபட்டு வந்துள்ளார்கள். காந்திஜி சொன்ன வழியிலேயே காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்காக நல்ல முறையில் சேவை செய்து வந்திருக்கின்றனர். காங்கிரஸ் வந்து என்ன செய்துவிட்டது என்று மெம்பர்களை கேட்டு வருகிறார்கள். இது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயந்தான். நான் சொல்லுவது காங்கிரஸ்காரர்கள் சிலருக்கு வருத்தமாய் இருக்கலாம். இதை எடுத்துக் கூறுவது நல்லது என்றுதான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சேலம் ஜில்லாவிலே இப்பொழுது எடுத்துக் கொண்டால் குறைந்தது 300, 400 ஹரிஜனப் பிள்ளைகள் ஹாஸ்ட்டலில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அரசாங்கம் கிராண்டுகள் கொடுத்து வருகிறார்கள். தற்சமயம் ஏதோ காரணத்தினால் அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கும் மான்யத்தை சர்க்கார் குறைத்திருக்கலாம். அதிகப்படி ஆக்குவதற்குத்தான் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கிறது. அதுதான் காங்கிரஸ் சர்க்காரை யாரும் பழித்துக் கூறாமல் ஆதரிக்கவேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜன முன்னேற்றம் அடையவேண்டுமானால் ஹரிஜன உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு பிரமோஷனுக்குரிய தடை எதுவும் இருக்கக்கூடாது. அதிகாரிகள் (அதாவது பிரமோஷன் செய்யவேண்டிய அதிகாரிகள்) ஹரிஜனங்களிடம் கொஞ்சம் கருணை வைத்து சப்போர்ட்டு செய்யவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த ஹரிஜன உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பிரமோஷன் கொடுப்பதை ஒரு கால அளவுக்குப் பின் மேலதிகாரியின் சிபார்சு இல்லாமல் தானாக பிரமோஷன் கொடுக்கவேண்டிய ஒரு விதி இருக்கும்படி இருந்தால்தான் ஒரு அளவுக்கு முன்னேற முடியும்.

“சேலம் ஜில்லாவிலே லேபர் பாடசாலைகளை எடுத்துக்கொண்டால் மிகவும் குறைந்தது 2, 3 தான் இருக்கிறது. ஆனால் மற்ற ஜில்லாவில் 50, 60 லேபர் பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. லேபர் பாடசாலை சேலத்தில் அதிகமாக ஏற்பாடு பண்ணுவதற்கு மான்யத்தை கொடுக்கவேண்டும்.

“இங்கே கிணறுகள் நிறைய வெட்டவேண்டியிருக்கிறது. மற்ற எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் கிணறு மான்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் சேலம் ஜில்லாவுக்கு கணக்குப்படி இல்லாமல் இருக்கிறது. இந்த இடம் பிற்பட்ட ஜில்லாவாய் இல்லாமல் அதிக மான்யம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுக்காக 10 வருஷ திட்டம் என்ற முறையிலே 1948-லிருந்து கிராமங்களில் சிறிது முன்னேற்றவாதத் தெரிகிறது. வெகு காலமாக ஹரிஜனங்கள் ஒட்டலிலேயே நுழைய முடியாத நிலையிலும் தெருவிலே நடக்கக்கூட சுதந்திரம் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டு வந்தார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்து சட்டங்கள் பல செய்த உடனேயே ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றவாதற்கு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது”

23rd December 1953] [Sri M. P. Periyaswamy]

“சேலம் ஜில்லாவிலே ஆத்தூர் தாலுக்காவில் இன்னும் ஹரிஜனங்கள் தெருக்களில் வண்டியில் போக முடியாமலும், தெருக்களில் வண்டி ஒட்டுபவர்கூட ஏறி ஒட்டக்கூடாது என்றும் தடை செய்கிறார்கள் என்று போன் பட்ஜட்டில் கூறினேன்.

“காங்கிரஸ் M.L.A. எனது நண்பர் மறுத்து சொன்னார். ஆத் தூரில் கலைக்கடர் போன் சமயம் அவரோடு நானும், நண்பரும் இருக்கும் சமயத்தில் ஹரிஜனங்களை துன்புறுத்துகிறார்கள் என்று மனு கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு இருப்பதால் 10 ஆண்டு சலுகை போதாது. பஞ்சாயத்து போர்டுகளிலே ஹரிஜனங்களுக்கு தகுந்த பிரதி நிதித்துவம் கிடைக்கவில்லை.

“8-வது வார்டு மோகனூரில் ஹரிஜனங்களுக்காக 800 வோட்டுக்கள் இருக்கின்றன. போர்டு ஏற்பட்ட நான்முதல் ஹரிஜனங்களில் இரண்டு மெம்பர்கள் இருந்து வந்தனர். தற்சமயம் ஜாதி ஹிந்துக்கள் ஹரிஜன மெம்பர்கள் 2 பேர் வர முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் முயற்சி செய்துவிட்டார்கள். சுமார் 500 வோட்டர்கள் உள்ள ஜாதி இந்துக்கள். தெருவை 8-வது வார்டில் சேர்த்து ஜாதி இந்துக்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி வரக்கூடிய ஒரு வழி செய்துவிட்டார்கள். பழையபடி ஏற்கெனவே இந்தமாதிரி இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“எஸ்.எஸ்.எல்.வலி. பரிசைஷியில் ஹரிஜனங்களுக்கு செலக்ஷன் இல்லாமல் இருந்தது. அதை இப்பொழுது கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். ரொம்பவும் ஹரிஜனங்களை பாதிக்கிறது. ஏனென்றால் சில பிள்ளைகள் எஸ்.எஸ்.எல்.வலி. செலக்ஷன் பரிசைஷியில் தவறி விட்டாலும்கூட கவர்ன்மெண்டு பரிசைஷிக்கு அதிக கவனம் செலுத்தி பாஸ் பண்ணிவிடுவார்கள்.

“இப்பொழுது ஹரிஜனங்களுக்கு உத்தியோக விஷயங்களில் கவனிக்கப்பட்டு கெஜெட் ஆப்ஸர்கள் போன்ற உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் சரியான முறையில் இது கிடைத்துவரவில்லை. ஆகையால் உத்தியோக விஷயங்களில் முன்னேற்றம் அடைய அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமாய் விரும்புகிறேன்.

“காங்கிரஸ் தோல்வி ஆனதற்கு ஹரிஜனங்கள் காரணமல்ல. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஹரிஜனங்களுக்கு தீண்டாமை முதலிய சட்டங்கள் போட்டதினால் தான் ஜாதி இந்துக்கள் காங்கிரஸ்மீது வெறுப்புற்றார்கள்.”

* SRI M. P. SUBRAMANIAM :— “கனம் சபாநாயகர் அவர்களே! வெட்டுப் பிரேரேபீணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதுவரையிலும் இந்த சபையில் பேசிய மெம்பர்கள் அனைவரும் ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப் பற்றிய பேச்சு ஒரு முகமாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் இதிலிருந்து ஒரு பிரச்சினையும் தீர்ந்தபாடில்லையென்று தாதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆட்சியில் வீற்றிருப்பவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டார்கள் என்று அர்த்தமல்ல. இருந்தாலும் இங்கு பேசியுள்ள அளவுக்கு அவர்கள் வாழ்க்கைத்தரத்தில் அந்நோக்கத்தை அடைய முடியுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. குறிப்பாக இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உருவான பேச்சுக்களிலிருந்து அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் எவ்வளவு கீழான நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதை அறியலாம். வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு சமுதாயத்திலிருக்கிற இழிவு நீங்கி விடுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் அது நீங்காது என்பதை இச்சபைக்கு கூற விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களிலும் சிலர் முன்னேறி இருக்கிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவிலே ஆத்தூர் தாலுக்காவிலே ஒரு பெரிய பணக்காரர், 10 லட்சம் மதிப்புடையவர், ஆதிதிராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் இருக்கிறார். அவரை எடுத்துக்கொண்டால் அவரும் பல தொல்லைகள் அனுபவிக்கத்தான் அனுபவிக்கிறார். அதோடு மட்டுமல்ல. 10 ஏக்கர் நிலம் உள்ள அனேக ஆதிதிராவிட மக்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவர்கள் ஜாதி என்ற அடிப்படையில் பல இழிவுகளை அடையத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இதிலிருந்து வாழ்க்கை

[Sri M. P. Subramaniam] [23rd December 1953]

தரம் உயர்ந்துவிட்டால் ஜனங்களுக்கிருக்கும் இழிவு நிலை நீங்கிவிடாது. இதற்கான எந்தவித பரிகாரமும் அரசாங்கம் எடுக்கவுமில்லை. இதற்கு தக்க பரிகாரம் சமுதாயத்திலே இருக்கும் அமைப்பு, ஜாதிக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் புத்தகங்கள், இலக்கியங்கள், புராணங்கள் எல்லாம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இப்பிரச்னை தீர்ந்தால் தான் ஆதிதிராவிட மக்களின் நிலை உயரமுடியுமென்று கூறுகிறேன். உடலில் புண் இருந்தால் அதை மறைப்பதற்கு மேலே புனுகு போட்டுவிட்டால் புண் மறைந்துவிடுமா? அதை குணப்படுத்த வேண்டுமானால் ஆபரேஷன் செய்யவேண்டும். அதவே அதற்கு முறை. அதுபோல் அரசியலிலே இந்தக் கட்சி நல்லதா, அந்தக் கட்சி நல்லதா என்று கூறுவது உடனம்; அது நம்முடைய பிரச்சினையும் அல்ல. உண்மையில் என்ன என்பது புண்ணைச் சொல்லுகிறேன், இவ்வாறு ஜாதிக்கு அடிப்படையாக இருக்கிற இலக்கியங்கள், புத்தகங்கள், புராணங்களை ஒழித்தாலொழிய இழிநிலை நீங்கவே நீங்காது. பெண் உறுப்பினர் ஒருவர் கூறினார்கள். படையாச்சி, தேவர்கள் தங்கள் ஜாதி விஷயத்திலே மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கிறார்கள் என்று. அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்ன என்பதை அந்த அம்மையார் அறிவாரா? ஒரு கிராமத்தில் படையாச்சி, தேவர், ஆதிதிராவிடர் எல்லோரும் குடியிருக்கின்றனர். ஆனால் அக்கிராமத்திலுள்ள பஞ்சாங்க ஐயர், தேவர், படையாச்சிகளைப் பார்த்து அதோ பாரங்கள் ஆதிதிராவிடர்கள் கோரியலில் நுழைகின்றனர்; குடி முழுகிப்போச்சே, அவ்வாறு அவர்களை நுழைய விடலாமா என்று அவர்களை தூண்டிவிட்டு பதுங்கிக் கொள்கிறார். கடைசியில் சண்டையிட்டுக்கொள்வதோ, இழிவு மனப்பான்மை பாராட்டிக் கொள்வதோ நம்முடைய ஹரிஜனங்களுக்கும், தேவர், படையாச்சிகளுக்கும்மையேதான். ஆகையால் இம்மாதிரியான மனப்பான்மைகளை ஒழிக்கச் செய்வது நம்முடைய முக்கியமான கடமை என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“சமுதாயத்தில் இழிவு நீங்கிய பாடில்லே என்றாலும், பொருளாதாரத்திலும் அவர்கள் முன்னேறவில்லை. ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காகவும், வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வதற்காகவும் அவர்களுக்கு 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் கொடுத்தால் மட்டும் பிரயோஜனமில்லை. அதனால் அவர்கள் முன்னேறிவிடவும் முடியாது. உனக்கு 5 ஏக்கர் நிலம் கொடுத்தாகி விட்டது. நீ அதிலிருந்து இனி முன்னேறு என்று சொல்லிவிட்டால், அவன் அதை உழுது பயிரிட ௫. 50 கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி கடன் வாங்கி பயிர் செய்தும், பருவ மழை இல்லாமல் போனால், கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல், குடியிருக்கும் இடத்தைவிட்டே வெளியூருக்கு போகவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் நிலம் கொடுக்கும் சர்க்கார் அந்த நிலத்தைப் பண்படுத்தி வாழக்ககை உயர்வதற்கு வேண்டியதையும் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கல்லூரிகளிலும், ஹைஸ்கூல்களிலும் பின் தங்கிய சமூகத்தினர்களுக்கு போதுமான இடம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. 25 சத விதம் இவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று முதல் மந்திரி அவர்கள் கூறியது உண்மை. ஆனால் அந்த 25 சத விதம் யாருக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. பிராமணரல்லாத மற்ற விற்புத்தகங்களுக்கும், திறமைசாலி என்ற பேரில் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பிற்பட்ட வகுப்பார் கல்வித்துறையில் முன்னேற முடியவில்லை. கல்லூரி பிரின்ஸ்பாலைப் போய் 25 சத விதம் சீட் கொடுக்க வேண்டுமே என்று கேட்டால், அந்த மாதிரி குறிப்பிட்ட ஒருவருக்குத் தான் சீட் கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் எதுவும் இல்லை என்கிறார். ஆகையால் அந்த நிலை மாற, அதைச் சட்டமாக அரசாங்கத்தார் உதவி பெறும் எல்லா கல்வி நிலையங்களுக்கும் கொண்டு வரவேண்டும்.

“சேலம் ஜில்லாவிலே ஆதிவாசிகள் 10 ஆயிரம் பேருக்குமேல் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி யாரும் பேசவில்லை. அதற்கு வருத்தப்படுகிறேன். பல அங்கத்தினர்களுக்கு இதுபற்றி தெரியவும் தெரியாது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி சம்பந்தப்பட்ட இலாகா தலைவருக்கு பெடிஷன் எழுதியிருக்கிறேன். ஆதிவாசிகள் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறார்கள்.

23rd December 1953] [Sri M. P. Subramaniam]

ஆத்தார். தொகுதியிலே 5 ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். நாகர்க்கம் என்பது அவர்களிடம் மருந்துக்குக்கூட கிடையாது. மிகவும் மோசமான நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பரிசாரம் தேடவேண்டுமென்றும், அதுபற்றி பரிசீலனை செய்யுமாறும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கான உத்தியோகஸ்தர்கள் அங்கு வந்து பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்கு சாப்பாடு, துணி முதலிய வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தரும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ஆத்தாரில் ஹரிஜன இலாகாவின் கீழ் ஒரு குறவர் சீர்திருத்தப் பள்ளியும் ஒரு ஹாஸ்டலும் நடத்திக்கொண்டுவருகிறது. அந்த ஹாஸ்டல் சரிவர நடப்பதில்லை. அது சம்பந்தமாக விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக 20 விண்ணப்பங்களுக்கு மேல் எழுதியாகிவிட்டது. ஆனால் இதுவரை அதன்படி தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. இந்த இலாகா ஆபீசர் அவர் சொல்லி அங்கு வந்தபோது இதற்கு தக்க பரிசாரம் செய்வதாக என்னிடம் கூறினார். ஆனால் அதற்கும் இதுவரையும், 6, 8 மாதங்கள் ஆகியும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இந்த ஹாஸ்டல் இருக்கும் நிலை மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அதற்கான தக்க நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI G. NARAYANASWAMI NAIDU:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்த மான்யத்தை ஆதரித்துப் பேசுகின்றேன். நான் ஆதரிக்கும் முறையில் சட்டங்கள் எந்த முறையில் இயற்றப்பட்டாலும் நடைமுறையில் எங்கள் ஜில்லாவை பொறுத்தவரையில் சட்டம் வசதிக்காரனுக்கு வளைந்து கொடுக்கதான் செய்கிறது. பண்ணை ஆள் பாதுகாப்புச் சட்டம் நிலச்சுவானுக்கு ஆதரவு அளிக்கும் சட்டமாக மாற்றப்பட்டு வருகிறது. தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் ஆதரவு அளிப்பவரும், கையில் கடிகாரம் கட்டியிருக்கும் நகர மக்களுக்கு மணிக்கூண்டு கட்டுவரும், தர்ம காரியங்களுக்கு பல ஆயிரம் ரூபாயாக அள்ளிக் கொடுத்துக் கலைக்கும் கலைக்கும் ஆதரவு அளிக்கும் திருபுளந்தான் பண்டார சன்னதி அவர்களை தம்முடைய பரம்பரைய குடிகளை நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றுகிறார் என்றும் மற்றையோர் என்ன செய்வார் என்பதை சபையோரே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தீர்ப்புக் கூறி பல மாதங்கள் ஆகியும் குடிகள் சாகுபடி செய்யும்வரை காத்திருந்து கதிர் அறுக்கும் சமயத்தில் அவர்கள் கழுத்தை அறுக்கும் காரியம் நடைபெற்று வருகிறது. இதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக பரிசாரம் செய்யாவிட்டால் உழவரை காப்பாற்ற நாம் செய்த சட்டமே அவர்களை நாசம் செய்து விடும்போல் தெரிகிறது.

“ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்ட நிலம் ஒதுக்குவதாக சென்ற மூன்று நாளுக்கு வருஷங்களாக சொல்லப்பட்டு வந்தாலும் நடைமுறையில் ஏதோ சொற்பம் செய்து, யானைப்பசிக்கு சோளப்பொறி தெளித்தமாதிரி நாலாயிரம் வீடுகள் கொடுத்துவிட்டோம், 1,500 வீடுகள் கட்டியாகிவிட்டது என்று வருஷ முடிவில் கணக்குச்சொல்லி ஏதோ பலத்த வேலைகள் செய்வதாக விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். என்னுடைய தொகுதி பரித்திக்குடி என்ற கிராமத்தில் சென்ற ஓராண்டுக்குமுன் ரூ. 800 பணம் கட்டியும் அதை கவனியாமல் கேட்ட இடத்தை கொடுக்காமல் கேட்காத இடத்தை காண்பித்து கால தாமதப்படுத்தி வருகிறார்கள். கூத்தக்குடி, கதிருமங்கயலூர் முதலான இடங்களில் மனைக் கட்டுக்காக ஜனங்கள் தவிக்கும் தப்பு சொல்ல முடியவில்லை. சில இடங்களில் ஜனங்களே சர்க்காருக்கு சொற்ப பணம் கொடுக்கக்கூட தயாராக இருக்கிறார்கள்.

“சில இடங்களில் ஹரிஜனங்களுக்கு சுடுகாடுக்கு வசதி கிடையாது. வசதி இருந்தாலும் வழி கிடையாது. வழி இல்லாததால் தவறி வயலில் இறங்கிவிட்டால் அடியும் உதையும் கிடைக்கும். குடிதண்ணீருக்கு வழி இல்லை. பள்ளிக்கூடமோ கிடையாது. பல இடங்களில் வழிக்கு நிலங்களை சுவாதீனம் செய்து கொடுத்தால் ஹரிஜன மக்களே ஏறா போட்டுக் கொள்ள தயாராக இருக்கிறார்கள். சுடுகாட்டு விஷயம் சொல்லத்தர மன்று. ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்ச்சு மாதங்களில் சேரியில் யாராவது இறந்து விட்டால் அவர்கள் படம் சங்கடம் சொல்லமுடியாது. செத்த

[Sri G. Narayanaswami Naidu] [23rd December 1953]

பிரேதத்திற்கு அழுவதா, செல்லும் இடத்திற்கு அழுவதா. அதிகாரிகள் கொஞ்சம் மனது வைத்து ஒத்துழைத்தால் அவர்களுடைய பெரும் பாலான குறைகளைக் தீர்த்துவிட முடியும். மாயவரம் தாலுக்கா, பழவாற்றி ஓரம் உள்ள தாழம்சேரி, பாக்கம் கிராமவாசிகள் பழவாற்றிப் படுகையில் காட்டை அழித்து மேடு பள்ளத்தை சீர்படுத்தி வேலை கொடுக்கப்படாமல் பழி வாங்கப்பட்ட குடிகள் உம்ரை உடம்போடு ஒட்டிக்கொள்ள சொற்ப தானியத்தைச் சென்ற 4 வருஷ காலமாக உற்பத்தி செய்து வந்தார்கள். நிலம் சீர்திருந்தி நிலம் வளமானவுடன் அந்த நிலத்தை பறிப்பது எப்படி அல்லது அந்த நிலத்தை அவர்களுக்கு இல்லாமல் அடிப்பது எப்படி என்று சில நிலச்சுவான்தார்கள் அதிகாரியோடு சேர்ந்து சதி நடத்தி வருவதாகத் தெரிகிறது. தஞ்சை ஜில்லாவில்தான் இந்த அக்கிரமம் என்றால் தென் ஆற்காடு ஜில்லாவும் நான் அதற்கு சளைத்தவனல்ல என்று போட்டி போடுகிறது. விழுப்புரம் தாலுக்கா, கல்பட்டு என்ற ஒரு கிராமத்தில் சென்ற 13 வருட காலமாக ஹரிஜனங்கள் புறம்போக்கு நிலத்தை சாகுபடி செய்து வந்தார்கள். நாட்டில் பஞ்சம் இருக்கிறது. அதைப்போக்க உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும் என்ற யோஜனை அதிகாரிகளுக்கு வந்தது. உடனே மிராசுதார்கள் மாட்டை எல்லாம் ஒட்டி பயிரில் விட்டு பூராவையும் மேய்த்துவிட்டார்கள். கொஞ்சம் நஞ்சமிருக்கும் மிச்ச பயிரையும் மேய்க்க 1953-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 24-ம் தேதி நல்ல நான் பார்த்து இருக்கிறார்களாம். இந்தக் குறைகளை அவ்விடத்து ஜனங்கள் ரெவின்யூ மந்திரியிடத்திலும், கால் நடை மந்திரியிடத்திலும், ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரியிடத்திலும் தெரிவித்தார்களாம். முன்னடியானே கேட்காமல் சாமியிடத்தில் வரம் கேட்கப் போனதற்கு பலன் பயிர் அழிந்ததுதான்.”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“இது சம்பந்தமாக மந்திரியிடம் மனு கொடுத்து இருக்கிறது.”

SRI G. NARAYANASWAMI NAIDU :—“பொதுவாக அதிகாரிகளிடத்தில் சிறப்பாக தஞ்சை ஜில்லாவிலும் அதிகாரியிடத்தில் தனியாக ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவி இருக்கிறது. மந்திரியை போய் பார்த்து ஏதாவதும் சொல்லி விட்டால் அந்தக் காரியத்தை நேர் விரோதமாக செய்தால்தான் அதிகாரிகளுக்கு திருப்தி ஏற்படுகிறது. அதிகாரிகளை அடிக்கடி அணுகுவது தவறானது என்பது நமது கட்சிக் கட்டுப்பாடு, எண்ணப்போன்ற சட்டசபை மெம்பர்களை, அதிகாரிகள் கோணல் பார்வைவுடன் வேரொருவர் இட வர்ணக் கண்ணாடியில் பார்க்கிறார்கள். சட்ட ரீதியாக சட்ட சபை மெம்பர்கள் மந்திரியிடம் சொல்லலாம், அல்லது சட்ட சபையில் பேசலாம். இதாக்காக அதிகாரிகள் கோபித்துக்கொள்ளாதிருக்க ஒரு ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும். நாம் செய்த காரியங்கள் நல்ல காரியங்களாக இருந்தாலும் காலம் தாண்டி செய்வதின் காரணமாக பலன் இல்லாமல் போகிறது. உலக சூழ் நிலையின் காரணமாக தலைவர்களுடன் மக்கள் வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் காரணமாக தப்பான எண்ணங்களினால் நல்ல காரியமாயினும் காலம் தாண்டி செய்வதால் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

“ஒரு சிறு யோசனையை இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கொள்ளிடம் லோயர் அணைக்கட்டுக்கு மேல்புரம் தண்ணீரால் நான்கு புறமும் சூழப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரா நிலம் இருக்கிறது. நூற்றுக் கணக்கான வருஷங்களாக காவேரிதான் கொண்டுவந்த வண்டலை தன் தங்கை கொள்ளிடத்திற்கு அளித்து அணைக்கட்டின் மறியலால் அதுமேல் பாகத்தில் தேங்கி திட்டாக இருக்கிறது. இந்த வளமுள்ள நிலம் ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லாமல் காட்டில் எரித்த நிலவாக இருக்கிறது. அபூர்வமாக வரும் வெள்ளத்தை தவிர பாக்கி காலங்களில் இந்த நிலத்தின் சொர்ணவாரி, பாசமதி, கார் ததலிய குறுங்கு கால் பயிர்களைப் பயிர் செய்தால் அமோகமான கண்டுபுத்தல் கிடைக்கும். நூற்றுக் கணக்கான குடும்பங்களும் பிழைக்கும். கொள்ளிடத்திற்கு கீழ்ப்பகுதியில் அணைக்கட்டிலிருந்து கசிந்துவரும் தண்ணீர் ஒரு டம்ளர் ஜலம் கூட பிரயோஜனம் இல்லாமல் சமுத்திரத்திற்குச் செல்லுகிறது. இதைத்

23rd December 1953] [Sri G. Narayanaswami Naidu]

தடுத்தோ; குழாய் மூலமாக மேடேத்தியோ சாகுபடி செய்ய சர்க்கார் வசதி செய்தால் பூண்டும் புனலும், முண்டும் புதரும், மண்டிக்கிடக்கும் கொள்ளிடப் படுகை நல்லதோர் உற்பத்தி நலமாகும். இதை உழவரின் நிலப் பிரச்சனையும் ஓரளவு தீரும். குடிகள் கூட்டுறவு முறையில் ஒன்று சேர்ந்து இதை சாகுபடி செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி முன்னதாக மனுக்கள் மந்திரிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அசாதாரணமாக வெள்ளத்தாலோ வேறு எதாலோ தடங்கல் ஏற்பட்டு நிலம் தேவையானபோது நிலத்தை சர்க்கார் திருப்பிப் பெறலாம் என்ற உரிமையோடு இந்த நிலத்தை குடிகளுக்கு அளிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. R. VISWANATHAN :—“ கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன முன்னேற்றம் என்கிற தலைப்பின் கீழ் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட மானியத்தின் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசவிரும்புகிறேன். 3-49 p.m.

“ பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு அரைச் சம்பளச் சலுகை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், பல பள்ளிக்கூடங்களிலே அந்த சம்பளச் சலுகைக்கு அறுகதை உள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய சான்றுகளைக் கொடுத்தாலும்கூட, அரைச் சம்பளச் சலுகை கொடுப்பதில்லை. அந்தப் பள்ளிக்கூடம் புதிதாக துவக்கப்பட்டிருக்கிறது; கட்டிட நிதி சேகரிக்கவேண்டியிருக்கிறது என்ற காரணங்களைக் காட்டி உண்மையில் அறுகதை உடையவர்களுக்கு அரைச் சம்பளச் சலுகை மறுக்கப்படுகிறது. அம்மாதிரி விஷயங்கள் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்படப்போது சர்க்கார் உண்மையான புகாரைக் கொண்டுவந்தால் விசாரிக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையில் நான் ஒரு உதாரணத்தை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“ சிதம்பரம் தாலுக்காவில் ஸ்ரீ முஷுண்ம் செட்டியார் ஹைஸ்கூலில் 100 மாணவர்களுக்கு குறையாது அரைச் சம்பளத்திற்கு அருகைக்கான அத்திட்டிப் பததரங்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்திருந்தாலும் கூட, அரைச் சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படாது மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விஷயத்தைச் சர்க்கார் விசாரித்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“ வன்னிய குலக்ஷத்திரிய வகுப்பார் என்பவர்கள் பட்டையாட்சி என்று நடைமுறையிலே அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு, சேலம் தஞ்சாவூர், திருச்சி ஜில்லாக்களில் இருக்கிற பட்டையாட்சிகளுக்கு 1949-ல் குற்ற பரம்பரைச் சட்டம் எடுக்கப்பட்டபோது, இந்த சட்டத்திற்கு உட்பட்டு இருந்தவர்களுக்கு முழு சம்பளச் சலுகை உண்டு என சட்டம் பிறப்பிக்கப் பட்டது. அந்தச் சட்டமானது ஒரு சுற்றறிக்கை மூலம் எல்லா பள்ளிக் கூடங்களுக்கும், கல்வி நிலையங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. அந்தச் சுற்றறிக்கையில் கண்டபடி, அந்த வட்டாரத்திலுள்ள மக்கள் தங்களுக்கு முழுச் சம்பளச் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று கல்வி நிலையங்களுக்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள். நீங்கள் வன்னியகுலக்ஷத்திரியர்கள் என்று உங்களுடைய மனுக்களிலே எழுதி இருக்கிறது. பட்டையாட்சி என்று எழுதிக் கொடுக்கவில்லை, ஆகையால், இந்தச் சலுகை கிடையாது என்று மறுத்துவிட்டு, இருந்தாலும் நாங்கள் மேல் அதிகாரிகளுக்கு எழுதித் தெரிந்துகொண்டு அந்தச் சலுகையை உங்களுக்குத் தருகிறோம் என்று கல்வி நிலையத்தின் தலைவர்கள் சொன்னார்கள்.

“ அந்தச் செய்தியை கல்வி இலாகா தலைவர்களுக்கு அனுப்பி ஒரு ஆண்டு ஆகிறது. அதே சமயத்தில் இந்தச் சபையில் ஒரு கேள்வியும் கேட்டு இருந்தேன். வன்னியகுலக்ஷத்திரியர் குற்ற பரம்பரைச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டவர்களுக்கு சலுகை உண்டா என்று கேட்ட கேள்விக்கு சட்ட மந்திரியானவர்கள் சென்ற ஜூலை மாதத்தில் பதில் சொல்லும் போது சிறு பள்ளிக்கூடங்கள் முதல் கல்லூரிகளை அவர்களுக்கு அவ்விதமான முழுச் சலுகை உண்டு என்று கூறினர். ஆனால் அந்த வட

[Sri K. R. Viswanathan] [23rd December 1953]

பாரத்தில் போய்ப் பார்க்கிறபோது, அந்த மக்களுக்கு முழுச் சம்பளச் சலுகை கொடுக்கப்படவில்லை. சட்ட சபையில் மந்திரி அவர்கள் சொன்னாரே, ஆனால், உண்மையில் ஏன் சலுகை கொடுக்கப்படவில்லை என்று மறுபடியும் சர்க்காருக்கு எழுதிக் கேட்போது, சட்ட மந்திரியானவர் உங்களுக்கு பதில் சொல்வதற்காக அப்படிச் சொன்னார். இப்பொழுது சம்பளத்தை நீக்குவதற்கு கல்வி இலாகா மந்திரியவர்கள் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்று பதில் வந்தது. முன்னைய கல்வி மந்திரியை நேரில் கேட்டேன். கல்வி இலாகா தலைமை அதிகாரியைக் கேட்டேன். ஆறு மாதங்களாக யோசனையில் இருக்கிறதேயொழிய வேறொன்றும் நடைபெறவில்லை. அங்கு மாணவர்கள் நிலையில் இருக்கிறார்கள். நாட்டிலிருந்த பஞ்சத்தின் காரணமாக கொஞ்சம் இருந்த பணத்தைக் செலவு செய்துவிட்டு, சம்பளம் கட்ட வழியில்லாது பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் பல மாணவர்கள் வெளியே வந்திவிட்டார்கள். நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டார்கள். இதை விரைவிலே யோசித்து முடிவு கட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டால் நத்தை வேகத்தில் நகருகிறது சர்க்கார் நிர்வாகம். அரசாங்க நிர்வாகத்தில் இருப்பவர்கள் உண்மையிலேயே வேகமாகப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதை அவசரமாக கவனிக்கவேண்டுமென்று கல்வி மந்திரி அவர்களையும், நிதி மந்திரி அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஸ்ரீமுஷணத்தில் பிற்போக்கு வகுப்பினருக்காக ஒரு மாணவர் விடுதி 1951 ஜனவரியில் அமைக்கப்பட்டு நடந்து வருகிறது. அது நல்ல முறையில் 40 மாணவர்களைக்கொண்டு, மற்றும் ஹரிஜன மாணவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. ஜில்லா அதிகாரியானவர் இரண்டு மூன்று தடவை மாணவர் விடுதிக்குச் சென்று பார்த்து நற்சாட்சிப் பத்திரம், அளித்திருக்கிறார். ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்குத் தலைவராக இருக்கும் டைரக்டர் ஆப் ஹரிஜன் வெல்பேர் அவர்களை ஒரு ஆண்டு காலத்திற்குள், 10, 15 தடவை நான் சென்று பார்த்திருக்கின்றேன். மந்திரி அவர்களையும் பார்த்துச் சொன்னேன். மந்திரியைக் கேட்கும்போது, டைரக்டர் பார்த்த வேண்டுவன் செய்வார் என்று சொல்வார்: டைரக்டரைப் பார்க்கும்போது, நான் அரசாங்கத்திற்கு எழுதியிருக்கிறேன் என்று சொல்வார். இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் கடிதப் போக்கு வரத்து நடந்துகொண்டிருக்கேயொழிய, உண்மையாக உதவி செய்கின்ற முறையில் காரியங்கள் நடப்பதில்லை. இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் ஏன் சரிவர அந்தக் காரியங்களுக்கென செலவு செய்யப்படாமல், காலத்தில் உபயோகப்படாமல், இருக்கிறதென்பது புரியவில்லை. மாணவர் விடுதியை நடத்தி வரும் பெரியவர் எனக்கு ஒரு முடிவான கடிதமாக எழுதியிருக்கிறார். சட்ட சபைக்கு முன்னே வந்து, உண்ணாவிரதம் இருக்கலாமா? என்று எழுதியிருக்கிறார். இந்த அளவில் அவ் விஷயமிருக்கிறது. அதையும் கவனித்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ஹரிஜனர் எனப்படும் தீண்டாதவர்களின் நிலை கிராமங்களில் ஒரு அங்குலம்கூட முன்னேறியதாகத் தெரியவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிலையை உயர்த்தவேண்டுமென்று 1933-இலே மகாத்மா காந்தியடிகள் பட்டினி கிடந்தார். இளைஞர்கள் அவர் காட்டிய அவ்வுழியைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டுமென்றும், தொண்டாற்றவேண்டுமென்றும் உள்ளத்திலே தோன்றிற்று. அதற்குப் பிறகு, அந்த இயக்கம் ஒரே படுக்கையாய்ப் படுத்துவிட்டது என்று சொல்லலாம். இன்றைக்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் அதனால் பெருமைப் படுகிறார்கள். எதற்காக தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அந்தத் தியாக உணர்வு போய், ஓரளவுக்கு அரசியல் நோக்கம் மாத்திரம் கொண்டவர்களாக, தங்களுடைய நலத்தை மட்டும் கவனிப்பவர்களாக மாறிவிட்டார்கள். உண்மையிலேயே ஹரிஜன மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற அந்த நோக்கம் காங்கிரஸ்காரர்களிடம் தற்பொழுது இல்லை. நம்மில் பலர் இந்த விவாதத்

23rd December 1953] [Sri K. R. Viswanathan]

தில் பங்கெடுத்துக்கொண்டோம். சட்ட சபையில் நாம் பேசுவதை விட்டு விட்டு உண்மையிலேயே அங்கத்தினர்கள்—எதிர்க் கட்சியாக இருந்தாலும்சரி, காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்தாலும்சரி—எல்லோரும் நாட்டுப்புறங்களில் சென்று நம்முடைய தொண்டுகளை ஆற்ற வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI S. RAMASAMI NAIDU :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, பள்ளத்தாக்கிலிருந்து படிப்படியாகத் துறத்தப்பட்ட ‘பள்ளர்’ களும் பாசன வசதியுள்ள நிலங்களில் நல்லபடியாக விவசாயம் செய்து பின் ‘அய்யர்’ ‘பரம்’ ஆன ‘பரையர்களும்’ தெலுங்கு நாட்டிலிருந்து இந்த நாட்டுக்கு தெலுங்கர்களுடன் நம் நாட்டிற்கு வந்த ‘சக்கிலியர்களும்’ இன்று பெரும்பான்மை ஹரிஜன மக்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள்.

3-55
p.m.

“தமிழ்நாட்டு, பண்டைய மக்கள் வைத்திருந்த நிலங்கள் அனைத்தையும் படிப்படியாக பெரியகுலம் என்று சொல்லக்கூடிய உயர்ந்த குலத்திலிருந்தவர் ஒருவரின் ஒருவராக மொத்தத்தில் சதி செய்து கையற்றிக் கொண்டுவிட்டதால் ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் இல்லாதபடி செய்துவிட்டோம். அவர்கள் உழைப்பினாலே இன்று மேல் குலத்தவர்கள் நல்லபடியாக வாழ்கிறார்கள். கீழ் குலத்தவர்களை இன்று உயர்த்தவேண்டியது நாட்டில் பிறந்த மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும். சர்க்கார் கடமை மட்டுமல்ல. மக்களின் சார்பாக நடத்தப்படும் சர்க்கார், ஹரிஜன மக்களை சமுதாய அமைப்பில் முன்னேற்றுவதற்கு என்னென்ன வசதிகளைச் செய்திருக்கிறார்களென்பதையும், அந்த வசதிகளை ஹரிஜன மக்கள் எந்த வகையில் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பதையும் பற்றி பரிசீலனை செய்ய இது இடமும் அல்ல; அதற்குரிய நேரமும் அல்ல.

“எதோ பல நல்ல காரியங்களை இன்றைக்கு சர்க்கார் செய்திருக்கிறார்கள். அதில் கூடிய மட்டும் ஹரிஜனங்கள் பங்கெடுத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். என்றாலும், சர்க்காராலே மற்ற போது ஜனங்களாலோ செய்யப்பட்ட சலுகைகளும் போதாது. அதை ஹரிஜனங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் தன்மையும் போதாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஹரிஜனங்களுக்கு இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் நல்ல முறையில் நடைபெறுகிறபதும், அவர்களுக்கு ஹாஸ்டல்கள் கொடுக்கப்படும், அதை வெகுவகைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் இருப்பதும் என்ன காரணத்தினால் என்று தெரியவில்லை. அதற்காக நான் அவர்களைக் குறைகூற முன்வரவில்லை.

“மேல் குலத்தார்கள், கீழ் குலத்தவர்களை உயர்த்தவேண்டியது தங்களுடைய கடமையென்று கருதவேண்டும். மேல் குலத்தார், தங்களுக்குள்ளேயே இருக்கும் வைரத்தைப் படிப்படியாகக் களையாமல் இருக்கும்போது, எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அடிப்படையில் இருக்கும் ஹரிஜன மக்களைமட்டும் இவர்கள் எந்த வகையில் சமுதாயத்தில் முன்னேற்றமடையச் செய்ய முடியும் என்பது எனக்கு சந்தேகமாகத்தான் இருக்கிறது.

“நம் நாட்டில் ஐந்து விதமான ‘ல்’ கள் இருக்கின்றன என்று வேடிக்கையாகச் சொல்வது உண்டு. கப்பல், ரயில், ஹாஸ்பிடல், ஹாஸ்டல், ஸ்கூல், ஆக ஐந்து இடங்களிலும் ஜாதி வித்தியாசத்தைக் காட்டக் கூடாது என்று சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். பக்கத்தில் யார் வந்து உட்கார்ந்தாலும், யார் கையால் மருந்து கொடுத்தாலும், வித்தியாசமில்லாமல் எல்லோரும் சமமாக இருக்கவேண்டுமென்ற ஒரு கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதனால், இந்த ஐந்து ‘ல்’ களினால் கொஞ்சம் சமத்துவம் ஏற்பட்டு இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும்.

“எங்கெல்லாம் மேல் குலத்தவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கக்கூடாது என்று கட்டாயமாக விதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

[Sri S. Ramasami Naidu] [23rd December 1953]

கீரோமோ, அங்கெல்லாம், ஜாதி வித்தியாசம் காட்டப்படாமல், சமமாக எல்லா இனத்தவர்களும் தாராளமாக ஹரிஜனங்களிடம் அளவளாவி வந்திருக்கிறார்கள்.

“சென்னை நகரம் போன்ற இடங்களில், தண்ணீர் குழாயிலிருந்து ஹரிஜனங்கள் முதலில் தண்ணீர் எடுத்துவிட்டார்கள் என்ற காரணத்திற்காக, மேல் குலத்தவர்கள் தொடராமல் போவதில்லை. அதேபோல் மற்ற இடங்களிலும், காரியங்களிலும் மேல் குலத்தவர்கள் தீராத, என்று ஏற்பட்டால், ஹரிஜன சமத்துவத்தை ஒத்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

“கீழ்நிலையில் இருக்கும் குலத்தவர்கள் மேலே வரவேண்டுமானால், மேல் குலத்தவர்கள் தாராளமாக அவர்களுடன் பழகுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்த வேண்டியது மிக அவசியமாக இருக்கின்றது. அதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் பல இடங்களில் கிடைக்கின்றன என்றாலும்கூட, எனக்கு ஒரு புதிய யோசனையும் தோன்றுகிறது.

“மேல் குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் கீழ் குலத்துப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும்; அதேபோல், கீழ் குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் மேல் குலத்துப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதற்கும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும். இம்மாதிரி கலப்பு மணம் செய்துகொண்டவர்களுக்குத்தான் சர்க்காரில் முதல் முதல் உத்தியோகம் என்று ஒரு கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தினால் இந்த வித்தியாசங்கள் மறைந்து விடும். (சிரிப்பு.) இவ்விதம் சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் ஒருவரை மேல் குலத்தில் பிறந்த ஒருவருடன் சேர்த்து, அப்பேர்ப்பட்டவருக்கு சர்க்காரில் உத்தியோகமும் கொடுத்தால், அந்த தம்பதிகள் ஜீவனத்திற்கு மிக அனுகூலமாக இருக்கும்.

“இப்படி கலப்பு மணம் செய்தால், காதல் இல்லாமல் போய் விடுமோ என்று எண்ண வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பிராமணர்கள், வேளாளர்கள், நாயுடுகள், படையாட்சி, இன்னும் மற்ற ஜாதிகளில், தங்கள் தங்கள் ஜாதிக்குள்ளேயேதான் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருந்தபோதிலும்கூட, காதல் மணம் நடைபெறுவதுபோல், இந்த கலப்புமணங்களிலும் காதல் மணம் ஏற்படக்கூடும். எந்தக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தபோதிலும் காதல் தானாக ஏற்படும். இது நம்முடைய நாட்டின் கொள்கை. மேலே சொன்ன யோசனையின் பிரகாரம் கலப்பு மணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருந்தாலும், காதல் ஏற்படாது என்று சொல்வதற்கில்லை.

“நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்குமானால், இவர்களே இதற்கான ஒரு சட்டம் இயற்றலாம். அல்லது, மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி, இதற்கான ஒரு சட்டத்தை இயற்றலாம். அதாவது, இனிமேல் நம் நாட்டில் நடக்கும் கலியாணங்கள் அத்தனையும் ஹரிஜனக் கலப்பு மணங்களாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்ற முறையில் ஒரு சட்டத்தை இயற்றினாலொழிய இந்த ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிய முடியாது. இம்மாதிரி ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்தால், வெகுசீக்கிரத்தில் ஒருவன் உயர்ந்தவன், மற்றவன் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணத்திற்கு இடமே இல்லாமல் போய் விடும். ஆகவே, இந்த யோசனையை சர்க்காருக்கு சமர்ப்பிக்கின்றேன். காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஹரிஜனங்களுக்கு ஊழியம் செய்யும் இந்த நாட்டிலுள்ள அத்தனை பேர்களுக்கும் இதை நான் சமர்ப்பிக்கின்றேன். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, இதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவோமேயானால், நாட்டிலே இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் மறைந்தொழிந்துவிடும். இந்த நாட்டிலுள்ள ஹரிஜனங்களெல்லோரும் இந்த நாட்டிற்கு பிரயோஜனமாகக் கூடியவர்கள். இவர்களும் மற்ற எந்த ஜாதியாரையும் விடத்தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல, என்ற எண்ணமானது ஏற்பட்டு, ஜாதிமதமற்ற ஒரு சமுதாயத்தை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்த முடியும். ஆகவே இதற்கான காரியங்களைச் செய்ய எல்லோரும் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மான்யத்தை ஆதரித்து, என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கின்றேன்.”

23rd December 1953]

*** SRI P. G. MANICKAM :—**“மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே ! எனக்கு முன் பேசிய எதிர்க்கட்சியில் உள்ளவர்களும், சர்க்கார் கட்சியில் உள்ளவர்களும், ஹரிஜனங்களுக்கு என்ன தேவை என்பதை சொல்லிவிட்டார்கள். ஹரிஜன முன்னேற்றம் நடக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பத்திற்காக இந்த நிலைமைக்கு பாடுபட்டவரை இயற்கையாகவே முன்னேற்றமடையும் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்களென்று நினைக்கிறேன். 1923-ம் வருஷம் காங்கிரஸில் தீண்டாமை சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. காங்கிரஸின் சட்டதிட்டங்களிலே இரண்டாவது நிபந்தனையாகப் புகுத்தினார்கள். உண்மையான ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய காரியங்கள் ஒன்றல்ல ; இரண்டல்ல ; எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களை மற்றமாகாணத்துக்குப் பின்வாங்காமல் நம்முடைய காங்கிரஸ் ஆட்சியில் செய்தார்கள். சென்னைசர்க்கார் தீண்டாமை ஒழிப்புக்குப் பாடுபடுவதற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த திட்டத்தின் சம்பந்தமாகத்தான் ஹரிஜனங்கள் எமாற்றம் அடைந்தார்கள். இத்திட்டம் சரியானபடி நடக்காமல் எடுத்துவிட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது. 1947-ம் வருடம் சென்னைசர்க்காரால் கொண்டுவரப்பட்ட தீண்டாமை ஒழிப்பு சட்டமும் இறந்துவிட்டது. அந்த ஒரு கோடி ரூபாய் ஹரிஜனங்களுக்காக வீடுகட்டவோ, குடிதண்ணீர் வசதிசெய்து கொடுக்கவோ முக்கியமான காரியங்களை செய்யவோ உபயோகிக்கப்படவில்லை, தற்போது ஒதுக்கப்படும் தொகையையாவது நியாயமான முறையில் செலவழிக்க வேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஹரிஜனங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை வருஷாவருஷம் பட்ஜெட்டை சரி கட்டுவதற்காக சென்னை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த ஒரு கோடி ரூபாயும் முடிவற்றது. அந்த ஒரு கோடி ரூபாயும் வேறு வேறு இனங்களுக்கான ஹரிஜன முன்னேற்றத்துக்காக செலவழிக்கப்பட்டது. தற்போதய பட்ஜெட் தொகையிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். 5 லட்சம் ரூபாயானது ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகட்டிக்கொள்ளவும் சுகாதார வசதி செய்துகொள்ளவும் போதுமானதாயில்லை.

“இந்த பட்ஜெட் தொகையிலிருந்து குறிப்பாக பிற்போக்கான நிலைமையிலிருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவும் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கவும் சுகாதார வசதிகள் கல்வி வசதிகள் செய்துகொடுக்கவும் செலவழிக்கப்படவேண்டும். இன்னும் கிராமங்களிலே தீண்டாமை ஒழிக்கப்படவில்லை. ஜாதி விரிந்துக்கொண்ட சமமாகவாழ மாஜாதி விரிந்துக்கொண்ட மத்தியிலே வீடுகள் கட்டித்தரவேண்டும். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் பட்டா நிலங்களிலே ஹரிஜனங்கள் அநேக இடங்களிலே வசித்து வருகிறார்கள் ; இந்நிலங்களை ஹரிஜனங்களுக்கு இனமாக கொடுப்பதற்குச் சர்க்கார் சட்டம் செய்தால் ஹரிஜனங்கள் ஓரளவுக்கு சுகமாய் வாழ்வதற்கு நலமாயிருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

***SRI S. ARUMUGAM :—**“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே ! ஹரிஜன மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மானியத்தில் வெகு விளக்கமாக அதற்கு என்ன வேண்டும் என்பதையும் பல மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். அது வரவேற்கக் கூடியதுதான். ஆனால் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் ஜனங்களுக்கு பல திட்டங்கள் போட்டு பலவிதமான நன்மைகளைக் செய்து வருகிறார்கள் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது.

“மகாத்மா காந்திஜி ஹரிஜனங்களுக்கு பாடுபட்ட காலத்திலிருந்து தற்காலம்வரை ஹரிஜனங்கள் எவ்வளவோ முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. கல்வித்துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் அரசாங்க உத்தியோகத்திலும் பல வித சலுகைகள் காட்டப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இன்னும் எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். அதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியில்லா விடில் நன்றிகெட்டவர்கள் ஆவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் ஹரிஜனங்களைப்பற்றி பேசும் பொழுது, ஹரிஜனங்களுக்குள்ளேயே ஜாதி வித்தியாசம் பார்த்து உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னதை பலமாக நான் கண்டிக்கிறேன்.

[Sri S. Arumugam] [23rd December 1953]

“மத்திய அரசாங்கத்தில் மந்திரியாக வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமான் ஜகன் ஜீவன்ராம் ஒரு ஹரிஜனப் பிரதிநிதி என்பதற்காகவே நாங்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அதுபோலவே நமது கனம் ராஜாஜி அவர்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு மூன்று ஆர். டி. ஒ. வேலைகளை கொடுத்திருக்கிறார். இரண்டு ஸ்தானங்கள் பி. ஏ. படித்த ஆதிதிராவிடர்கள், மற்றொன்று எஸ். எஸ். எல். லி. பரீட்சையில் தேறிய அருந்ததியருக்கு கொடுத்திருக்கிறார். அவர்தான் நமது அங்கத்தினர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமான் எச். எம். ஜகன்னாதம் அவர்களுடைய புதல்வர். அவர் எஸ். எஸ். எல். லி. படித்தவராக இருந்தபோதிலும் அவருக்கு ஒரு கெசட் ஆபீஸர் வேலை அளித்திருக்கிறார். அப்படி தனிப்பட்ட சலுகை ஹரிஜனங்களுக்கு காட்டியிருப்பதற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்காக எல்லோரும் சந்தோஷப்பட்டுவெண்டியது அவசியந்தான்.

“நமக்குள்ளேயே ஜாதி வித்தியாசங்கள் ஏற்படுத்தி பிரித்துக் காட்டாமல் எல்லோரையும் ஒரே இனமாக கருதவேண்டுமென்று எல்லா ஹரிஜனங்களையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

ஸ்ரீ கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் பேச ஆரம்பித்தார்.

SRI T. P. ELUMALAI :—“அங்கத்தினர்கள் அதிகமான பேர்கள் தமிழிலேயே பேசியிருப்பதால் நமது கனம் பிரதமர் அவர்களும் தமிழிலேயே பேசினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.”

SRI R. S. ARUMUGAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே ! இன்னும் சில ஹரிஜன மெம்பர்கள் பேச இருப்பதனால் அவர்களுக்கும் பேச அவகாசம் அளிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“நமது கனம் பிரதமர் அவர்கள் பேசியபிறகு இன்னும் சில அங்கத்தினர்கள் பேசுவார்கள்.”

*** THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—**“கனம் அக்கிராசனர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் அதிகமாகப் பங்கு எடுத்துப்பேசியவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்பது அனைவரும் பார்த்த விஷயம். அந்தமாதிரி ஹரிஜனங்களே பேசிக் கொண்டிருந்தால் மற்றவர்களுக்கு இதில் அக்கரை இல்லையென்று தோன்றும் என்பதற்காக ஹரிஜனங்கள் அல்லாதவர்களும் சிலர் பேசினதைக் கண்டு நான் மகிழ்கிறேன். அதே காரணமாகத்தான் நானும் வெறுமனே உட்கார்ந்துகொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் என்னுடைய பழைய அக்கரை குறைந்து போயிற்று என்று சிலர் எண்ணுவார்கள் ; ஆகையால்தான் நானும் பேசுகிறேன் என்பதை வணக்கமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். பிறகு மந்திரி அவர்களும், மற்றவர்களும் பேசுவார்கள். அதுதான் முக்கியம்.

4-13
p.m.

“ஒரு விஷயத்தை நான் முதலில் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த ஹரிஜனங்களைப் பற்றி வெகுகாலமாக நான் பாடுபட்டேன் என்று சிலர் எடுத்துச்சொன்னார்கள். என்னுடைய புகழ் இப்போழுது விவாதத்தில் இல்லை ; அல்லது நான் செய்ததைப் பற்றி நன்றி காட்ட வேண்டும் என்பதும் அவசியம் இல்லை. அவசியம் நான் அதை ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், எனக்கு இதில் அனுபவம் உண்டு என்பதற்காகத்தான். அதை ஒரு அத்தாட்சியாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தவிர இந்த சிக்கல்கள், இந்த விஷயங்கள், இந்த கஷ்டங்கள் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாதவைகள் அல்ல. என்னுடைய அனுபவத்தில் எனக்குப் பூரண நினைவு உண்டு. இந்தச் சர்க்காருக்கு இன்று நான் தலைமை வகித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியினால் நான் ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளை அறியாமல் இருக்க மாட்டேன் ; அதற்கு வேண்டிய அனுபவம் எனக்கு இருக்கிறது ; அந்த அனுபவத்தை உபயோகப்படுத்தி நான் அதிகமாக செய்துவிட்டேன் ; ஆகையால் புகார் செய்யக்கூடாது என்று சொல்வது நியாயமல்ல.

“இந்த சிக்கல் எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமென்று சொன்னேன். முதல் முதல் இந்த விஷயம் தீண்டாமை ஒழிப்பு என்பதாக இருந்தது. இப்போது நான் சொல்வேன், அநேகமாக இது தீண்டாமை ஒழிப்பு

23rd December 1953]

[Sri C. Rajagopalachari]

பிரச்சனை அல்ல. வறுமை ஒழிப்பு என்ற பிரச்சனையாகத் தான் மாறி விட்டது. இந்த தீண்டாமையைப் பற்றி ஜனங்கள் மறந்தே விட்டார்கள். தீண்டாதார் என்று சொல்லப்பட்ட வகுப்புகளிலிருந்து பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும், முக்கியமாக சட்டசபை மெம்பர்களும் வரும்படி ஏற்பட்டுவிட்ட படியினால் உலகம் அந்தத் தீண்டாமையை ஒருபுறம் தள்ளியாய் விட்டது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். எனினும் என் அனுபவத்தை நான் மறக்கமுடியாது. கிராமாதிரங்களில் இன்னும் ஜாதி வித்தியாசங்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஹரிஜனங்களைப் பற்றி மாத்திரம் அல்ல, எல்லா ஜாதிகளிலும் வித்தியாசங்கள் தீவிரமாக இருப்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. எல்லாம் ஒழிந்துபோனால் இதுவும் நாளைவில் ஒழிந்துபோகும். இதுமட்டும் ஒழிந்து மற்ற ஜாதி வித்தியாசங்கள் அப்படியே இருக்க வேண்டுமென்று கூறுவது நடைபெறாத காரியம். ஒருபுறம் ஜாதி வித்தியாசம் போக வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், அதை யாரும் மறக்காமல் இருக்க ஏற்பாடுகள் எல்லாம் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டே வருகின்றன. ஆகையால் ஜாதியை யாரும் மறக்க முடியாது. அந்த ஜாதியை மறக்காமல் இருக்கிறவரை இந்த ஜாதியை யாரும் மறக்க மாட்டார்கள்.

“ஸ்ரீமான் ராமசாமி நாபுர அவர்கள் இந்த வித்தியாசம் போக வேண்டுமானால் விவாக முறையில்தான் போகமுடியுமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன முறையில் தான் நானும் பலநாள் இதைப் பற்றி கதறிக்கொண்டிருக்கிறேன்; பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். தங்களுடைய ஜாதி மக்கள் முன்னேற வேண்டுமென்ற ஆசை வேறு; ஜாதியை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை வேறு. ஒன்றுக்கொன்று முரண் என்று கூட சொல்லலாம். ஆகையால் ஜாதி வித்தியாசம் ஒழியவேண்டுமானால் விவாக முறையில் நம்முடைய நாட்டில் நடத்தி முடிக்க வேண்டுமே தவிர உத்தியோகம் கொடுத்தல் போன்ற முறைகளாலும், யுக்திகளாலும் முடியாது என்பது என்னுடைய திடமான பயம்.

“ஜாதி வித்தியாசங்கள் போவதற்கு விவாகங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று ஸ்ரீமான் ராமசாமி நாபுர அவர்கள் சொன்னார். ஆனால் அவர்கள் சொன்னதில் ஒன்றை நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. அவர்கள் மன்னிக்க வேண்டும். ‘உத்தியோகம் கொடுக்கிறோம், விவாகம் செய்து கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்வது நியாயமும் அல்ல, ஒழுங்கும் அல்ல. அது முடியாத காரியம். அது வித்தியாசங்களை வைத்துக்கொண்டு விவாகம் செய்துகொண்டால் அவர்களுக்கெல்லாம் கலெக்டர் உத்தியோகமோ, இல்லை இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகமோ கொடுக்க முடியுமா? அதற்காக விவாகம் செய்து கொள் என்று ஜனங்களுக்குச் சொன்னால் அது சொல்லக்கூடிய பேச்சா? சலுகைகளைக் காட்டுவதற்கு அநேகவித வழிகள் உண்டு; உத்தியோகம் தருவது அந்த வழியல்ல. இந்த விஷயத்தில் சமமான யோக்கியதை இருந்தால், அதற்கு முன் இந்தமாதிரி விவாகம் செய்து கொண்டிருந்தால் அவர்களுக்கு சொல்லலாம் ஏதாவது சலுகை காட்டலாமே தவிர, விவாகம் செய்துகொண்ட காரணத்திற்காக என்று சொன்னால் அது நியாயமாகாது. (சிரிப்பு). உத்தியோகச் சலுகை என்றால் வீட்டிற்குள்ளும் சண்டை சச்சரவு ஏற்படும். “என்னால் தானே உத்தியோகம் கிடைத்தது” என்ற பேச்சு கிடைக்கும். (ஒரே சிரிப்பு). இந்த மாதிரி யுக்திகள் இந்தப் பெரிய நாட்டில், பெரிய ஜன சமூகத்தில் நடக்காத காரியம். வம்சம், குலம் என்பது இல்லாமல் இரு ஜாதிகள் யுக்தியான முறையில் விவாகம் செய்துகொள்வது என்று வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். உலகத்தில் எப்படியெல்லாம் காரிங்கள் சரியவேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டுமே தவிர, இந்தமாதிரி அதியுக்தியான காரியங்களால் ஒன்றும் நடக்காது. ஜாதி வித்தியாசம் போவதற்கு இந்த விவாகங்கள் ஒரு அடிப்படையான முறை. அவர்களும் சொன்னார்கள்; என்னுடைய நோக்கத்தை நானும் சொன்னேன். அங்கத்தினர்கள் இதைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், விவாகம் தான் இதற்கு அடிப்படை என்கிறபோது குழப்பம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது. என் நோக்கத்தைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

[Sri C. Rajagopalachari] [23rd December 1953]

“ஹரிஜனங்களுக்கு ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று ஒருவர் பின் ஒருவராக பல மெம்பர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் சொன்னது வறுமை பற்றியே ஒழிய, ஜாதி ஒழிப்பு பற்றி அல்ல. இது ஒரு ஜாதிக்கு மட்டும் ஏற்ற விஷயமல்ல. எல்லா ஜாதிகளிலும் வறுமைக் கூக்குரல் இருக்கிறது. எல்லா ஜாதிகளிலும் சிலர் நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கிறார்கள்; ரொம்ப தாழ்ந்த நிலையிலும் சிலர் இருக்கிறார்கள். இந்த வறுமையை நீக்குவது ஒரு நாள் காரியமல்ல; ஒரு வருஷ காரியமல்ல; ஒரு கவரன் மெண்டே செய்யக்கூடிய காரியமும்ல்ல. அநேக காரணங்களால் வறுமை உண்டாகியிருக்கிறது. அந்த காரணங்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நிதான புத்தியுடன் யோக்கியமாக ஒழித்துக் கட்டுவார்களானால் வறுமை ஒழியும்; ஜாதி வித்தியாசங்களும் ஒழியும்.

“தேசத்தில் அனைவரும் பணக்காரர்களாயிருந்து, ஹரிஜனங்கள் மாதிரம் தனி ஜாதியாக இருந்து அவர்களுக்கும் மட்டும் வறுமை ஏற்பட்டிருந்தால் அதை ஒழித்திருக்கலாம். சில மெம்பர்கள் சொன்னமாதிரி ஹரிஜனங்களிலும் சில பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்—ஆனால் வெகு கொஞ்சம். படையாசனிகளிலும், வன்னியகுல கூடித்திரியர்களிலும் பலபேர் பணக்காரர்களாக இருப்பது மட்டுமன்றி, செல்வாக்குள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சிலர் பரம ஏழைகளாகவும் இருக்கிறார்கள். இது எல்லா ஜாதிகளிலும் உண்டு. என்னுடைய சமூகத்தைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. எல்லோருக்கும் தெரியும். பிச்சைக்காரத் தொழில் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சிலர் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறபடியால் இது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. பக்கத்தில் இருக்கும் தென்னை மரத்தைப் பார்க்கும்போது, தூரத்தில் இருக்கும் மலையைக் காட்டிலும் தென்னை மரம் உயரமாகத்தான் தெரியும். நெருங்கிப் பழகிற சில பார்ப்பனர்கள் நல்ல நிலைமையில் இருப்பதைக் கண்டு ஏமாந்துபோகவேண்டாம். வறுமை நம் தேசத்தில் எல்லோருக்கும் வையுரி மாதிரி பரவும் நிலையில் இருக்கிறது. அதை ஒழிக்கவேண்டுமானால் எல்லோரும் சேர்ந்து பாடுபடவேண்டியது அவசியம்.

“முக்கியமாக ஜனங்களில் சிலருக்கு உத்தியோகம் வேண்டும்; ஆனால் பலருக்கு வேண்டியது நிலம். உத்தியோகத்திற்கு ஆசைப்படுகிறவர்கள் ஒரு சின்னக் கூட்டம். இந்த நாட்டில் பெரும்பாலும் ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வேண்டியது நிலம். அதை அவர்கள் சாகுபடி செய்து ஜீவனம் செய்துகொள்வார்கள். வேறு தொழில்களும் உண்டு. ஹரிஜனங்களும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நிலம் இல்லையென்பது அவர்களுடைய பெரிய குறை. அதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு வருகிறது அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். இதிலும் பல குறைகள் உண்டு.

“35 வருஷ காலமாக இதற்காக சில திட்டங்கள்காங்கிரசிலே இருக்கின்றன. 35 வருஷங்களுக்கு முந்தியே ஏற்பட்ட திட்டங்கள்தான்; புதிய தல்ல. வறுமையை நிவர்த்திப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை கவனித்து சாத்தியமானதைச் செய்ய பிரயத்தனம் செய்து வரப்படுகிறது. எந்த ஆட்சியிலும் நிர்வாகத்தில் ஓரளவு குறை இருக்கத்தான் செய்யும்.

“ஸ்ரீமான் விசுவநாதம் அவர்கள் சொன்னதுபோல் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை தெரிந்து அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லமுடியும். அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் சில விஷயங்கள் நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய குறைகளை நன்றாகக் கேட்டு அறிந்து இம்மாதிரி அநியாயங்கள் உண்டா என்று குறைக்கூறக்கூடிய முறையில் அழகான வார்த்தைகளில் பிரசங்கங்கள் செய்கிறார்கள். அதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்தக் குறைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து சர்க்கார் தீர்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

“ஒரு ரோடு இருக்கிறது. அந்த ரோடின் வழியே ஆயிரம் பேர்கள், வண்டி, குதிரை முதலியவைகள் ஒரே சமயத்தில் போனால் இடம் இல்லாமல் போகிறது. அம்மாதிரியே ஹரிஜனங்கள் விஷயம் அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவருக்கும் சில விஷயங்கள் நன்றாகத்தெரியுமாதலால் அதிலுள்ள

23rd December 1953] [Sri C. Rajagopalachari]

குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியும். மந்திரிகளுக்கும், ஆபீசர்களுக்கும் இந்த எல்லாக் குறைகளும் ஒன்றாக சேர்ந்து வருகிறபடியால் எல்லாவற்றையும் உடனே கவனிக்க இயலாமற் போகிறது. ஆபீசர்களின் எண்ணிக்கையை விஸ்தரிப்பதற்கு வேண்டிய பண நிலைமையும் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இல்லாமல் இருக்கிறபடியால் ஒரே ஆபீசர் எல்லா நில ஆர்ஜிதங் (Land Acquisition) களையும் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய நிலத்தை எடுத்துக் கொடுத்தால் கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். சட்டத்திற்கு உட்பட்ட முறைகள் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

“எல்லோருக்கும் குறை சொல்லுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. மந்திரிகளைக் கேட்க வேண்டியது மந்திரிகளைக் கேட்க வேண்டும்; அதிகாரிகளைக் கேட்கவேண்டியது அதிகாரிகளைக் கேட்கவேண்டும். அதிகாரிகளிடம் போகக்கூடாது என்ற என்னுடைய யோசனையை தவறாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். போவதை யாரும் தடுக்கவில்லை. அதிகாரிகளிடம் ஒருவாறு குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுவதினால் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் சிபார்சு செய்யக்கூடாது. குறைகளை யாரும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டாமென்று நான் சொன்னதினாலே.

“இதைப்பற்றி ஸ்ரீமான் நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். ரொம்ப முக்கியமான விஷயம். ‘நீங்கள் தான் மந்திரிகளிடத்தில் போய்ச் சொல்லுகிறீர்களே. நம்மிடம் ஏன் வருகிறீர்கள்?’ என்று அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்களாம். குறை கூறுகிறவர்கள் அதற்கு வழி தேட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இயற்கையை யாராலும் மாற்ற முடியாது. யாருக்குமே இது இயற்கை. மேலே இருக்கிறவர்களிடம் முதலில் போனால், கீழே இருக்கிறவர்களுக்கு கோபம் வருகிறது. கலெக்டரிடம் முதலில் போய்ச் சொன்னால், கீழிருக்கும் டிபுடி கலெக்டருக்கு கோபம் வருவது இயற்கை. டிபுடி கலெக்டரிடம் முதலில் போனால், தாசில்தாரருக்கும், தாசில்தார்ரிடத்தில் முதலில் போனால், ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டருக்கும் கோபம் வருவது இயற்கை. அதை மாற்ற முடியாது. இந்த இயற்கையை அறிந்து அதற்குத் தகுந்த முறையில் நம்முடைய காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும்.

“மந்திரிகளிடத்தில் சென்ற பிறகு கலெக்டரிடம் போலும்போது, மந்திரியிடத்தில் சொன்னேன் என்று சொல்லக்கூடாது. சொல்லாமல் ‘நீங்கள் தான் காப்பாற்றவேண்டும். நீங்கள் ஏதாவது நியாயமாகச் செய்யும் போது, பின்னால் மந்திரி மாற்றமல் இருக்கவேண்டுமே என்பதற்காகத்தான் அவர்களிடத்தில் முதலில் போனேன்,’ என்று நயமாகப் பேச வேண்டும். (சிரிப்பு). இப்படித் தான் உலகத்தில் நம்முடைய காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும். ஆகவே, இயற்கைக்கு விரோதமாக எதையும் நாம் நடத்த முடியாது.

“நண்பர் ஸ்ரீ நாராயணசாமி நாயுடு அவர்களையே வைத்துக்கொள்ளலாமே. (சிரிப்பு.) அந்த ஊர்க்காரருக்கு ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டு, இவரிடமல்லாமல் இன்னொரு சட்டசபை கம்யூனிஸ்டு மெம்பரிடம் முதலில் போயிருந்தால் ‘நீர் ஏன் கம்யூனிஸ்டு அங்கத்தினரிடம் போனீர், இப்பொழுது மட்டும் என்னிடம் ஏன் வருகின்றீர்?’ என்று கேட்க மாட்டாரா? இதையே தலை கீழாகவும் நான் சொல்லலாம்.

“இந்த இயற்கை நியதிகளை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதை நாம் தடுக்க முடியாது என்பதை நன்றாக உணர்ந்து, நியாயமான குறைகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். ஒவ்வொரு சட்டசபை அங்கத்தினரும்—ஹரிஜன மெம்பர்கள் மாத்திரமல்ல—எல்லோருமே இந்த ஹரிஜனங்களுக்கு சலுகை கொடுப்பது அடிப்படையான கொள்கை; இதுவே நம்முடைய காங்கிரஸின் அடிப்படைக் கொள்கையும் என்பதை ஞாபகத்தில் கொள்ளவேண்டும். நாம் மாத்திரமல்ல. எந்தவிதத்திலும் அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று நாம் வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறபடியினால், அவர்களுடைய நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இந்த அதிகாரிகளிடத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு ஏதாவது பார்த்துச் செய்யவேண்டுமென்று

[Sri C. Rajagopalachari] [23rd December 1953]

மென்றால், அவர்களும் கோபித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள்; வேண்டாமென்றும் சொல்லமாட்டார்கள். மற்றெல்லாவற்றையும் விட இது முன்னால் செய்ய வேண்டிய நம்முடைய கடமை. நம்முடைய வாக்குறுதியென்று சொல்லி காரியங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று நான் என்னுடைய நண்பர்கள் தோழர்கள் எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஹரிஜனங்களுக்கு ஒன்றுமே செய்யவில்லையென்று சொல்வது நியாயம் இல்லை. நன்றி மறப்பது நன்றன்று. அதிகமாகச் செய்யவில்லையென்றாலும் கூட ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று சொல்வதால் என்ன பிரயோஜனம்?”

SRI. V. R. NAGARAJAN :—“ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. போதாது என்று தான் சொல்லுகிறேன்.”

*** THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—**“ஸ்ரீ நாகராஜன் அவர்கள், ‘ஒன்றும் செய்ய வில்லையென்று நான் சொல்லவில்லை; போதாது என்று மாத்திரம் சொன்னேன்’, என்று சொல்லுகிறார். இது பிரமாதமான விஷயம் அல்ல. ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றாலும், போதாது என்பதை காட்டத்தான் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் என்று எனக்கு புரிகிறது. நாம் அப்படிக்கேட்டால்தான் செய்யப்படும் என நினைத்து கேட்பது நியாயம் தான். அது ‘செவிடன் காதி’ ல் ஊதிய சங்கு மாதிரி’ என்ன சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார்கள், என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இது கொஞ்சங்கூட நியாயம் அல்ல என்று சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

“கோபத்தில் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறார்களே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. இந்தப் பிரச்சனையில் அவர்களுக்குள்ள ஆர்வத்தைத் தான் இது காட்டுகிறது. அவர்கள் கோபம் கொள்வதில் நியாயம் கூட உண்டு.

“ஒரு விஷயத்தை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். தீண்டாமை என்பதையும் வறுமை என்பதையும் சேர்த்து குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது.

“ஒன்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதைச் செய்யவில்லை அதைச் செய்யவில்லை என்ற விஷயத்தை எல்லோருமே சொல்லலாம். அதைக் கவனிக்கலாம். ஒன்றை மற்றொன்றோடு குழப்பிக்கொண்டு, பழதையைப் பாம்பென்றும், பாம்பைப் பழதை என்றும் சொல்லக்கூடாது.

“முதலில் சொன்னது போல் வறுமையையும் தீண்டாமையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று குழப்பம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. தீண்டாதவர்களும் வறுமையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லா ஏழைகளும் தீண்டாதவர்கள் அல்ல. எல்லோருமே ஏழைகளும் அல்ல. இரண்டையும் குழப்பிக் கொள்ளாமல் விஷயத்தைப்பற்றி நாம் விவாதிக்கும் போது, இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு வாதாடவேண்டுமே தவிர, தீண்டாமையோடு குழப்பிக்கொள்ளக்கூடாது.

“ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக செலவு செய்யப்பட்டதற்கான புள்ளி விவரங்களை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது, 1937-ல் 7 லட்சமாக இருந்தது. 1938-ல் 9 லட்சம், 1939-ல் 10 லட்சம், பின்னர் 10½, 11, 12, 15, 13, 28, 35, 41, 63, 82 லட்சம், பிறகு, 1 கோடி, 1 கோடி 17 லட்சம், ரூபாய் 1½ கோடி, சென்ற வருஷம் 1953-54-ல் ஒதுக்கப்பட்ட ரூ. 1,18,91,100. இப்படி வருஷா வருஷம் ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்காக அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதை அறியலாம். 1953-54-ல் ஆந்திரா சேர்ந்த கூட்டு சென்னை ராஜ்யத்திற்கே இப்போது பட்ஜெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது. ஆந்திராபிரிந்த பின்னர் ஆறு மாத காலத்திற்கான தொகையே.

“ரூ. 1,18,91,000 ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது குறைவான தொகை என்று சொல்வதற்கில்லை. இரண்டு மூன்று லட்சம் அதிகமாகவே இருக்கிறதென்பதைக் கணக்கைப் பார்த்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

23rd December 1953] [Sri C. Rajagopalachari]

“நிர்வாகக் குறைகளைக் கவனிக்க சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறது? ஹரிஜன இலாகாவை ஹரிஜனங்களே நிர்வகிக்க விடலாமென்று கருதப்படுகிறது. கொள்கையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. சிலருக்கு என்ன தோன்றுகிறது? ஹரிஜனங்களையே அந்த நிர்வாகத்தில் வைத்தால், காரியங்கள் நன்றாக நடைபெறுமென்று நினைக்கிறார்கள். அனுபவம், அப்படி அல்ல. பொறுப்புள்ள லாயக்கான ஹரிஜனங்கள் கிடைக்கும் வரை கஷ்டம் தான். கொஞ்சம் பொறுமையோடு இருக்கலாம். வேறு ஜாதியார் நிர்வாகத்தில் இருப்பதினால் குறைவு ஏற்படுவிடாது. அஸ்சியம் எதுவும் கிடையாது.

“அதிகாரிகளுக்குள் தங்கள் தங்கள் நன்மையைச் செய்து கொள்ளலாம் என்ற துராசை இருக்கலாமே தவிர, ஜாதிக்காக ஒன்று செய்வார்கள் என்று எண்ண வேண்டிய அவசியமே இல்லை. தன்னலம் என்பது தன் நலனுக்காகவே தவிர, தன் ஜாதி நிலையைப் பற்றி என யாரும் அதிகமாக குறைகொள்ளக்கூடாது. எனக்குக் கூட தோன்றவில்லை. எவ்வளவு தான் வாழ்வின் நலத்தை நிலைவில் வைத்தாலும் ஜாதிக்காக எமாற்றி பொய் சொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கவேண்டாம். அதிகார நிர்வாகத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் பொறுமையேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“என்ன செய்திருக்கிறேன் என்று பாருங்கள். அதிகம் செய்திருக்கிறேன் என்று சொல்லவில்லை. முக்கியமான காரியம். யாருக்கு டைரக்டர் பதவியைக் கொடுத்திருக்கிறேன்? மந்திரி முக்கியமல்ல. டைரக்டரும், இலாகாவின் கீழுள்ள ஹரிஜன் வெல்பேர் ஆபீசர்கள் போன்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் தான் முக்கியம். இப்பொழுது ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட்டில் என்னென்ன ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்பதையெல்லாம் யோசித்து, செய்துவரும் காரியங்கள் சரியா இல்லையா என்று பார்ப்பதற்கு ஹரிஜன் வெல்பேர் டைரக்டராக ஸ்ரீ மலையப்பன் அவர்களைப் போட்டிருக்கிறோம். ‘ஷெட்யூல் டரைப்’ சம்பந்தமான வேலைகளை அவர் பார்த்து வந்து அனுபவம் அடைந்திருக்கிறார். மலை ஜாதியினருடைய பிரச்சினைகளெல்லாம் அவருக்கு நன்கு தெரியும். அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவரை இன்றைக்கு ஹரிஜன் வெல்பேர் டைரக்டராக போட்டிருக்கிறோம். இதைவிட நல்ல உத்தியோகஸ்தர் ஒருவரை இந்த இலாகாவின் நிர்வாகத்திற்கு போடமுடியும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவரிடமிருந்து நன்றாக வேலை வாங்கவேண்டும். வேலை வாங்குவதிலும் இயற்கை நியதியை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு மனிதன் வேலை செய்துகொண்டிருந்தால் ஓரளவு சந்தோஷத்தை உண்டாக்கவேண்டும். அவருக்கு இன்னும் ஊக்கத்தை நாம் ஏற்படுத்தவேண்டும். ‘நீ ஒன்றும் செய்யவில்லை, ஒன்றும் செய்யவில்லை, ஒன்றும் செய்யப்போகிறதே இல்லை’ என்று சதா சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், யாருக்கும் நன்றாக வேலைசெய்யத் தோன்றுது. ஆகவே, அதிகாரிகள் தங்களுடைய உத்தியோகத்தை உற்சாகமாகச் செய்யவேண்டுமென்றால் அவர்கள் ஊக்கம் கொள்ளும்படியான சூழ்நிலையை நாம் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

“உதாரணமாக, ஒரு அங்கத்தினர், செய்த காரியங்களைப் பற்றி, ஒரு பொதுக் கூட்டத்தைப்போட்டு, ஜனங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னால், அந்த அங்கத்தினருக்கு ஊக்கம் இருக்கும். அடுத்த சட்டசபைக் கூட்டத்தில் 10 கேள்விகள் அதிகமாகப் போடுவார்கள். அப்படிச் செய்யாமல், ‘நங்கள் ஒன்றுமே செய்யவில்லை’ என்று அங்கத்தினர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், அவர்கள் மனத்திலும் உற்சாகம் ஏற்படாது. ஆகவே, இது முக்கியமான விஷயம். சட்டசபை அங்கத்தினராக இருந்தாலும், உத்தியோகஸ்தர்களாக இருந்தாலும், மந்திரிகளாக இருந்தாலும், அவர்கள் ஊக்கத்தோடு வேலை செய்யக்கூடிய முறையில் எல்லோரும் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இதில் ஒன்றும் வித்தியாசமோ அபிப்பிராயபேதமோ ஏற்படுவதற்குக் காரணம் இல்லை. எல்லோருந்தான் இதைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“வறுமை விஷயத்தில் குற்றமாகக் கொள்ளக்கூடாது. கஷ்டமான காரியத்தை கவர்ன்மென்டார் செய்யவில்லை என்றால் காரணங்கள் தேடி

[Sri C. Rajagopalachari] [23rd December 1953]

அந்த கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கு வழிதேடவேண்டுமே தவிர, வேண்டுமென்று செய்யாமலிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவது நியாயமில்லை என்று நான் வணக்கமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

“இந்த ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மெண்டுக்குத் தனியாக ஒரு மந்திரி போடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படித்தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வேலைக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மந்திரியானவர்கள் கிராம அனுபவம்—மற்ற மந்திரிகளவிட—உள்ளவர்; ஹரிஜனங்களிடையே வேலை செய்தவர்கள்; அவர்களைப்பற்றிய அனுபவம் அவருக்கு உண்டு; அவர்களுடைய கஷ்டம், குறைகள் எல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியும்; அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவர் இந்த இலாகா மந்திரியாக போடப்பட்டிருக்கிறார்.

“ஸ்ரீமான் கிருஷ்ண அய்யர் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி இன்னொரு காரியத்தையும் அவர்களுக்கு சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதாவது, கோழிப் பண்ணை, கிராமாந்திரங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு முக்கியமாகவும் அவசியமாகவும் உள்ள கால் நடை பராமரிப்பு போன்ற காரியங்களையும் அவர் பார்த்துவருகிறார். ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு இவை முக்கியமானவை. பள்ளிக்குப் போகிறவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் தருவது மாதிரம் போதாது. கால்நடைப் பராமரிப்பு இலாகா முக்கியம். ஆடு மாடுகளுடன் ஹரிஜனங்களைச் சேர்த்துவிட்டேரே என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண அய்யர் குற்றம் சாட்டுவது போலவும், வேடிக்கையாகவும், மிக யுக்தியாகவும் சொன்னார்கள். கோர்ட்டில் வாத்தத்தில் பேசும் முறையில் பேசினார். உண்மையில் சொன்னால், கால்நடைப் பராமரிப்பைக் காட்டிலும் முக்கிய விஷயம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. எங்காவது கிராமத்தில் போய்ப் பாருங்கள். ஆடு, மாடு, பசுக்கள் இவைகளெல்லாம் இருக்கும் நிலைமையைப் பார்த்தால், அவைகளால் அதிக பிரயோஜனம் கிளையாது. அவைகளை வைத்துக்கொண்டு, அதியாயமாக ஊரில் இருக்கிற புல், தானியம் போன்றவைகளை அவைகளின் பராமரிப்புக்காகச் செலவு செய்கிறோமென்பதாயி, செலவுக்குத் தகுந்த பிரதிப் பிரயோஜனம் கிளையாது. சாணி ஒன்றுதான் கிடைக்கக்கூடிய பலன். சாணி என்று சொன்னால் அது ஒன்றும் குறைச்சல் என்று சொல்ல முடியாது. இந்தச் சாணியிலிருந்தே இந்த நாட்டு உணவுச் செல்வத்தை அதிகப்படுத்தலாம்; அதுமாதிரமல்ல. கால்நடைப் பராமரிப்பு, ஹரிஜன முன்னேற்றம் ஆகிய ரொம்ப முக்கியமான விஷயங்களை மிக நல்ல வகையில் வைத்திருக்கிறேன் என்று அங்கத்தினர்களுக்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். டைரக்டர் மாதிரமல்ல, மந்திரியும் அப்படித்தான். இதிலே எனக்கு என்ன அக்கரை என்றால், இது புதிது அல்ல. யாரோ சிலர் வோட்டு வேலையை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

“சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களின் சராசரி வயது 35 இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இவர்களில் பலர் பிறப்பதற்கு முன்பாகவே, ஹரிஜன அபிவிருத்தி சம்பந்தமாக எனக்கு அக்கரை ஏற்பட்டிருந்தது. புதிதாக இதில் எனக்கு அக்கரை வரவேண்டும் என்பது அல்ல. அக்கரை எனக்கு இருக்கிறபடியினால் செய்ய முடிந்தவை எல்லாவற்றையும் செய்ய வேன்; ஆனால், செய்ய முடியாததை ஒருவன் செய்ய முடியாது. எனக்குக் கூட ஒவ்வொரு சமயம் நடக்குமா இந்த காரியம்; இது எப்பொழுது முடியும் போகிறது, என்று என் உள்ளம் பயத்தில் மூழ்கிப் போகிறது. என்னத்திற்கு? எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இதில் இருக்கின்றன? என்று ஒவ்வொரு சமயம் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. என்னுடைய நண்பர்களுக்கு தெரியாது.

“முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு நான் ஒரு கிணறு வெட்டினேன். வெட்டினேன் என்று சொன்னால் வெட்டச் செய்தேன் ஹரிஜனங்களுக்காக. அந்த ஊரிலே உடனே அருந்ததீயர் என சொல்லப்படும் சக்கிலியர்களுக்கும் தமிழ் ஹரிஜனங்களுக்கும் சண்டை ஏற்பட்டது. சக்கிலியர்கள் தொட்டு விட்டதால் கிணற்றிலிருந்த தண்ணீரையெல்லாம் இறைத்துவிட்டு, ஒரு பிராமணரைக் கூப்பிட்டு, அந்தக் கிணற்றில் ஒரு தர்ப்பையைப் போட்டு, பின்னர் தண்ணீர் ஊறின பிற்பாடுதான் கிணற்றுத் தண்ணீரைத் தொட்டாயிற்று என்றனர் ஹரிஜனங்கள். அதற்கு முன்னால் அந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீரைத்

23rd December 1953] [Sri C. Rajagopalachari]

தொடக்கூடாது என்று தமிழ் ஹரிஜனங்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அதன் காரணமாக பிறகு இரண்டு கிணறுகள் வெட்டின பிறகுதான் சண்டையும் நின்றது. சர்க்கார் சட்டம் கொண்டுவந்து விட்டால் மாதிரம் திண்டாமை ஒழிப்பு போன்ற பிரச்சனைகள் திராமல் இருந்துகொண்டு வருகின்றன. இந்த ஆட்சேபனை கூடாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலுங் கூட, கஷ்டத்தைச் சமாளிப்பதற்காக இரண்டு கிணறுகள் வெட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

“ஹரிஜனங்களுக்கு கிணறு வெட்டுவது மட்டும் போதாது என்று கிறிஸ்தவ பாதிரியார்கள் வந்து அவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் வாங்கித் தருகிறோம் என்று அவர்களிடையே ஆசை காட்டி, ரொம்ப யோக்கியமாகப் பாடம் கற்பித்து, 20 நாள் வைத்துக்கொண்டு, கிறிஸ்தவ மதத்தைப் போதித்து, அவர்களே ‘நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்’ என்று சொன்ன பிற்பாடுதான் கிறிஸ்தவ மதம் போதிக்கப்பட்டது என்று அவர்கள் சமாதானம் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கஷ்டத்தால் இப்படி மாற்றப்பட்ட ஹரிஜன கிறிஸ்தவர்களுள் தங்களுக்கும் கல்விச் சலுகை காவேண்டுமென கோரியார்கள். சரி, அதை வேண்டாமென்று சொல்வது நியாயம் அல்ல என்று ஹரிஜன சமூகத் தார் வாழ்க்கை நடத்துவதைப்போலவே இவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் ஆனபிறகும் வாழ்க்கையை நடத்துவதனால், அவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகையைக் காட்டவேண்டுமென்று சட்ட பூர்வமாக செய்து கொடுத்தேன். ஹரிஜனங்களுக்கு உள்ளதுபோல் இவர்களுக்கும் சட்ட பூர்வமாக இல்லாது போனால் கஷ்டம் ஏற்படும் என்று நினைத்து நான்தான் அவர்களுக்கும் இவ்விஷயத்தில் சட்ட பூர்வமாக சலுகையளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கேன். அதற்குப் பிறகு, ஹரிஜன கிறிஸ்தவர்களிடையேயும் அந்தச் சலுகை பல மாக வளர்ந்து போய் இப்பொழுது கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லையென்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

“புதிதாக அருந்தியீர், பள்ளர், தமிழ் ஹரிஜனங்கள் என்றெல் லாம் போட்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் போட்டிகளை வைத்துக்கொண்டு சமாளிப்பது கஷ்டம்.

“சமூகத்திலே இருக்கிற ஜாதி வித்தியாசம் போதாமல், எல்லா ஜாதி வித்தியாசங்களும் போக்கவேண்டுமென்று நானும் ஸ்ரீ ராமசாமி நாயுடு அவர்களும் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஹரி ஜனங்கள் வேறு தங்களுக்குள் இந்தப் பிளவுகளையெல்லாம் வளர்த்துக் கொண்டே போனால், ஒருக்காலும் நமக்கு விமோசனம் ஏற்படப்போவ தில்லை. ஆகையால், வறுமையையே ஒரு பிரச்சனையாக—மூக்கிய பிரச்சை யாக—வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். திண்டாமை என்பது போய்விட்டது என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். கோயிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்து விட்ட பிறகும், நண்பர் ஸ்ரீ ராமசாமி நாயுடு அவர்கள் சொல்வதுபோல் கலப்பு மணம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிய பிறகும், இதில் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? ஆகவே, இனிமேல் வறுமை என்ற ஒரு பெரும் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை நண்பர்கள் யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். அதைத்தான் காங்கிரஸ் செய்து வருகிறது.

“என்னத்திற்காக நான் என்னுடைய காங்கிரஸ் நண்பர்களுக்கெல் லாம் கோபம் வரும்படியாக, இந்த அரசியல் தியாகிகளுக்குக் கொடுத்த மானியங்களை நிறுத்தி, ஒரு ஆபத்தை விளைவித்துக்கொண்டு, அத்தனை பேரும் கோபித்துக்கொண்டு குளவியைப்போல் கொட்டுகிறார்களே, அது என்னத்திற்கு? அநேகமாக குறைகள். நான் உத்தியோகத்தில் இல் லாத சமயத்தில் ஹரிஜனங்கள் சாகுபடி செய்துகொண்டிருந்த நிலங்கள் அவர்கள் பட்டா இல்லாமற்போனாலும், ஏரி முதலிய இடங்களில் ஏதோ ஒரு வகையில் சாகுபடி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அதையெல்லாம் இந்தக் காங்கிரஸ்காரர்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களே என்ற இந்நகல் காங்கிரஸ்காரர்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களே என்ற பொருட்படுத்தாமல் இம்மாதிரி செய்யலாம் என்று ஹரிஜனங்களுக்கு அந்த நிலம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். ஹரிஜனங்களுக்கு

[Sri C. Rajagopalachari] [23rd December 1953]

கொடுக்கவேண்டும், காங்கிரஸ்காரர்கள் வைத்திருப்பது நியாயம் இல்லை யென்று சொன்னபோது, அந்தப் கோபமெல்லாம் காட்டினாலும் கூட, என்ன என்று எனக்கு தெரியும். காங்கிரஸின் அடிப்படையான கொள்கையாகையால், உண்மையான காங்கிரஸ்காரர்கள் கொஞ்ச நாள் என் பேரில் கோபித்துக் கொள்ளுவார்கள். அவர்களுக்கே விஷயம் தெரிந்த பின் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். என்னுடைய பந்துக்களே—காங்கிரஸ் பந்துக்கள்—விரோதம் கொள்ளும்படி செய்து கொண்டேன் என்றால் அது எதைக் காட்டுகிறது? ஹரிஜனங்களை நான் மறக்கவில்லை என்பதைத் தான் அது காட்டுகிறது. ஆகவே, தான் நான் அதைச் செய்தேன். நான் என்றால் சர்க்கார் என்ற பொருளில் சொல்லுகிறேன். என்னை சர்வாதிகாரி, ஏதேச்சாதிகாரி என்றும், நான் யார் சொல்வதையும் கேட்ப தில்லை என்றும் சொல்லுகிறீர்களே, அதற்காக நான் என்றால் சர்க்கார் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள், என்று என்னுடைய சர்க்கார் கட்சி மெம்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். அவர்கள் ஹரிஜனங்களை எப்போதும் மறக்கமாட்டார்கள். நன்மை செய்துதான் திருவார்கள். ஆகாத காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது; சாத்தியமுமில்லை. ஆகாத காரியங்களைச் செய்யும்படியாக கேட்கவேண்டாமென்று ஹரிஜன அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இப்பொழுது ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் இவ்வளவு பேர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமான் அக்கிராசனார் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் ஆதி முதல் என் கூடவே உழைத்த பெருமான். அந்தக் காலத்தில் இப்பொழுது இருக்கிற எண்ணிக்கையில் பாதி அங்கத்தினர்கள் தான் இந்த சபைக்கு வர பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்தப்பாதி எண்ணிக்கையில் ஒட்டெடுப்பு ஏற்பட முடியாது. அது வேண்டாம் என்று இரட்டித்து, வேறு மாற்றம் செய்து, அரசியல் சட்டத்தை மாற்றியதில் கனம் அக்கிராசனார் அவர்களும் நானும் பங்கேடுத்துக்கொண்டோம். அப்பொழுது 18 மெம்பர்களுக்கே இடம் கொடுத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அதை மூன்று மடங்காகச் செய்ய வழி ஏற்படுத்தினோம். ஆகையால் தான் இப்பொழுது சபையில் எங்கு பார்த்தாலும் ஹரிஜன அங்கத்தினர்களாக காட்சி அளிக்கிறார்கள். அவர்கள் பேசிய மாதிரி பேசுவதற்கும், அவர்கள் சொன்னமாதிரி, வாதாடி அடையும் படியான யுக்தியும் சக்தியும் அடைந்திருக்கிறார்கள். இதுவும் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே ஏற்பட்டதுதான். நிர்வாகத்தில் குறை இருக்கிறதென்பதை எடுத்துக் காட்ட முடியும். ஸ்ரீ நாகராஜன் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி இந்தக் குறைகளை போக்கி காங்கிரஸ் நல்ல நிலையை ஏற்படுத்தும். ஆகாததை இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று மெம்பர்கள் யோசனை கூறலாம். கவனிக்கப்படும். ஆகையால், அதிகம் நன்றி கேட்கவில்லை; தவறு சொல்லாமல் இருந்தால் அதவே போதும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI T. V. SANNASI:—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஹரிஜனங்களின் குறைகள் தேவைகள் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். தலைவர் ராஜாஜி அவர்களும் இதுபற்றி பேசிவிட்ட பின்பு நானும் அதுபற்றியே பேசப்போவதை அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவும் கருதலாம். என்றாலும் ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“ஜாதிமத பேதமற்ற சகோதரத்துவ ஒற்றுமைக்காக உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அற்பணித்த உத்தமர் காந்தி அவர்களோடு பல்லாண்டு பழகி பல பணிப்பூரிந்து புகழ்பெற்ற அதிமேதைகள் எனப்படுவோருக்கும் இக்கொடிய இனவெறியை நீக்கிக்கொள்ளும் சக்தி ஏற்படவில்லை என்றால் கல்லாமை நிறைந்த பெருவாரி மக்களிடம் இதை எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும்? இந்நிலையில் தாழ்த்தப் பட்டோருக்கு சமத்துவம் என்பதெல்லாம் சந்தேகத்திற்குரியதாகத்தான் இருக்கிறது.

“மேட்டிமையோடு மேலோர்களென்று தம்மை நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் சிலர் நாட்டிலே உள்ள பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும் பிற ஹரிஜனங்களுக்கும் குரோதத்தை வளர்த்தி வருவதோடு தாழ்த்தப்பட்டோர் உரிமைகளுக்காக என்போன்றார் கிளர்ச்சி செய்தாலோ அல்லது தொந்தரவு

23rd December 1953] [Sri T. V. Sannasi]

செய்யாதிருக்கும்படி கேட்க முன்வந்தாலோ எங்கள் இனத்திலேயே சிலரைப் பிடித்து கோடரிக் காம்பாக்கி எங்களைத் தகர்க்க ஏவுகின்றார்கள். இதனால் எங்கள் துன்பமானது நிரந்தரமாக நிலைத்து வளருகின்றது. இவ்வித திட்டமான கொடுமைகள் நாங்கள் வாழும் ஊர்களோடு நிலலாது இந்த சட்டசபைக்குள்ளும் துரத்தி வருமானால் இது மனிதனால் சகிக்கக் கூடிய கொடுமைதானா? கூறுதற்கு இயலாத கொடுமையிலும் கொடுமை.

“சர்வீஸ் கமிஷனில் எங்களிலும் ஒருவரை நியமிக்க வேண்டுமென்று பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்திலிருந்து இன்றைய ஆட்சிவரை கேட்டுதான் வருகிறோம். ஆனால், எவ்வித பயனும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் ஓர் முக்கிய விஷயத்தைப்பற்றி சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தமிழ்நாட்டவர்கள் சட்டசபையிலே தமிழில் கேள்விகேட்டால் தமிழர்கள் லாகிய அமைச்சர்கள் அனைவரும் கட்டுப்பாடாக ஆங்கில மொழியில் பதில் சொல்லுவதென்ற விரதத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். ஆனால், இன்று அவ்விரதத்தை குலைத்துக்கொண்டு நமது ராஜாஜி அவர்கள் தமிழில் பேசியதை கண்டு பாராட்டவேண்டியவர்களாகத்தான் இருக்கிறோம். தங்களால் முடிந்த அளவு தமிழ் அமைச்சர்கள் தாய்மொழியில் பேச வார்களானால் தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமும் தமிழ் நாட்டவர்க்கு மகிழ்ச்சியும் அளித்தவர்களாவார்கள்.

“நிற்க, ஹரிஜன முன்னேற்றத்திற்கு அளித்த 10 வருட சலுகையில் ஆறு வருடம் கழிந்துவிட்டன. மிகுதியுள்ள நான்கு வருடங்களும் என்று கழியுமோ என சிலர் ஏங்கிக்கிடக்கின்றனர். அவ்வித ஏக்கம் எங்கள் நன்மைக்காக அல்ல என்பதைப்பற்றி சொல்லத்தேவையில்லை. இவர்கள் நோக்கப்படி குறைகள் மாறுமுன்னம் சலுகைகள் பரித்துவிட்டால் பின்பு ஹரிஜனங்களின் நிலை என்ன என்பதைப்பற்றி நினைக்கும்போது பயங்கரமாகத்தான் இருக்கிறது.

“ஹரிஜன மான்யம் ஆனது அம்மக்கள் தொகைக்கும் கஷ்ட நிலைக்கும் ஏற்ற அளவு ஒதுக்கப்படவில்லை. ‘ஒரு ஏக்கரா நிலத்திற்கு முக்கால் ஏக்கரா வரப்பு’ என்பதற்கு இணங்க இச்சிறிய தொகையிலும் பெரும் பாகம் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சம்பளமாகவும், பிரயாணப்படியாகவும் போய்விடுகின்றது. ஏழை மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு ஒழுங்காக கொடுக்கப்படுவதில்லை. கொடுக்கும் பணத்திற்கேற்ற அளவு உணவு கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதைப்பற்றி அரசாங்கத்தின் கவனமும் கண்காணிப்பும் போதியதாக இருக்கவில்லை. பொதுவாக ஹரிஜனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்க கடமைகள் மிகவும் பொறுப்பற்ற தன்மையில் இருந்து வருவதாகத்தான் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

“உதாரணமாக திருச்சியில் மதுவிலக்குக் கமிட்டிபோன்ற மற்றும் பல கமிட்டிகள் இருந்துவருகின்றன. இக்கமிட்டிக் கூட்டங்களுக்கு வரும் வாகனவசதி யுடையவர்களுக்கும் பிரயாணச் செலவு கிரமமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஜில்லா ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டிக் கூட்டத்திற்கு 50, 60 மைல் தொலைவிலிருந்து வரும் ஹரிஜன அங்கத்தினர்கள் நடந்த மூன்று கூட்டத்திற்கும் வந்த பிரயாணச் செலவைக்கூட இன்னும் கொடுக்கவில்லை. ஏன் என்று கேட்டால் பணம் இல்லை என்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் கூறுகிறார்கள். இன்னும் குடிமனை, வழிநடை, கிணறு, தற்காலத்து நிலம், உபகாரச் சம்பளம் முதலியவைகளும் இம்மாதிரிதான் இருந்துவருகிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வெல்பேர் ஆபீஸர்களாக நியமிக்காதிருப்பது கூட இம்மாதிரியான நிலைமை எங்கு நீங்கிவிடுமோ என்ற கவலையால்தானே என்னவோ தெரியவில்லை.

“பொறுப்புடையவர்கள்கூட தமது சொல்லிற்குட்ர்டும் அக்கரை, அனுதாபத்தை செயலிற் கலக்க விடுவதில்லை. இதை தாய்நாட்டின் மீது ஆணையிட்டுக்கூடச் சொல்லலாம். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்று பாரதியார் பாடிவிட்டுப் போய்விட்டார். நாளும் அதனை பாடிக்கொண்டே போக போகிறோம் என்பதைத்தவிர ஏற்பட்ட பயனென்ன? இந்நாட்டு மக்கள் கழிக்கும் மலநீரைச் சுமந்து வயிறு வளர்ப்பதே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக்கொண்டு வாழ்கின்ற அந்த மக்களையும் சேர்த்துத்தானே இந்நாட்டு

[Sri T. V. Sannasi]

[23rd December 1953]

மன்னரென மனம் கூசாது கூறுகிறோம். இதற்கோர் மார்க்கம் காண எந்த அரசாங்கமாவது சிந்தித்ததுண்டா? செயலில் தீண்டாத சீர்திருத்தப் பேச்சால் அம்மக்களுக்கு சிறிதேனும் பயனுண்டா? என்பது பற்றி யாவரையும் சிந்திக்கவேண்டுகிறேன்.

“கலப்புமணம் செய்து கொள்ளுபவர்களுக்கு மட்டும் உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் சட்டம் செய்தால் ஜாதி ஒழியுமென்று கூறினார் கனம் அங்கத்தினர். இது நியாயமானாலுங்கூட காரிய சாத்திய மாசாமற்போனாலும் போகலாம். நமது நாட்டில் ஆட்சியிலிருப்பவர்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டவர்கள் அல்ல. தானாகத் தோன்றியவர்களும் அல்ல. நம்மால் அமர்த்தப்பட்டவர்கள். நாமே ஏகோபித்து வேண்டாமென்றால் உடனே போகக்கூடிய நமது சகோதரர்கள். ஆகவே, அவர்கள் மீது இந்தச் சிக்கலான பாரத்தைப் போடுவதைவிட முற்போக்குள்ள கட்சிகள் யாவும் தங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களெல்லாம் கலப்புமணம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று திட்டம் செய்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவார்களானால் அரசாங்கம் செய்யும் சட்டம் அமுலில் பயன் தருவதாயிருக்கும்.

“நாட்டிலுள்ள யாவரும் எந்த நல்ல திட்டத்தின்மூலம் நன்மை செய்தாலும் செய்யுங்கள். செய்யாவிட்டாலும் இருங்கள். ஆனால், ஏற்ற சமயம்பார்த்து எங்கள் கைகளைக்கொண்டே எங்கள் கண்களைக்குத்தும் என்கா லாத இம்சாதி திட்டங்கள் மட்டும் எங்களுக்கு வேண்டாமென்று கூறி என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI O. A. NANJAPPA :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சபையில் கொண்டு வந்திருக்கும் ஹரிஜன மானியத்தை நான் வரவேற் கின்றேன். ஆனால் ஆந்திரம் பிரிந்த பிறகு தமிழ் நாட்டிலே இன்று பெரும்பாலான ஹரிஜன குடிகள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களின் நன்மைக்காக பெருமளவு பணம் ஒதுக்கப்படவேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்கு தேவையான அளவுக்கு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். இந்த மாகாணத்தில் ஹரிஜன வெல்பேர் டைரக்டர் இருக்கிறார். அவர் ஹரிஜனங்களுடைய தொடர்பு உள்ளவரை இருக்கிறார். சிறந்த வேலையும் செய்து வருகிறார். இந்த மாகாணத்திலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிற ஹரிஜன வெல்பேர் கமிட்டி ஆந்திரம் பிரிந்த பிறகு திருத்தி அமைக்கப்படவில்லை என்று நினைக்கிறேன். தவிர 13 ஜில்லாக்களிலிருந்தும் 13 ஹரிஜனப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு இக்கமிட்டி அமைக்கப்படவேண்டும். ஆகையால் இதை உடனடியாக திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கனம் மந்திரி அவர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

4-55
p.m.

“அடுத்தபடியாக, இந்த மாகாணத்திலே இருக்கிறது ஹரிஜன வெல்பேர் டைரக்டர் நல்ல குணம் படைத்தவர். அவரை ஹரிஜன நல இலாக்கா டைரக்டராக நியமித்தமைக்கு நான் மந்திரியார் அவர்களுக்கு என் தொகுதி மக்கள் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர் வந்தது முதல் ஹரிஜனங்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க முயற்சித்து வருகிறார். ஆனால் அவரால் அதிகம் செய்ய முடியாமல் அவருடைய கைகள் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 39 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதாக அறிகிறேன். இந்த 39 லட்ச ரூபாய் 6 மாதத்திற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இத்தொகையை 13 பாகமாக தனித்தனியாக ஜில்லா வாரி பிரித்து, பணத்தை உடனுக்குடன் கொடுத்துத்வ அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவளிக்க வேண்டும். 13 ஜில்லாக்களின் கணக்கை ஒரு ஆபீசரின் கீழ் கொண்டுவரலாம். ஆனால் ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணத்திலிருந்தே இந்த ஆபீசர்களுக்குக் கல்வாம் சம்பளம், செலவு முதலியவை கொடுக்கப்படுவதால் கடைசியில் ஹரிஜனங்களுக்கு கிடைப்பது பாதிக்கும் குறைவே. ஆகவே ஹரிஜனங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையிலிருந்து அவர்களுக்கு செலவு செய்யாமல் சர்க்காரிலிருந்தே தனியாக சம்பளத்தை அவர்களுக்கு கொடுத்துத்வ வேண்டும்.

“இப்பொழுது அநேகமாக மிட்டே மீல்ஸ்களுக்கும், ஹாஸ்டல்களுக்கும் உடனுக்குடன் பணம் கிடைப்பதில்லை, இது பற்றி கவர்ன்மெண்டாருக்கும்

23rd December 1953] [Sri O. A. Nanjappa]

மாகாண ஆபீசருக்கும் அடிக்கடித் தெரிவித்துள்ளோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் அதிலே கவனம் செலுத்த நன்மை செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கப்படுவதாக அறிக்கிறேன். அவ்வாறு இல்லாமல் மொத்தமாக 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி நிபந்தரமாக ஹரிஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும். இன்று ஹரிஜனங்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் முக்கியமாக மூன்று துறைகளிலே முன்னேற வேண்டும். அதாவது கல்வி, பொருளாதாரம், சமுதாய அபிவிருத்தி யாகும். முதல் கல்வியைப் பற்றி எடுத்துக்கொள்வோம்.

“ மாகாணத்தில் மொத்தம் எத்தனை சேரிகளில், பள்ளிகளில் இருக்கின்றன என்று கணக்கெடுக்கவேண்டும். எத்தனை சேரிகளில் மிட்-டே மில்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்க்கவேண்டும். இவ்வாறு கணக்கெடுத்து ஒவ்வொரு வருஷமாக பள்ளி இல்லாத சேரிகளில் வேண்டிய பள்ளிகளை உண்டாக்கவேண்டும். பத்து வருஷத்தல் இவ்விதம் செய்து வந்தால் கல்வியில் பெருமளவு முன்னுக்கு வர வழியுண்டு.

“ பொருளாதாரத் துறையில் முன்னுக்கு வர வழியில்லை. ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு வழியைச் சொல்லுகிறேன். அதாவது இந்த மாகாணத்திலே எவ்வளவு தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன என்று கணக்கெடுக்கவேண்டும்; அல்லது நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் யார் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கணக்கெடுக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு நிலங்களையும் கணக்கெடுத்து ஒவ்வொரு வருஷத்தாக்கும் ஜில்லாவுக்கு 200 பேர்களை தேர்ந்தெடுத்து நபருக்கு 2 ஏக்கர் நிலம் இனாமாகக் கொடுத்து வந்தால் சில வருஷங்களில் பொருளாதாரத் துறையிலும் முன்னேறலாம்.

“ சமுதாய அபிவிருத்திக்கான ரோடு வசதிகள், ஆஸ்பத்திரிகள், குடியிருப்பு வசதிகள் செய்துகொடுப்பதுடன் சுத்தமாக இருப்பதற்கு அவர்களிடையே பிரசாரக்களை நியமித்தலேண்டும் இதன் மூலம் அபிவிருத்தி செய்யலாம். ஹரிஜனங்கள் மேல் அபிமானமுள்ள நல்ல குணமுடைய பிரசாரக்களை நியமிக்கவேண்டும். இவ்வாறு எல்லாம் செய்தால் நாளடைவில் அவர்கள் சமூகம் நிச்சயமாக முன்னேறும். இதையெல்லாம் மத்திய சர்க்காரால் கொண்டு வரப்படும் கம்பூனிடி புராஜெக்ட் அதாவது சமுதாய புணர்த்தாரண திட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தால் மிகவும் நன்மையாக இருக்கும்.

“ இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது இம் மாகாணத்தின், ஹரிஜன வெல்பேர் ஆபீஸ் கவர்ன்மெண்டுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கு மிடையே ஒரு போஸ்ட் ஆபீஸ் போல்தான் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு தாங்கள் செய்யவேண்டுமென்ற நன்மைகளை ஹரிஜனங்களுக்குச் செய்வதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களால் உடனுக்குடன் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யலாமென்றால், சர்க்காரிடத்திலிருந்து அதற்கான உத்தரவு பெறவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள் அவருக்கு ஆகையால் இம்மாதிரியான அதிகாரங்களை கொடுத்துத் தவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—

“ Mr. Speaker, Sir, I was suddenly asked to move this Demand this morning though normally it would come after three other Demands have been moved and passed. My plan was that before moving the Demand, I should present to the Hon. House a statement of policy of the Government and the work that has been done hitherto by the department so that hon. Members may understand the position of the Government and then speak. Anyhow, for some reason or other, the schedule was changed and now I shall attempt to present before the House a statement as to how the work has been carried on by the Government for several years.

[Sri V. C. Palaniswami Gounder] [23rd December 1953]

“ It is common knowledge that the Madras Government have long been alive to the need for uplifting the conditions of the Harijans and other backward classes.

“ The practice of untouchability was in existence in this State from time immemorial. When and how it crept into Hindu society is lost in the mists of antiquity. Though it had no roots in Hindu religion, it established and entrenched itself behind bigotry and degenerate caste system and became a veritable socio-religious curse in the State. Many outstanding religious leaders and reformers condemned it and attempted to eradicate it, but without much success.

“ For over thirty years the Government of Madras have been endeavouring their best to improve the lot of Harijans and other backward communities of this State. Social service institutions and reformers have also done much for the improvement of the social and economic conditions of the Harijans.

“ When the Congress Government assumed power in 1946, they set apart a lump sum of one crore of rupees for the uplift of the Harijans, in addition to the provision made from the general revenues. The Government constituted a Provincial Harijan Welfare Committee to draw up a plan for the spending of the one crore of rupees. It submitted its report and orders were issued regarding the implementation of their recommendations. With effect from 1st April 1949, the uplift of Harijans and other backward communities is under the control of a separate department known as Harijan Welfare Department. Now there is one Director of Harijan Welfare assisted by his Personal Assistant in the cadre of a Deputy Collector. In the five heavy districts, officers of the grade of Deputy Collectors are working as District Welfare Officers and in the remaining districts, senior tahsildars are functioning as District Welfare Officers. In Madurai, a special Deputy Collector is attending to the reclamation of Kallars in addition to the District Welfare Officer.

“ We have adopted certain measures for the amelioration of the conditions of the Harijans and other eligible communities. Some of them are—

(1) Provision of house-sites.

(2) Maintenance of schools, grant of scholarships, stipends, boarding grants, grants for the purchase of books, slates, and clothing for communities eligible for help by the Harijan Welfare Department.

(3) Provision of wells, tanks, etc., for the supply of drinking water.

(4) Provision of sanitary amenities, pathways, street light and burial grounds.

(5) Grants to private bodies engaged in social and economic uplift of the eligible communities.

23rd December 1953] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

“ As regards house-sites, want of an adequate number of them is one of the main disabilities under which the eligible communities in the State are suffering. Government have therefore given a high priority to the scheme of providing house-sites to them in their programme of ameliorative work. House-sites are provided to them by assignment of land at the disposal of Government and by acquisition of private lands. During the year 1951-52, 7,921 house-sites covering an extent of 649.81 acres of land were provided in the fourteen districts of Madras State. The total number of house-sites provided since the commencement of the activities of the Labour Department—now designated as Harijan Welfare Department—up to the end of the year 1951-52 was 36,716. There was a change in the policy of Government in regard to acquisition of private land for provision of house-sites for Harijans including converts. In November 1949, the Government ordered that all the poor Harijans including converts who do not possess houses of their own and cannot afford to pay the cost of the lands were eligible for house-sites free of cost at the rate of three cents in wet or five cents in dry areas. An extent of 482 acres was acquired at a total cost of Rs. 4,31,237 and 7,149 sites were provided in 1951-52 in the Madras State. The total number of house-sites provided up to the end of the year by acquisition was 25,849.

“ Realizing that educational advancement is the forerunner of all progress, great emphasis continues to be laid on—

- (1) Maintenance of schools,
- (2) Provision of scholarships, boarding grants, grants for purchase of books and clothing and exemption from payment of examination fees,
- (3) Grant of stipends for training of teachers,
- (4) Running of hostels at Government cost at important centres for affording free boarding and lodging,
- (5) Grant of financial assistance to private bodies engaged in the maintenance of hostels, etc., for the benefit of the eligible communities, and
- (6) Discretionary grants to social service organization.

“ The Policy of the Government has all along been to endeavour, as far as possible, to get the Harijan pupils admitted into the schools already existing in the locality and to open separate schools for them only in places where there are no schools at all and in places where owing to caste prejudices or other causes the existing schools are not easily accessible to them. The number of schools thus specially opened for Harijans, which has been growing from year to year, was 889 at the beginning of 1952-53 and now there are 903 Harijan Welfare schools. In these schools, free mid-day meals are supplied to the children of the eligible communities. The expenditure on the supply of mid-day meals has been gradually increasing year by year. During the course of the discussion, some hon. Members remarked that after

[Sri V. C. Palaniswami Gounder] [23rd December 1953]

the introduction of the Modified Elementary Education Scheme, students going to the schools in the afternoon shift are not given free mid-day meals. This is not correct. Students attending both the shifts are given free mid-day meals."

MR. SPEAKER:—"Order, Order. I am not able to hear the Hon. Minister. There is too much noise in the House."

* THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER:—"The scheme of scholarships was initiated by the Government as early as 1923-24. They were then introduced mainly to defray the school fees and cost of books. The scope of these scholarships was subsequently enlarged to enable pupils to meet the cost of boarding and lodging also. There are various kinds of scholarships. Their number has greatly been increasing from year to year and the expenditure has therefore correspondingly grown and reached in 1952-53 the figure of Rs. 6,79,243. The provision for the current year is Rs. 7,32,000.

"The Director of Harijan Welfare grants exemption from payment of examination fees in respect of Government Examinations. For those in receipt of half-fee exemption granted by the Universities, the Harijan Welfare Department awards grants to meet the other half-fee. Even in these cases where full exemption from payment of fees is granted by the Universities, the Harijan Welfare Department makes repayable advances to the students since they (the students) have to pay the fees to the Universities and get a refund only afterwards.

"Eighteen Government hostels are run now by the Harijan Welfare Department under the supervision of the Collectors of the districts concerned and the Personal Assistant to the Director of Harijan Welfare in the City of Madras. In addition to these hostels run by the Government, private hostels for Harijans are subsidized by Government. These hostels for Harijans are given lumpsum boarding grants at the rate of Rs. 15 for a pupil per mensem, for a period of 10 months in the year. A sum of Rs. 8,17,017 was sanctioned for the purpose to the Harijans and other eligible communities in Madras State during 1952-53.

"The Government have been sanctioning recurring grants to private institutions such as Olcott Mission, Adyar, D.M.R. Trust, Gopalapuram, Malabar district, Saithur Sevagapandia Board High School, Rajapalayam, Ramanathapuram district, Gokulam method village Welfare Association, Madras, for work connected with education and the ameliorative measures for the welfare of Harijans. The Director of Harijan Welfare is also empowered to make discretionary grants to societies, institutions, and individuals for educating members of the eligible communities and improving their social and economic conditions and also to members of the eligible communities who are in distress on account of fire, flood, cyclone, epidemics, or other sudden calamity.

"The Collectors of districts are empowered to sanction non-recurring expenditure up to a limit of Rs. 4,500 in each case on the

23rd December 1953] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

various measures relating to the welfare of the Harijans such as sinking wells, provision of pathways, latrines, etc. The Director of Harijan Welfare has been likewise authorized to sanction expenditure on similar items up to the limit of Rs. 7,500 in each case.

“ Regarding digging of wells, and provision of sanitary amenities, 4,692 wells were constructed or repaired at a total cost of Rs. 23,70,099 up to 1951–52 in Madras State.

“ A sum of Rs. 42,739 was incurred during 1951–52 in Madras State for the provision of sanitary amenities to cheris such as pathway, public convenience, laying enclosures and burial grounds.

“ In 1947, the Government constituted the Provincial Harijan Welfare Committee as a standing committee to advise the Government in all matters relating to the Harijan Uplift. The recommendations made by this committee from time to time are implemented by the Government as far as possible. In the districts, there are District Harijan Welfare Committees, which advise the Collectors on matters relating to Harijan Welfare.

“ Article 17 of the Constitution of India has abolished untouchability and forbidden the practice of untouchability in any form. The Madras State can justly claim to have been the forerunner of the Constitution of India in this respect. The Madras Removal of Civil Disabilities Act (Madras Act XXI of 1938), as amended in 1947, was intended to remove all disabilities imposed on Harijans by social custom and usage. The Madras Temple Entry Authorization Act of 1947, was also passed under which all public temples in the State are thrown open to Harijans for worship. Thus, untouchability has now been abolished root and branch on a legal basis and its practice is made a punishable offence. The Government of India propose to bring in a comprehensive legislation for the prohibition of untouchability throughout the country.

“ It is not however possible to remove the social disabilities of the Harijans all of a sudden. It will be difficult to eradicate untouchability and raise the status of the Harijans to the level occupied by other socially and economically advanced communities in any measureable time, unless the caste Hindus change their attitude and outlook towards all the members of the Scheduled Castes. The Scheduled Castes should also on their part shed their inferiority complex and acquaint themselves with the measures undertaken by the Government for their welfare and assert their rights instead of leading a lethargic life depending always on the patronage of some one else. They should realize that their uplift consists not only in getting themselves educated but also in economic uplift, to which end they should try to find out all ways and means which will help them to reach that goal.

“ As regards Backward classes, the Department of Harijan Welfare is granting scholarships, boarding grants, exemption from payment of examination fees, stipends, etc. to students belonging to Backward classes,

[Sri V. C. Palaniswami Gounder] [23rd December 1953]

5-20 p.m. “ Sir, the lumpsum provision for this purpose is being increased gradually in order to meet the needs of these communities. The expenditure particulars on scholarships and boarding grants in the Madras State are as follows :—

	1952-53.	1953-54 (so far).
	RS.	RS.
Scholarships	7,77,72	8,00,000
Boarding grant	1,24,200	1,05,015

The Government have also constituted a Backward Class Advisory Committee to advise the Government on matters relating to the amelioration of Backward classes.

“ The work relating to Reclamation of Kallars and Koravars is attended to in the Districts of Ramanathapuram, Madurai, Salem and Chingleput districts. Two hundred and fifty-three schools are run by the Government for these communities. In addition, three boarding homes, two in Madurai district and one in Chingleput district are also maintained by the Government. Scholarships and boarding grants are also given to the students belonging to these communities.

“ Sir, so far I am able to . . . ”

SRI A. RAMASWAMY TEVAR :—“ I rise on a point of order, Sir, I was closely following the speech of the Hon. Minister for Harijan Welfare. He has linked Kallars and Koravars which is an insinuation against my community.” (Laughter.)

* THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ Sir, they come under backward classes. There is no insinuation involved in it.

“ I am rather grateful to hon. Members for the very constructive criticisms and suggestions they have offered on this Demand. So far about 30 hon. Members have spoken on this Demand. Just now I am reminded by some hon. Members near me that Rajaji, when asked to speak in Tamil, spoke in Tamil and that I should follow his example. I will continue to speak in English unless hon. Members want me to speak in Tamil.

(Some hon. Members : Speak in Tamil.)

“ I want a ruling in this respect.”

MR. SPEAKER :—“ The Hon. Minister can speak in any language he likes. I do not object to his speaking in Tamil.”

5-23 p.m. * THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—“ கனம் ரெதனம் அவர்கள் இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆரம்பித்தார்கள். அவர் மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாக தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை சொன்னார். அவர் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் நான் இங்கு குறித்திருக்கிறேன். எனக்கு ஐந்து நிமிஷங்கள் தான் இருக்கின்றன. ஆனால் முப்பது மெம்பர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள். ஒருவாக்கு ஒரு நிமிஷம் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்றால் முப்பது நிமிஷங்கள் வேண்டும்.

“முதலாவதாக அவர் சொன்னதாவது இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்ட கிரான்ட் டானது மிகவும் கம்மி என்று சொன்னார். உண்மையிலேயே மேலெழுந்த

23rd December 1953] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

வாரியாகப் பார்க்கும்போது கம்மி என்று தோன்றலாம். அந்தக் காலத்தில் கோடி கோடியாக ஒதுக்கப்பட்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சில லட்சங்கள் வந்ததால் யாருக்கும் பார்த்தவுடன் மயக்கமாகத்தான் தோன்றும். நண்பர் அந்த நிலையில் பேசியிருக்கலாம். இந்த பட்ஜெடானது ஆறுமாதத்திற்குதான். பிரிக்கப்பட்டு ஆந்திரா போய்விட்டது. மீதமுள்ள சென்னைக்கு மட்டும் தான் விபரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் சில லட்சம்தான் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொன்னால் அது சரியல்ல. மிகவும் குறைவு என்று மெம்பர்கள் நினைக்கக் கூடாது என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒவ்வொருவருக்கும் பதில் சொல்வதென்றால் சொல்லலாம். ஆனால் காலம் போதாது என்ற குறையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இதைத்தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்தை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நாம் செய்யவேண்டுமோ அந்த வழியில் செய்யவேண்டும் என்றால் இரண்டு மூன்று காரியங்கள் மிக மிக அவசியமாக இருக்கிறது. ஒன்று சர்க்காருடைய நிதி ஜலம் வாய்க்கால் வழியில் செல்வதுபோல் ஓட வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. 1937-ம் வருஷத்தில் மகாத்மா காந்திஜி கல்வி திட்டத்திற்கு ராஜாஜி சொன்னது ஞாபகம் இருக்கிறது. கல்வி அபிவிருத்திக்கு சர்க்காரிலிருந்து பணத்தை ஜலம்போல செலவிட தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னது ஞாபகம் இருக்கிறது. அதைத்தான் நான் இன்று சொல்லுகிறேன். இந்நாட்டிற்கு போதிய நிதி இருந்தால் ஹரிஜன சேரியை ஒரு மாளிகையாக ஆக்கி வைக்கமுடியும். இது நிதியைப் பொறுத்திருக்கிறது. இரண்டாவதாக முயற்சி அவசியம். எல்லோரிடத்திலும் இந்த உணர்ச்சி பரவ வேண்டும். உழைக்க வேண்டும். படிப்பு மிகவும் அவசியம். ஆனால் படிப்பினால் ஒன்று இல்லை. சமூகத்தை உயர்த்தி விடவேண்டும். உழைப்பு ம் பொருளாதாரமும் இருந்தால் எல்லாம் முன்னுக்கு வரும். பலர் சொல்லி இருக்கிறார்கள் இந்த முறையில் அவர்களுடைய நல்ல நிலைமை உயர வேண்டும் என்றால் கல்வி, பொருளாதாரம், சுகாதாரம், இப்பேற்பட்ட விஷயங்களில் அவர்கள் உயரவேண்டும். அதற்குப் போதுமான பொருள் மிகவும் அவசியம். சர்க்கார் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள், இன்று குறைத்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. அந்த சமூகத்தினுடைய ஜனத்தொகையை கணக்கிட்டு அந்த முறையில் அந்த சமூகத்தின் அளவிற்கு அவ்வளவு கோடி ஒதுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பத்து அல்லது இருபது கோடி என்றாலும் ஒதுக்கலாம். ஆனால் அதற்கு தகுந்த வருவாய் இல்லை. அந்த முறையில் சர்க்கார்மேல் பழி சுமத்துவது தர்மம் இல்லை. நிதி இல்லை என்று தான் சொல்லுகிறேன்.

“சேரியை போய்ப் பார்த்தால் எந்த மனிதனும் பச்சாத்தாபம் காட்ட முடியாமல் இருக்கமுடியாது. கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்காமல் இருக்கமுடியாது. அது உண்மைதான். ஆனால் அதற்கு நல்ல சூழ்நிலை உண்டாக்க வேண்டியது சர்க்காருடைய கடமை. அந்த சூழ்நிலையை அறிந்து அவைகளை ஒருவாறு நடத்துவதற்காக பற்பல திட்டங்கள் போட்டு அவைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தை கவனித்து நடத்தும்படியான புள்ளி விவரங்களை சற்று முன் வாசித்தது தெரியும். ஆயிரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து லட்சத்திற்கு போய் கோடியில் முடிந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இந்த நிலைமையில் சர்க்கார் எவ்வளவு அக்காரையோ இந்த சமூகத்தை அபிவிருத்தி செய்துவருகிறார்கள் என்று சர்க்காரையும் அதிலும் ராஜாஜியையும் இந்த சபையில் பலர் பாராட்டினார்கள். அவர்களே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ராஜாஜி சர்க்கார் காலத்தில் குறைவாக இந்த திட்டத்திற்கு பணத்தை ஒதுக்குவாரா? நீங்களே யோசித்து பாருங்கள். பணம் இல்லாத கஷ்டமே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அவர்கள் சொல்லும்போது ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் ஒதுக்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்றால் சர்க்கார் பல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அதற்கு பணம் எங்கே இருக்கிறது? ஹரிஜனங்களும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும். ஒவ்வொரு இனத்தவர்களும் தங்கள் தங்களுடைய ஜன சங்கியையைப் பொறுத்து பங்கை ஒதுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் அது சாத்தியமா? இந்த அரசாங்கத்தை நடத்தக்கூடிய முறையில் பாருங்கள், இது எந்த முறையில் சாத்தியம்.

[Sri V. C. Palaniswami Gounder]

[23rd December 1953]

என்று எந்த சர்க்காராலும் இம்முறை சாத்தியப்படாது * என்பதை உங்களுக்குத் தாழ்மையுடன் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்னும் ஹரிஜனங்களுடைய கஷ்டங்களைப்பற்றி அங்கங்கே தாலுகாக்களில் உள்ளதை பட்டவர்த்தனமாக சொல்லப்பட்டது. அதில் உண்மை இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் சட்ட ரூபமாக எவ்வாறு வெற்றிகரமாகச் செய்வது என்பது தான் பிரச்சனை. சட்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சட்டத்தை அமுல் படுத்தவேண்டும் என்றால் நீதி மன்றத்திற்குச் சென்று அமுல் நடத்தவேண்டும். அந்த முறையில் அதற்குள்ள ஆதரவு இருக்க வேண்டும். இது ஒருவருடைய எதேச்சாதிகாரம் இல்லை. இப்பொழுது நீதி மன்றத்தில் தான் எல்லா காரியங்களையும் தீர்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த முறையில் மெய் பொய்யாக போசுக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது.”

SRI R. V. SWAMINATHAN :—“ இப்படிச் சொல்வது கண்டெடெம் ஆப் கோர்ட்டு அல்லவா ? ”

***THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :**—“ அது வக்கீல்களுடைய திறமை. அன்று ஒரு போலீஸ் அதிகாரிக்கு ஹோட்டலில் 10 கொடுக்காமல் மறுத்துவிட்டார்கள் என்ற பிரச்சனை எழுந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். கேள்வி கேட்கப்பட்டது. பதில் சொன்னேன். பதில் என்னவென்றால் அதைப் பற்றி சாட்சியை விசாரித்ததில் அங்கே ஹரிஜனங்களும் மற்றவர்களும் சாட்சியம் சொன்னார்கள். அங்குள்ளவர்கள் சாட்சியம் சொன்னதில் வேறுபாடாகச் சொன்னார்கள் என்று எனக்கு ரிப்போர்ட் வந்தது. அந்த நிலைமையில் சர்க்காரை குறை கூறுவது சரியல்ல. சர்க்கார் சாட்சியத்தின் மூலமாகத் தான் எல்லா காரியங்களையும் நிறைவேற்ற வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஹரிஜனங்களுக்கு இந்த மனக்கட்டு பிரச்சனை கடுமையான பிரச்சனையாக இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். உண்மையான கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. தஞ்சையைப் போல் இல்லை. இந்த பிரச்சனையைப் பற்றி மிக மிக நன்றாகத் தெரியும். இன்றைக்கு நேற்றைக்கு ஏற்பட்டது அல்ல. பல ஆண்டுகளாக நடந்து கொண்டு வருகிறது. விஷயங்களை பல மெம்பர்கள் சொல்வது எங்களுக்குத் தெரியும். இந்தக் காரியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு அதிகமாக மனை இடங்கள் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அநேகம் இடங்களில் அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் அங்கு அவர்கள் போவது இல்லை. தன்னுடைய சகோதரர்களுடன் இருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். புஞ்சை நிலத்தில் கொடுத்தால் அங்கு அவர்கள் போவதற்கு இஷ்டப்படுவது இல்லை. அவர்கள் இருக்கும் இடத்தில் தான் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். சில ஹரிஜன சேரிக்குப் போய் பார்த்தேன். அங்கு நஞ்சை சாகுபடி ஆகி இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஒரு கஷ்டமா என்று சொல்லமுடியாது. அவர்கள் அங்குல் அளவுள்ள மனைகளில் குடி இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு கஷ்டங்களுடன் எப்படி குடியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. கலெக்டர் வேறு இடத்தில் நாலு பரலாங்குக்கு அப்புறம் போங்கள் என்று சொன்னால் போகமாட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். யார் அங்கு போவார்கள் எங்களுடைய சகோதரர்கள் இங்கு தான் இருக்கிறார்கள், அங்கு எங்களால் போக முடியாது, பரம்பரையாக நாங்கள் இங்கு தான் இருக்கிறோம், என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த நிலைமையில் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்ததை ரத்து செய்து விட்டார்கள். அப்பொழுது புஞ்சை இடத்தில் கொடுக்கப்பட்டதை எடுத்துக் கொள்ளாமல் பிற்பாடு கஷ்டப்பட்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அவர்களு நல்ல முறையில் வாழ வேண்டும் என்று தான் திட்டங்களை வகுத்து வருகிறார்கள். அந்த முறையில் ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார் பிரசாரம் மிகவும் அவசியம் என்று சொன்னார். அதுவும் இந்தப் பக்கத்தில் சொன்னார். அது உண்மை தான். கிராமங்களில் முன்னேற்ற மனப்பான்மை இருக்கும்படியான நிலையில் மக்கள் என்று தான் திட்டங்களை வேண்டும். துரதிருஷ்டவசமாக அவர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டத்தில் இருக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் பிரசாரம் செய்தால் எல்லா காரியங்களையும் செய்ய முடியும். இப்பொழுது தலைவர்கள் இல்லாத காரணத்தால் பிரசாரம் குன்றிப் போய் விட்டது.

23rd December 1953] [Sri V. C. Palaniswami Gounder]

“தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைப்பற்றி சொன்னேன். தமிழ் நாட்டில் மற்ற ஜில்லாக்களிலும் நஞ்சையிலே கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைமை இல்லாது போனாலும், புஞ்சை இருக்கும்படியான சேரிகளிலும் அந்த நிலைமை தான். சுகாதாரம் மிக மோசமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேண்டிய ஜல சௌகரியம் இல்லை. கிணறு வெட்டுவது அவசியம். சென்ற பல ஆண்டுகளாக மழை இல்லாத காரணத்தினால், பஞ்சம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் முதல் முதல் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் ஹரிஜனங்கள் தான்.”

5-35
p.m.

“இந்த முறையிலே அவர்கள் பட்ட கஷ்டம் சொல்லி முடியாது. எனக்கு முன்னால் பேசிய மெம்பர்—கோயமுத்தூர் தொகுதி மெம்பர் என்று நினைக்கிறேன்—சொன்னார். ஒரு பெண் பானையை எடுத்துக்கொண்டு இரண்டுமேல் தூரம் தண்ணீருக்காகச் சென்று, வழியிலே களைத்துப் படுத்துக்கொண்டுவிட்டாள் என்று சொன்னார். தான் கண்ணால் பார்த்ததாகச் சொன்னார். உண்மைக் காட்சி தான், இரண்டு மைல் தூரம் மலை ஏறி தண்ணீர் கொண்டு வரும் காட்சியை நானும் கண்டிருக்கிறேன். அப்பேற்பட்ட கஷ்டம் இந்தப் பஞ்சத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“கிணறு வெட்டுவது சம்பந்தமாக, ஹரிஜன இலாகா கிணறு? ஜில்லா போர்டு கிணறு? அல்லது ரெவினியூ இலாகா கிணறு? என்று ஒரு இலாகாவிலிருந்து இன்னொரு இலாகாவிற்கு கடிதங்கள் இன்னும் போய்க் கொண்டிருப்பதைப்பற்றி நண்பர்களை சொன்னார்கள். உண்மை. வாஸ்தவந்தான். நாம் எதிர்பார்க்காத முறையில் நாட்டில் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு, அவைகளை உடனடியாக சமாளிப்பதென்றால் அது மிகவும் கடினம். அந்தப் புகாரையும் கஷ்டத்தையும் சர்க்கார் மீது வைத்தால், சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும், சர்க்காருடைய இயந்திரத்தை இனிமேல் இன்னும் வேகமாக இயங்கச் செய்யவேண்டும், அதற்குத் தகுந்தாற்போல் மாற்றியமைக்கவேண்டும் என்பதை நாம் எல்லோரும் கண்ட விஷயம்.”

“ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய மலையாள நண்பர்கள் பேசினார்கள். அவர்களுடைய குறைகளை நான் தெரிந்திருக்கிறேன். மலையாள சம்பிரதாயம் வேறு; தமிழ் நாட்டு சம்பிரதாயம் வேறு. அங்கு சட்ட ரூபமான சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் இருக்கும்படியான மனைக்கட்டுகளை அவர்களுக்கு வாங்கி கொடுப்பதில் சில கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உங்களுக்கு முன்னால் சொன்னேன், அந்த முறையிலே அவர்களுக்கு இந்த சர்க்கார் 15 சென்ட் நிலம் கொடுக்க தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். மலையாளத்திய வாழ்க்கை வேறு. ஒவ்வொரு வீட்டைச் சுற்றியும் ஒரு சிறிய கோட்டம் வைத்திருப்பார்கள். அது நல்ல முறை. அவர்கள் சௌகரியமாக இருக்கிறார்கள் என்று நண்பர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏராளமான நிலங்கள் இருக்கின்றன. நானும் சென்றிருக்கிறேன். அவர்களுக்கு நிலப் பிரச்சனை கிடையாதென்று நினைக்கிறேன். அந்த முறையிலே ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா வித்தியாசம் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் சமாளிப்பதென்றால் ஒரு நாள்முடிவு முடியாது. நீங்கள் இந்த சர்க்காரைச் சோதிக்க வேண்டியது நல்ல எண்ணத்தோடு காரியத்தை செய்கின்றதா இல்லையா என்பது தான். சர்க்கார் எண்ணம் எப்படியிருந்தபோதிலும், அதிகாரிகளிலோ அல்லது வேறு சில காரணத்தினாலோ தவறுகள் ஏற்படலாம். எந்த சர்க்கார் இருந்தாலும் தவறுகள் ஏற்படுவது இயற்கை. ஆகையால், இன்றையதினம் நான் இந்த விவாதத்தில் பேசுவதற்கு முன்னாலே, கனம் ராஜாஜி அவர்கள் வெகு ஆணித்தரமாக நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லியாய் விட்டது.”

“அவர்களுடைய சேவை இந்த நாட்டிற்கு எவ்வளவு அவசியம் என்பதையும், அவர்களுடைய சேவை எவ்வளவு உயர்ந்தது என்பதைப்பற்றியும் நீங்களெல்லோரும் பேசியாய்விட்டது. அவர் பேசின பிறகு நான் பேச வேண்டியது அவசியமா என்று நண்பர் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இந்த முறையிலே இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நீங்கள் மனமு வந்து வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டு, அடுத்த வருஷம் இதற்கு மேலே காரியங்களை இந்த சர்க்கார் சாதித்திருக்கிறதா என்பதை நீங்கள் பார்க்க

[Sri V. C. Palaniswami Gounder] [23rd December 1953]

வேண்டும். ஆகவே, இந்த மான்யத்தை மனப்பூர்வமாக அளிப்பீர்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

SRI A. S. SAHAJANANDA :—“ ஹரிஜனங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற தீமைகளை நீக்க

MR. SPEAKER :—“ நான் உங்கள் பெயரை கூப்பிட்ட பிறகு நீங்கள் பேசலாம்.”

SRI R. V. SWAMINATHAN :—“ கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும் போது சேரிகள் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு பணத்தை சர்க்கார் ஜல பிரவாகம் போல செலவு செய்யும் என்று சொன்னாரே, அப்படிச் செய்தால் சேரிகளெல்லாம் அடித்துக் கொண்டு போய் விடாதா என்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.”

SRI A. S. SAHAJANANDA :—“ தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலே ஹரிஜன் வெல்பேர் டிபார்ட்மென்டே ஹரிஜனங்களைச் சாப்பிடுகிறது என்று இந்த சபையிலே பேசினதற்கு மந்திரி அவர்கள் பதில் என்ன சொல்லுகிறார் என்று கேட்கிறேன்.”

*** THE HON. SRI V. C. PALANISWAMI GOUNDER :—**“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இது விஷயம் அங்கு சென்றிருந்தபோது ஸ்ரீ சுவாமி சக்ஷானந்தா அவர்கள் எனக்கு அந்த ஹரிஜன் வெல்பேர் கமிட்டியிலே ஒரு விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பித்தார்கள். அன்றைய தினமே கலெக்டர் அவர்களைத் திலே சொல்லி அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று அவருக்குச் சொன்னேன். இன்னும் சில விஷயங்களைச் சொன்னார். அதையெல்லாம் இந்த சர்க்கார் விசாரணை செய்து முடிவு செய்யவேண்டிய நிலைமையில் இருப்பதனாலே, இதைப்பற்றி இன்றையதினம் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றேன்.”

MR. SPEAKER :—“ I wish to know whether the hon. Member Mr. Ratnam is withdrawing his cut motion.”

SRI A. RATNAM :—“ I am not withdrawing it.”

MR. SPEAKER :—“ Then I shall put the cut motion to the vote of the House. The question is—

‘ That the allotment of Rs. 39,89,200 under Demand XXII Harijan Uplift be reduced by Rs. 100.’ ”

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER :—“ I shall now put the original motion to the vote of the House. The question is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 39,89,200 under Demand XXII—Harijan Uplift.’ ”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER :—“ The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. on Thursday the 24th December 1953.”

The House then adjourned.